

VOI NGỌT NGÀO

Lỡ hẹn mùa thu

"Một trong những điều mãn nguyện nhất cuộc đời là được sống theo lòng vì ai đó xứng đáng..."

Truyện được đăng tại
Fanpage Lê Thu Huyền và alobooks.vn
Vui lòng không copy ra khỏi website

LỖ HẸN MÙA THU

TIỂU THUYẾT LÃNG MẠN

Tác giả: Lê Thu Huyền

Text: GACSACH

—★—

Ebook: nguyenthao-cuibap

CHƯƠNG 1

YÊU VÀ SỐNG.

"Càng yêu đuối, tôi càng cố cất giấu cái sự yếu đuối của mình, cố tạo ra một cái vỏ bọc, rằng mình được yêu thương chiều chuộng, mình đầy đủ mạnh mẽ. Nhưng từ trong sâu thẳm trái tim, chỉ một câu nói triu mến, chỉ một cái nhìn thương yêu của người đòi cho nhau, cũng có thể làm tôi bị tổn thương".

(Trích từ truyện Yêu và Sống của Lê Vân).

Hà Nội.

Ánh mặt trời ngày mùa sang thu nhợt nhạt, những tia nắng khe khẽ bước vào phòng làm việc của Thanh Giang, cố để ôm lấy và mang lại cho cô chút ấm áp khi phố thay mùa, nhưng quá mong manh.

Lạ lẫm khi nhìn xác lá rơi đầy bên khung cửa sổ, đôi bàn tay xinh đưa ra tự ôm lấy chính mình nhưng vô ích. Đôi tay mình lạnh sao có thể mang lại cho mình hơi ấm? Cũng như trái tim bướng bỉnh của cô luôn tự hỏi mình về những ngày đã cũ song hỏi mãi cũng có vui hơn đâu?

Tiếng giầy cao gót đang bước vào đi kèm giọng nói phía sau khiến cô đôi chút giật mình:

" Mới mùa thu mà đã lạnh đến tê người! Không phải chị đang nhớ anh chàng nào đến da diết tái tê đấy chứ?"

Thanh Giang quay người mỉm cười với Thuỳ Dương, đón lấy tách cafe từ tay Dương, cô khẽ nói:

" Biết tìm ai để nhớ về đây em khi bao lâu nay chị vốn chỉ có một mình."

Tỏ vẻ không tin, ánh mắt Thuỳ Dương nhìn Thanh Giang với vẻ dò hỏi đầy mãnh liệt:

" Em không tin. Chị xinh và dịu dàng như vậy mà không có người yêu thì đúng là....lũ đàn ông trên đời này không có mắt."

Nhấp môi tách cafe vẫn toả hương nóng, cô cười như không cười, từng câu nói vô cùng điềm tĩnh:

" Không phải họ không có mắt mà vốn bởi chị không có trái tim em ạ. Đã từng....nhưng mất rồi chẳng có cách nào tìm lại được. Em còn trẻ, có những chuyện không hiểu hết được đâu."

Ánh mắt Thanh Giang bình lặng, bình lặng như chính tên gọi cô đang mang trong khi Thuỳ Dương không thôi sửng sốt. Ấp úng vẻ khó nói, mãi một lúc sau Dương chỉ vào ngực trái của mình khẽ hỏi:

" Chị à, chỗ này của chị....đã từng đau lắm phải không? "

Nghiêng đầu gạt mái tóc bị gió thổi rối sang một bên, Thanh Giang dịu dàng đáp lời em:

" Ừm. Nhưng mà cô bé, sao em lại nghĩ vậy?"

" Dạ. Bởi em thấy chị bình thản nói về mình tựa như đang kể một câu chuyện của người không mấy liên quan. Phải là sống với một nỗi đau quá

dài thì người ta mới có cho mình cái nhìn tĩnh tâm nhất."

Vũ trụ bao la nhưng nhìn đâu cũng thấy một màu quá khứ, đã cố để không thiết tha với những đi đâu xưa cũ nhưng dường như chưa một phút giây nào suốt 2 năm qua, cô thôi sống cùng nó, trốn chạy rồi lại tìm về với nó. Câu nói của Thuỳ Dương vô tình đã chạm tới nơi sâu nhất trong trái tim cô. Cố gượng cười với em, cô dịu dàng chia sẻ:

" Khi còn nhỏ, chị đã nghĩ mình là một người đặc biệt và chị có tim ở chân trái vì chị luôn đau một chân bên đó. Thực sự đến giờ chị mới biết tim chỉ nằm ở ngực trái thôi."

Xoay đầu tách cafe trong tay, Thanh Giang chăm chú nhìn vào những hoạ tiết hoa văn khắc trên chiếc tách nhỏ xinh, ánh mắt cô mơ màng nói tiếp:

"Cuộc sống này không phải là chỗ để chạy trốn những nỗi đau hay vút mình vào những giới hạn rào cản của hạnh phúc. Chúng ta giống nhau, mọi thứ trên cơ thể dường như đều có đôi nhưng trái tim chỉ có một thôi.. nên em thấy đấy, em sẽ không cảm nhận bất cứ cơn đau nào rõ ràng, riêng biệt, và mãnh liệt như những cơn co thắt nơi lồng ngực từ chính trái tim mình."

Một chút ghen ngào, Thuỳ Dương bước chầm chậm về phía ô cửa mà Thanh Giang đang đứng, giọng cô khàn lại như người đang mắc nghẹn:

" Tình yêu không phải là cuộc sống nhưng nếu không có nó thì chúng ta sẽ sống không nên. Vì vậy, chị à! Đừng vì một người mà tổn thương chính mình vì khi đó, có thể chị sẽ đồng thời làm tổn thương bao trái tim của những người yêu thương chị. Hãy cho đi bằng một trái tim rộng mở, chị sẽ thấy không đau nữa."

Đôi môi Thanh Giang khẽ cong lên cười mỉm, cô nhìn về phía Thuỳ Dương khẽ trách:

" Con bé này, sao hôm nay chẳng khác nào bà cụ non vậy trời?

Những năm tháng nhọc nhằn đã qua giờ chỉ còn là kỷ niệm mà kỷ niệm chỉ khiến chị tìm về trong chốc lát. Cuộc sống hiện tại mới chính là đi đâu chân thực nhất, chị không còn đau nhưng lại chẳng thể yêu, thì biết làm sao?"

Nói rồi Thanh Giang đưa tay ra nhìn xuống chiếc đồng hồ quen thuộc, cô than khẽ và nhắc Thuỳ Dương:

" Lúc nào rảnh chị em mình lại tám sau vậy! Đến giờ họp rồi, chị em mình chuẩn bị tài liệu rồi qua bên đó luôn không sếp Tịnh lại trách."

Phòng họp sớm đã được chuẩn bị vô cùng chu đáo, mọi kế hoạch đã được in ra làm nhiều bản. Ngay khi Thanh Giang và Thuỳ Dương vừa ngồi xuống thì sếp tổng đã bước vào. Không biết có phải do màu của ánh sáng phản qua những ô cửa sổ lộ thiên trong phòng họp hay không mà Giang mừng tượng gương mặt của sếp tổng không giấu được căng thẳng, đi đâu mà cô chưa từng thấy ở chị. Cuối cùng, gần hai tiếng kéo dài trong cuộc họp đã cho Thanh Giang một đáp án hoàn toàn khớp với linh cảm ban đầu. Ngay khi cuộc họp vừa kết thúc, cô đã được chị triệu ngay vào phòng riêng.

Vừa bước vào Thanh Tịnh đã khiến Giang không khỏi giật mình hoảng hốt! Chị đập mạnh tập tài liệu xuống bàn, sau đó ném chiếc áo vest được cắt may tinh xảo lên sofa. Cả cơ thể của người phụ nữ xinh đẹp ấy chỉ còn gọn nhẹ trong chiếc sơ mi trắng phối với skinny thẫm màu toát lên vẻ sang

trọng của một người phụ nữ thành đạt nhưng vẫn không làm mất đi vô vàn quyến rũ của một người đàn bà từng trải. Chị không nói, chỉ lẳng lặng tự châm thuốc cho mình còn Thanh Giang cũng im lặng chờ đợi. Trong trí nhớ của cô thì đây là lần đầu tiên chị không giấu được sự mệt mỏi xen lẫn căng thẳng trước nhân viên.

Hít một hơi thật sâu, mùi Mild Seven chẳng mấy chốc lan nhanh, bủa vây cả căn phòng. Chờ cho đến khi ổn định Thanh Tịnh mới ho khan vài tiếng và trầm giọng, chị nói:

" Cho người khác tiền hay tiêu tiền vì người khác chị chưa bao giờ tiếc. Nhưng tiền nghiêm nhiên là của chị mà lại bị đưa khác cướp mất thì chị không cam tâm."

Khẽ gật đầu tỏ ý đã hiểu điều chị vừa nói, cô dịu dàng đáp lời chị:

" Hoa thơm không tránh được nhiều ong muốn qua tìm mật. Nhưng chị đừng vì thế mà trở nên căng thẳng, ảnh hưởng tâm lý. Cứ để bọn họ đá nhau chán rồi mình nhảy vào vẫn chưa muộn mà!"

Kéo dài giọng, Thanh Tịnh nhìn Giang và lắc đầu:

" Ngây thơ lắm em ơi, rồi đời nó đập cho tan nát!"

Ngừng vài giây, chị nói tiếp:

" Dự án lần này chúng ta nhất định chỉ được phép thắng mà không được phép thua. Em hiểu không? Đối thủ của chúng ta, nó mạnh thế nào em có biết không? Nó nhiều thế nào, em có tưởng tượng ra không?"

Đã bước vào làm cái ngành "event" như chúng ta thì chỉ một dự án nhỏ thôi cũng đã là cả một vấn đề cần cân nhắc. Hướng h ồ...đây là một dự án tầm cỡ đang hút rất nhiều vốn đầu tư. Lợi nhuận nó mang lại là một con số khổng lồ, khổng lồ đấy cô em ngọc ngà của tôi ạ."

Nhắm chặt đôi mắt để tĩnh tâm trước những gì sếp nói, Thanh Giang nhú mày r ồi mở mắt nhìn chị. Giọng nói của cô đầy quả quyết:

" Em sẽ cố gắng để không khiến chị thất vọng."

Ngón tay kẹp thuốc của Tịnh khựng lại, vùi đầu lọc xuống gà tàn r ồi chị tỏ vẻ rất hài lòng:

" Tốt lắm. Ngoài em ra chị không thể tin tưởng bất kỳ ai khác. Chỉ có hai tháng, em thấy sao?"

" Để ăn thịt cừu thì chỉ có một cách là đánh vào người chăn cừu. Em muốn toàn bộ thông tin về đối tác của dự án lần này, ngay trong chiều nay."

Cánh cửa phòng tổng giám đốc đóng lại, Thanh Giang sỏi những bước dài về phòng làm việc của mình. Theo từng bước chân là từng kế hoạch đang được cô lên ý tưởng. 25 tuổi, từng ngỡ mình là người hạnh phúc nhất thế gian nhưng r ồi một vết sẹo cách đây hai năm trước đã trở thành ám ảnh trong cô mãi mãi.

Một cánh cửa khác mở ra r ồi nhanh chóng đóng lại, dựa người vào bức tường khô khốc cô cố gắng để đi đầu hoà nhịp đập của chính trái tim mình. Vô tình, tấm lưng mỏng manh như xương mai của cô đè lên đôi tay trần đang chống phía sau bức tường, chiếc đ ồng hồ thời thượng xiết vào cổ tay khiến cô gục xuống đây run rẩy. Gượng gạo đứng dậy r ồi bước về bàn làm

việc, thời gian như ngừng lại khi Thanh Giang từ từ tháo chiếc đồng hồ nạm vàng ra khỏi cổ tay trái. Một vết sẹo rất không đẹp mắt hiện lên, nó là lý do ép cô không bao giờ được quên những gì từng có của hai năm về trước...

CHƯƠNG 2

HỒI ỨC.

Ba năm trước.

Narita Airport_Japan.

Nắng thu như đang làm mình làm mây với mây trời nhưng cái nắng gắt gao không hề làm ảnh hưởng tới tâm trạng của những người đang vội vàng giữa Narita tấp nập. Trên những gương mặt của hàng trăm con người là hàng trăm vẻ mặt biểu cảm khác nhau, có vui buồn, có tiếc nuối. Từ nơi đây những chuyến bay sẽ mang họ trở về hoặc đơn giản chỉ là đưa đôi chân ai đó tới nơi họ cần đến.

Phát thanh viên không ngừng nhắc nhở về lịch trình của một loạt các chuyến bay sắp tới. Thanh Giang từ từ mở đôi mắt đầy mỏi mệt, nheo mắt để kịp thích nghi với ánh sáng đang phản chiếu qua từng ánh đèn trong phòng chờ rồi cô đứng dậy bước về phía chiếc phi cơ đang đợi mình. Chỉ vài giờ đồng hồ nữa thôi, cô sẽ lại thấy Sài Gòn của cô đầy quen thuộc, nồng nàn và quyến rũ. Nhật Bản có thể đẹp nhưng mãi mãi chỉ là địa điểm thích hợp để ngắm nhìn chứ không phải là nơi để một cô gái như cô dừng chân tìm bến đỗ bình yên.

Kéo tay áo nhìn xuống chiếc đồng hồ Tourbillon quen thuộc, người đàn ông khẽ nhún mày nhưng không hề làm bớt đi vẻ đẹp trai vốn có. Điên tỉnh đứng dậy, đẩy cao kính râm lên sống mũi và anh sỏi bước ra khỏi phòng chờ. Sắp đến giờ bay, thời gian của anh chỉ còn 3 phút. Ba phút, không hơn! Trong mọi trường hợp ngay cả khi chuyến bay bị delay thì

Khang vẫn luôn tính được chính xác con số thời gian đợi. Anh chỉ có một lần được sống vì vậy anh không muốn lãng phí thời gian của bản thân ngay đến một phút giây. Có những người chỉ biết nhìn thời gian trôi qua kẽ tay trong phòng chờ đầy vô nghĩa còn anh có thể tận dụng nó để thống kê lại cả khối công việc trong một quý, thậm chí cả một năm. Có thể một phút đối với mỗi người không là gì cả nhưng với Vĩnh Khang nó lại là thời khắc để thay đổi vận mệnh của biết bao người.

Đứng dậy nhường bước cho người đàn ông ngẩng cùng hàng ghế với mình rồi Thanh Giang lại nhẹ nhàng lùi hai bước trở về vị trí của cô. Cô thích ngẩng gần cửa sổ mỗi khi bay nhưng lần này thật không may, vị trí yêu thích đã thuộc về người khác_một anh chàng có lẽ còn trẻ và hẳn rất đẹp trai. Cô không nhìn rõ được vẻ mặt anh ta bởi anh ta mang chiếc kính râm che đi gần nửa khuôn mặt, song bằng linh cảm cô có thể cảm nhận được điều đó rất- rõ - ràng. Có lẽ cô nên cảm ơn vì anh ta đã mang mắt kính, bởi cô sợ nếu nhìn thẳng vào đôi mắt đằng sau lớp kính mỏng kia, cô sẽ bị say nắng. Cô vốn là người có sức đề kháng rất yếu với đàn ông đẹp. Anh ta không chỉ đẹp mà còn.....rất thơm và lịch lãm. Kể từ khi anh ta xuất hiện thì Thanh Giang mơ hồ đã cảm nhận được hương CK Euphoria thoang thoảng. Mùi hương bạc hà thơm mát khiến cô không giấu được sự vui thích, bất giác mỉm cười.

" Cảm ơn."

Giọng nói của Vĩnh Khang trầm ổn, như có như không, chỉ đơn giản là thay cho phép lịch sự xã giao tối thiểu. Không hề một lần nhìn sang cô gái ngồi bên cạnh, Vĩnh Khang để mắt chạm vào hình ảnh của đám mây trắng bồng bồng đang dạo chơi dưới nắng thu, rồi anh tranh thủ thiếp đi từ lúc nào không biết.

Thanh Giang đeo earphone nhắm theo từng câu hát ngọt ngào trong Masterpiece, cố gắng thả lỏng tâm trạng nhưng cô nhận ra dường như bản thân mình có chút không ổn. Không còn nghi ngờ gì nữa, ngay khi chuyển bay lên cao cô đã phải đón nhận từng cơn đau bụng ngâm ngâm xuất hiện. Gương mặt cô cũng vì vậy mà trở nên tái xanh! Cô biết, đây không phải là cơn đau dạ dày như bao lần cô đã từng mắc phải. Đơn giản chỉ là kỳ sinh lý ghé thăm không đúng lúc và cô đau là lẽ đương nhiên! Ý thức được đi đâu đó, cô mới hay mình đang mặc một chiếc váy liền màu trắng thiết kế theo kiểu vintage. Ánh mắt cô không giấu được sự hoảng hốt bởi chỉ cần khi đứng dậy....thì đi đâu đó..... đáng sợ hơn nhiều những cơn đau đang hành hạ cô lúc này. Ôi, mọi thứ bỗng chốc với cô trở nên thật tồi tệ.

Chuyến bay đã thật sự kết thúc, tiếng cảm ơn của tiếp viên hàng không thay cho lời giục giã. Biết bao nhân mạng đang nóng lòng để bước ra khỏi cánh chim không lồ, họ khao khát sự trở về, cũng có thể đơn giản là họ không muốn ng ã lại trong đây thêm một phút giây nào nữa.

" Bạn ổn chứ?"

Giọng nói trầm ổn của người đàn ông bên cạnh khiến Thanh Giang mở mắt chuyển ánh nhìn về phía anh. Lúc này Vĩnh Khang mới nhìn rõ gương mặt của người bạn đồng hành cùng mình trong suốt chuyến bay. Một cô gái còn rất trẻ, gương mặt có chút tái đi giống như người đang ốm vậy. Thật khó để phân biệt đôi mắt cô với hồ nước thu sóng sánh, một tầng sương bao phủ chỉ cần thổi nhẹ có lẽ cũng làm những giọt sương rơi xuống lúc nào không hay. Anh không thể phủ nhận bên cạnh mình là một cô gái đẹp nhưng những cô gái đẹp mà anh từng gặp....vốn là một con số anh chẳng bao giờ đếm xuể. Điềm tĩnh đáp lại cái nhìn của cô, anh khẽ hỏi lại:

" Bạn không sao chứ? Chuyến bay kết thúc rồi, mình xin phép ra trước liệu có tiện không?"

" Dạ, không sao ạ!"

Vĩnh Khang nhận thấy rõ sự bất ổn trong đôi mắt của cô gái, anh kiên nhẫn hỏi một lần cuối:

" Bạn đang rất - không - ổn. Mình có thể giúp gì cho bạn? "

Hai bàn tay Thanh Giang đan chặt vào nhau bầu vú tà váy trắng phủ gối, cô cúi đầu bần thần rồi lại ngẩng lên nhìn người đàn ông vừa hỏi mình, gương mặt bối rối đầy khó xử, giọng nói cũng khẽ run lên, cô nói rất nhỏ:

" Xin lỗi, anh có thể cho em.....mượn áo khoác ngoài của anh được chứ?"

Đảo mắt nhìn lại cô gái bên cạnh, Vĩnh Khang mơ hồ hiểu được chuyện gì đó. Khoé môi anh khẽ cong lên cười mỉm, sau đó anh cởi áo vest ngoài và đặt vào lòng Thanh Giang, giọng nói của anh mang theo vài ý cười:

" Có lẽ do đã lâu mới về Việt Nam nên mình quên mất là thời tiết Sài Gòn rất nóng. Phiền bạn.....giữ áo hộ mình vậy! "

Không để ý đến gương mặt đang đỏ rực lên vì xấu hổ của cô, anh đứng dậy và nhanh chóng né người rồi toan bước đi. Galant vốn là phong cách sống của anh, huống hồ đó chỉ là chiếc áo vest ngoài, mất nó cũng không khiến anh mất đi vẻ đẹp trai vốn có.

" Anh gì ới! Anh làm ơn cho em xin số điện thoại được không? Em muốn gửi lại áo cho anh!"

Giọng nói dịu dàng của cô đã khiến anh dừng bước, gương mặt anh chỉ khẽ nghiêng về phía sau cười mỉm:

" Bỏ đi, không cần phiền vậy đâu!"

Nói rồi anh sai bước ra khỏi máy bay, chỉ còn Thanh Giang với tâm trạng đầy t ối tệ. Không t ối tệ sao được khi mà cô đang rơi vào tình huống mà mình vô cùng, vô cùng không mong đợi, trở thành con người mà mình ghét bỏ. Đúng vậy! Lúc này, cô chợt thấy ghét bản thân mình hơn bao giờ hết, ghét bản thân vì đã kéo người khác vào những phiền hà của mình rồi tự mình lại mang nợ người ta_một người xa lạ. Biết làm sao được khi mà ông trời vẫn luôn thử thách con người bằng những hoàn cảnh rất trái ngang...

Đôi mắt đen nhắm chặt lại mở ra ngay sau đó, hít một hơi thật sâu rồi Thanh Giang xỏ tay vào chiếc áo vest đen đang đặt trong lòng mình. Nếu cô đoán không nhầm thì người đàn ông vừa rời đi ít nhất cao 1m80. Thật may mắn vì chiếc áo của anh ấy đủ dài để giúp cô có thể giấu đi dấu vết đầy khó xử phía sau. Những ngón tay búp măng nín vào vạt áo trước, cô đứng dậy bước nhẹ nhàng ra khỏi máy bay trước cái nhìn đầy dò hỏi của tiếp viên hàng không. Biết đâu, không ít người trong số họ thầm nghĩ người đàn ông vừa đi ra cách đó không lâu và cô gái xinh đẹp với gương mặt u sầu đang bước đi là một đôi tình nhân đang giận dỗi. Biết đâu, biết đâu....bởi cuộc sống luôn là những chuỗi bất ngờ.

Thanh Giang vừa lấy hành lý vừa cố để mắt kiểm tìm bóng dáng của người đàn ông đó nhưng không thấy. Có lẽ anh ấy đã rời khỏi sân bay

được một lúc rồi trong khi cô vẫn còn đang tự giày vò mình với bộ dạng chẳng ra sao trước ánh nhìn dò hỏi của biết bao người xung quanh. Cố để trốn thật nhanh khỏi nơi này, Thanh Giang kéo valise ra khỏi sân bay, nơi ấy cô tin chắc có một người đang đứng đợi.

Bước ra khỏi xe, đưa hai tay nhéo má em gái rồi Trọng Dũng bậm môi nói với vẻ cứng chề:

" Mới có hai tháng mà nhớ quá đi thôi, sắp biến thành bộ dạng gì rồi thế này không biết? Tí xú nữa là nhận không nổi luôn!"

Phụng phịu với anh trai, Thanh Giang ầm ức:

" Anh cất valise cho em đi. Em muốn về nhà lắm rồi..."

Há miệng đầy ngạc nhiên trước những gì em gái vừa nói nhưng Dũng hết sức phối hợp, anh mang đồ ra phía sau rồi nhanh chóng trở lại ghế lái. Chiếc xe chẳng mấy chốc đã ra khỏi khu vực sân bay tiến về nội thành. Sài Gòn đón cô về bằng một ngày nắng thu vàng rực rỡ!

Đưa mắt nhìn vào gương chiếu hậu, Dũng cao giọng nói với em:

" Anh có cảm giác em đang xử nhục hệ thống điều khiển trong xe của anh thì phải!"

" Anh. Mới có mấy tháng không gặp, lẽ nào anh hỏng cả não luôn ạ?"

Nhún vai, anh vẫn chăm chú chạy xe nhưng vẫn không quên đáp lời cô bằng một câu hỏi khác:

" Anh chưa có vấn đề nhưng em gái anh thì có. Trời Sài Gòn 37 độ, chẳng hiểu nhật độ của nợ kia ở đâu.....mà quần không chịu buông?"

Câu nói của anh khiến Thanh Giang sa sầm mặt mày, giọng nói của cô tỏ rõ vẻ không vui:

" Tốt nhất là anh đừng hỏi nữa, nếu không có chiếc áo này thì có lẽ em chẳng đủ can đảm để bước ra khỏi máy bay."

Trọng Dũng tỏ rõ vẻ không tin nhưng anh đã không hỏi nữa, mãi cho tới khi về nhà anh mới biết nguyên nhân sâu xa . Kỳ thực, bản thân anh cũng cảm thấy ngưỡng mộ người đàn ông đã nhường áo cho em gái mình bởi nếu là anh.....chuyện đó không bao giờ có cửa xảy ra. Biết làm sao được, đàn ông bây giờ phần nhiều đều mắc bệnh chung: " đại gái" còn anh chưa bao giờ nhận mình là đàn ông, bởi sự thực anh vẫn thấy mình như bé trai mới lớn, luôn nhìn phái nữ với ánh mắt ngây thơ, thuần khiết nhất. Mãi mê đuổi theo suy nghĩ của riêng mình, chỉ cho đến khi má hỏi mới khiến anh giật mình khẽ dạ.

Gõ đũa vào bát anh, Thanh Giang chu môi nhắc nhở:

" Má đang hỏi chứng nào anh dẫn bạn gái về cho má coi mắt đó!"

Suýt sặc, anh khẽ ho mấy tiếng rồi mới đáp lời:

" Má cứ lo cho con gái cưng trước đi còn phần con má đừng bận tâm. Nhất định con sẽ khiến má vừa lòng."

" Em? Em thì có gì đáng lo chứ?"

" Chà ai. Em năm nay đã 23 rồi cứ định rong ruổi tới bao giờ. Anh tính để em nghỉ ngơi vài bữa rồi qua công ty anh làm. Chuyện sau đó thì.....má tính tiếp."

Ba anh ngừng đùa, ông nhìn hai đứa con một hồi rồi mới chậm rãi lên tiếng:

" Các con đâu tự biết nghĩ cả rồi, có những việc ba má không muốn nhắc nhiều nữa. Đàn ông có thể vịn vào sự nghiệp nhưng con gái thì lại khác. Sự nghiệp có thể chậm trễ chứ hôn nhân thì đừng. Con hiểu ý ba chứ Giang?"

" Ba. Chẳng lẽ ba muốn đuổi con rồi sao?"

Má cô nhú mày, bà cũng thêm lời trách yêu con:

" Con xem mình kìa. 23 tuổi rồi mà chưa một lần có bạn trai dẫn về cho má coi mắt. Con gái má có xấu đâu mà sao đến giờ vẫn chưa có ai thương là sao?"

" Đó, ba má nói đúng rồi. Chuyện này không thể chậm trễ được em ạ. Biết đâu nhân duyên đến rồi cũng nên. Có nhiều khi, người ta chỉ mất một giây để biết mình thuộc về ai đó..."

Nuốt miếng cơm xuống một cách khó nhọc, Thanh Giang trừng mắt với anh trai và cúi đầu lặng yên. Từ nhỏ cho đến lớn cô vốn là công chúa nhỏ chưa một lần khiến ba má phiền lòng. Trời cho cô một vẻ đẹp thanh thoát, dịu hiền, một gia cảnh quá tốt khiến nhiều người thầm ghen tị. Bản thân cô chưa bao giờ ỷ vào ba má mà làm mình làm mẩy, mọi thành công cô đạt được luôn là sự nỗ lực không ngừng của bản thân. 23 tuổi, cầm trong tay tấm bằng đại học sư phạm chuyên ngành ngoại ngữ vẫn là chưa đủ, cô còn sở hữu cả bằng quản trị kinh doanh cùng một lúc. Cách đây không lâu cô tự thưởng cho mình chuyến du lịch Nhật Bản dài 2 tháng, cô muốn thả lỏng bản thân trước khi bắt tay vào tự lập như một cô gái trưởng thành.

Chờ ba má nói xong, cô cúi đầu lễ phép đáp lời:

" Ba má đã dạy, con xin nghe. Còn việc vào công ty của anh Dũng làm việc thì con nghĩ....mình không phù hợp. Con muốn tự mình kiếm việc, như vậy sẽ tốt hơn!"

Ánh mắt ba cô rất vui, ông tỏ rõ ý cười trong giọng nói:

" Biết nghĩ như vậy là tốt. Cứ thử vùng vẫy ở ngoài một thời gian xem sao, nếu không thích thì ba sẽ đưa con vào trong nhà nước cho ổn định."

Thanh Giang là một cô gái thông minh, cô nắm bắt rất rõ cái tôi và những lợi thế của mình vì vậy tìm một công việc đối với cô chẳng có gì là khó khăn. Chỉ mất 5 ngày sau, cô được nhận vào làm cho một công ty truyền thông cỡ vừa của Anh đặt chi nhánh tại Việt Nam. Sống chung với áp lực, kiên nhẫn cùng đam mê, không ngừng sáng tạo, tìm tòi đi đầu mới mẻ là đi đầu mà một "event" không bao giờ được quên. Bởi vậy cô không lấy gì làm ngạc nhiên khi ngay ngày đầu tiên đi làm sếp đã giao cho cô một sự kiện không hề đơn giản. Công việc tổ chức sự kiện như một bức tranh của trò chơi ghép hình và cô chỉ thành công khi ghép hoàn chỉnh bức tranh đó bằng hàng trăm, hàng ngàn mẫu nhỏ chi tiết. Đi đầu ngạc nhiên là chủ sở hữu sự kiện ấy, không ai khác, chính là chàng trai cô đang cất công tìm kiếm suốt những ngày qua.

Ngày đó Thanh Giang cất công nhờ người quen trong sân bay tìm giúp cô số điện thoại của người đàn ông ngồi cùng hàng ghế với mình nhưng lần nào gọi cho anh ta cũng là thuê bao bận hoặc chế độ chờ. Sau này cô mới biết điện thoại của anh để chế độ mặc định chỉ nhận cuộc gọi có trong danh bạ. Nhưng cuộc đời luôn có những đi đầu thật bất ngờ, hoá ra người cần tìm xa tận chân trời mà lại gần ngay trước mắt.

Anh có vẻ cũng rất ngạc nhiên khi đối tác tới bàn thảo công việc là cô còn cô không ngừng nỗ lực để hoàn thành công việc một cách tốt nhất. Càng làm việc với anh Thanh Giang càng nhận thấy sức quyến rũ lan toả của người đàn ông này. Để nhận xét về con người Vĩnh Khang, cô chỉ biết dùng một câu: "ưu điểm đề ưu điểm." Vô tình, lực hút của anh đã khiến trái tim cô dao động từ bao giờ không biết!

Không thể phủ nhận anh là một người quản lý có tài và quyết đoán nhưng cái tài của anh khiến nhiều người nể sợ. Tiếp xúc với anh gần hai tháng những gì cô nhận được vẫn chỉ là lời giao tiếp đầy xã giao, những nụ cười như có như không và ánh mắt sâu mà cô chẳng bao giờ có khả năng nắm bắt. Anh nghiêm khắc với từng kế hoạch cô thảo ra hại cô thức cả đêm để sửa. Ngay cả khi công việc được thông qua, anh cũng chưa từng dành tặng cô một lời khen đáng có. Nhiều người nói anh là một người đàn ông khó lường. Cô biết! Song một khi đã để anh trong lòng, cô chẳng thể khuyên bản thân thôi đừng tiếp cận.

Cho đến bây giờ khi ba năm đã trôi qua nhưng cô vẫn chẳng thể lý giải được đoạn tình cảm đầy phức tạp ngày đó. Anh có yêu cô không? Càng nghĩ đến, càng khiến cô đau lòng. Cô nhớ ngày đó....

Đó là một ngày cuối thu, Sài Gòn vẫn ngày đêm không ngủ, cơn đau dạ dày ghé thăm không đúng lúc khiến Thanh Giang đứng ngẩn không yên. Bởi công việc nên cô không thể đùn đẩy cho người khác, ôm cơn đau cô vẫn tới dùng cơm đàm phán cùng khách hàng như đã hẹn. Chỉ là....việc dùng rượu trên bàn tiệc vốn là nghi lễ bao đời trong quan hệ giao tiếp của Việt Nam.

Bữa ăn kết thúc, cô vẫn tỉnh nhưng chút men ngấm vào dạ dày khiến cô trở đau dữ dội. Gương mặt cô khi đó chắc chắn rất khó coi, ngẩn gập

xuống lục tìm điện thoại trong túi xách mới hay điện thoại hết pin. Việc duy nhất cô có thể làm được đó là đưa tay ra vẫy taxi nhưng taxi Sài Gòn chưa bao giờ thiếu khách. Có lẽ là ý trời khi lúc đó đã để Vĩnh Khang gặp được cô. Cô không nhớ mình đã nói những gì với anh chỉ nhớ khi tỉnh dậy đêm đã khuya và cô đã ở trong viện, còn anh thì ngủ gục bên giường bệnh. Từ giây phút đó, cô thật sự tin vào duyên phận, duyên phận đã mang người đàn ông đó đến bên cuộc đời mình.

Sau ngày ra viện, cô lấy lí do cảm ơn để mời anh dùng cơm còn anh không từ chối. Địa điểm anh chọn là một thư quán của người Nhật trên đường Lê Thánh Tôn. Sau này chia tay anh, cô không còn đặt chân tới con phố đó nữa bởi cô sợ....những gì liên quan đến anh sẽ làm cô ứa nước mắt. Nhưng những gì đã có, những con đường cùng nhau đã qua thì cô chẳng có cách nào xoá ra khỏi ký ức cũng như những gì cô đã hỏi anh ngày hôm đó cô mãi chưa quên:

" Vĩnh Khang. Em rất muốn biết một người đàn ông sở hữu vô vàn điểm hấp dẫn chết người như anh....đã có bạn gái chưa?"

Anh cười, giọng Hà Nội trầm ấm đầy mê hoặc:

" Em thật sự muốn biết?"

Đáp lại câu hỏi của anh, cô khẽ gật đầu, ánh mắt cô nhìn anh đầy vẻ mong ngóng và chờ đợi. Kỳ thực cô không biết nếu lúc đó anh nói "có rồi" thì cô sẽ ra sao. Một chút hy vọng thấp thỏm, một chút háo hức chờ mong của cô đã bị anh nhìn thấu. Vẫn giọng nói ấy, anh dịu dàng khẽ nói:

" Đã từng. Giờ thì không!"

" Giả sử....."

Cô định nói nhưng rồi lại thôi còn anh nhất định không chịu để cô làm con ốc sên núp mình. Thanh Giang biết mình là một cô gái có suy nghĩ đơn giản, cảm xúc luôn biểu đạt trong ánh mắt. Sẽ chẳng khó khăn để anh nhìn thấu mọi tâm tư của cô. Đôi lúc cô nghĩ anh còn nhìn rõ con người cô hơn là cô nhìn rõ chính mình. Anh không tiếc lời dỗ dành cô, ép cô phải nói ra những điếu đang giấu mặc dù anh biết tổng đó là những tâm sự ra sao:

" Em không chịu nói là lần sau anh sẽ không nghe nữa đâu. Anh đếm từ 1 đến 3 nếu em không nói lại điếu giả sử khi này thì.....lần sau anh e rằng em sẽ rất khó để nhìn thấy anh đấy! "

Nói rồi anh chậm rãi quan sát vẻ mặt bối rối của cô, anh đưa tay ra đếm với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: " Một - Hai..."

" Giả sử.....nếu có bạn gái thì anh thích một cô gái thế nào?"

Vĩnh Khang chưa bao giờ nghiên cứu vấn đề này bởi anh rất lười trong chuyện tìm hiểu phái nữ hay đúng hơn chưa cô gái nào bước vào tim anh thật sự. Trước đây anh từng có bạn gái nhưng rồi họ rời xa anh không thì anh rời xa họ. Là họ nói anh không cho họ cảm giác an toàn còn anh thì nghĩ đơn giản rằng họ quá phức tạp, luôn tham lam đòi hỏi quá nhiều. Họ cần tình yêu, anh cho họ tình yêu nhưng hình như lượng tình yêu anh bỏ ra chưa bao giờ khiến họ thỏa mãn. Họ nói anh không yêu họ. Thực ra là có chỉ có điếu cách yêu và quan tâm của anh cũng lạnh lùng và khô khan như chính con người anh vậy.

Thanh Giang chống tay chờ Vĩnh Khang đưa ra đáp án còn anh thì rất nghiêm túc phân tích câu hỏi cô đưa ra. Một lúc sau, anh mới chịu đáp lời cô:

" Anh thích một cô gái yêu anh vừa đủ."

Có vẻ khó hiểu, cô nhìn anh với ánh mắt dò hỏi:

" Dễ vậy thôi sao?"

" Em không thử sao biết là dễ?"

Cô nghiêng đầu nhoẻn cười nhìn anh, mái tóc dài trượt xuống khỏi vai khiến cô trở nên vô cùng duyên dáng.

" Em thử....liệu được sao?"

"Anh nghĩ sẽ không có vấn đề gì cả. Chỉ cần em biết yêu bản thân và yêu anh vừa đủ. Biết đâu nếu chúng ta ở cạnh nhau lại trở thành một cặp đôi hoàn hảo."

" Vĩnh Khang! Chúng ta đang bàn luận về tình yêu mà sao em ngỡ như anh đang thương thảo một vụ làm ăn vậy?"

Nheo mắt nhìn cô, anh quay mặt đi khẽ cười, câu nói của anh nửa đùa nửa thật khiến người nghe không bao giờ hiểu hết ý:

" Nếu em đã nói vậy, anh sẽ gửi hợp đồng cho em xem qua. Lúc đó em có thể suy nghĩ thêm, biết đâu..."

Cô nghĩ anh đùa còn anh đã chứng minh cho cô mình hoàn toàn nghiêm túc chỉ là cách nói chuyện tình cảm của anh.....thật không giống người thường. Ngày hôm sau anh đã biến cô trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Được giám đốc đại diện của ngân hàng Mitsubishi UFJ tại Việt Nam gửi hoa theo đuổi không biết là vinh hạnh hay bất hạnh. Không chỉ vậy, Vĩnh Khang gửi kèm cho cô một file tài liệu gần 10 trang nói về tiêu

sử, thói quen sinh hoạt, những đi đâu kiêng kỵ.. Anh còn ra hạn thời gian cho cô nghiên cứu là một tuần, trong một tuần đó phòng làm việc của cô chưa bao giờ thiếu hoa tươi. Cô không biết hoa đó là do anh chọn hay là thư ký của anh tự sắp xếp nhưng cô vẫn rất vui dù oải hương không phải là loại hoa cô thích.

Một tuần sau Thanh Giang và Vĩnh Khang chính thức hẹn hò. Suốt thời gian yêu nhau, anh chưa bao giờ nói yêu cô còn cô thì đã quên mất anh từng nói chỉ cần cô yêu anh vừa đủ. Đủ, biết thế nào là đủ? Mãi sau này khi anh bỏ cô đi không một lời giải thích, cô mới hay mình đã yêu anh quá đậm sâu. Yêu đến mức không màng đến bản thân, không màng đến cả tương lai. Bởi yêu anh nên cô đã trở thành một con người hèn nhát, bỏ Sài Gòn để chạy trốn nỗi đau. Ai ngờ, ba năm sau nỗi đau vẫn vẹn nguyên và ký ức về anh cô chưa từng dứt ra nổi....

CHƯƠNG 3

DƯƠNG TUẤN KIÊN.

Ba năm đi qua, những tổn thương do tình yêu gây ra giờ không còn nữa nhưng vì có gì mà quá khứ như giấc mơ lơ dờ, chưa bao giờ rời bỏ cô đi? Một năm yêu nhau, hai năm mất nhau, bầu trời trong ba năm đã thay màu mây mới, chỉ có nỗi cô đơn của con người thì ở đâu cũng vậy mà thôi. Trong khoảng không gian tĩnh lặng ấy, tiếng gõ cửa đã lôi Giang trở về thực tại, một thực tại mà cô cần đối mặt để tìm lại mình trong tất cả và tất cả trong mình.

Cánh cửa mở ra, Thanh Tịnh bước vào, chị khẽ nhú mày khi thấy đôi mắt Thanh Giang đỏ hoe như sắp trực trào nước mắt. Thở dài, chị khẽ nói:

"Chị biết. Nhân loại rất đông và đàn ông chẳng có ai có thể thay thế được ai. Nhưng em cứ ngốc nghếch nghĩ về thằng đó tới bao giờ nữa hả?"

Gương mặt cô phịu nhìn về phía chị, dịu dàng Thanh Giang phủ nhận:

"Em...không có mà."

"Ờ, chị chẳng đi guốc trong bụng cô rồi ấỵ chứ!"

Chị coi mày như là em gái ruột của chị vậy, nên chị nói thì cố mà tiếp thu. Đàn bà ấỵ mà, cứ kiếm được thằng ch ờng tốt một tý, của ăn của để một tý là tự khắc sẽ an yên, dẹp bỏ hết những muộn phiền trong lòng. Nhân lúc còn trẻ đừng lãng phí tuổi xuân em ạ!"

"Chị.....! Vậy chị với anh trai em thì sao?"

Chau mày, Thanh Tịnh cao giọng:

" Chuyện của chúng tôi....lại khác. Trẻ con không được hỏi nhiều!"

Nói rồi chị đặt tài liệu lên bàn làm việc của Thanh Giang và tiếp lời:

" Đây. Mọi thứ cô cần tôi dâng đến tận tay rồi đây, cô cẩn thận mà giải quyết miếng thịt béo bở này cho tôi. Nghe nói thằng cha này hắc xì dầu lắm. Cơ mà thấy thằng cam đôn đại rằng hắn còn rất trẻ, vì vậy.....cố gắng để làm sao sau vụ này thu lãi cả tình lẫn tiền là tốt nhất."

" Trời ơi. Chị đang nghĩ đi đâu thế hả?"

Khoanh tay về trước ngực, Thanh Tịnh nheo mắt cười rồi quay người bỏ đi. Trước khi ra khỏi phòng chị còn để lại một câu khiến Thanh Giang không khỏi bật cười:

" Tự thân vận động nhá em gái, có khó khăn gì cấm không được gọi chị nữa đâu!"

Đưa tay cầm tập tài liệu sắp vừa mang sang, Thanh Giang chăm chú nghiên ngẫm. Cô biết, nhiệm vụ lần này gian nan hơn trước rất nhiều. Ánh mắt cô dừng lại ngay từ những dòng chữ đầu tiên, một tấm hình, một cái tên lạ lẫm: Dương Tuấn Kiên...

Gõ nhẹ vào tay lái, ánh mắt Tuấn Kiên chăm chú nhìn vào hộp đếm số của đèn đỏ ngay đầu đường Bưởi. Chiếc nhẫn bạch kim được anh đeo cẩn thận ở ngón áp út, ánh lên trong chiều tan tầm còn vương đầy nắng thu. Anh hướng mắt về phía trước, toát lên vẻ tự tin. Anh biết, giữa những lúc chờ giao thông thế này, sẽ có không ít người đảo những cái nhìn về phía

anh, và dù ngay cả với người xa lạ, anh cũng muốn để lại ấn tượng hoàn hảo. Một vẻ ngoài tốt bao giờ cũng bắt đầu mỗi quan hệ tốt.

Đèn chuyển xanh. Đúng lúc đó chiếc Blackberry của anh phát một bản nhạc buồn quen thuộc, chất giọng trữ tình của Lê Hiếu thả hồn vào trong từng câu hát:

" Giữ tay nhau thôi, khẽ nghe thời gian

về trong màn đêm rất nhẹ nhàng

Giữ tay nhau thôi, nín thêm thời gian

đừng mau vội tan dẫu đã muộn màng

Giá như chúng ta đã không gặp nhau

thì bao muộn sầu có đến được đâu

Giá như chúng ta đã không chờ nhau

thì vui được lâu, miên man trôi hết chiều tàn. "

Anh thoáng lướt qua màn hình, khoé môi khẽ cong lên cười, một nụ cười chất chứa bao niềm hạnh phúc. Đeo tai nghe rồi anh nhận điện:

" Chào con trai. Ba đang trên đường đến đón con đây!"

" Sao hôm nay ba tới trễ vậy? Các bạn về hết rồi.....còn mỗi mình Bem thôi à."

" Oh. Ba xin lỗi, do tắc đường. Con kêu cô giáo chờ ba một lát, ba sẽ tới giờ đây."

" Dạ. Hẹn lát gặp ba. Bye bye."

Cuộc gọi kết thúc, Tuấn Kiên cho xe chạy nhanh về hướng Tây Hồ, nơi duy nhất trong thành phố này mang đến cho anh cảm giác thân thuộc. Cho xe tấp vào con đường lát đá trong Ciputra, từ xa anh đã nhìn thấy Bem cùng chiếc bao lô nhỏ xinh đang chờ sẵn. Thằng bé nhìn thấy xe của ba mình, không giấu được niềm vui liền đưa tay ra vẫy, gương mặt rạng rỡ cười để lộ hàm răng trắng sáng yêu. Anh vẫn ngồi nguyên ở ghế lái, hạ kính nhìn về phía cô giáo của con trai mình, anh cúi đầu chào sau đó quay sang cài dây an toàn cho Bem rồi quay xe về phía khu biệt thự cách đó không xa.

Nhìn theo chiếc xe của hai cha con họ rời đi, Quỳnh Trang không giấu được đôi phần mất mát. Cô biết, trong mắt anh cô chỉ là cô giáo của Bem, không hơn. Cô biết chưa chắc những gì xuất phát từ trái tim sẽ được một trái tim khác hiểu và đền đáp nhưng cô yêu anh, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên không thể cưỡng nổi lòng mình. Cô xếp xó kiêu hãnh của bản thân, bất chấp sự thật rằng ngón tay áp út của anh đã được lồng một vòng tròn đính ước, rằng anh đã có gia đình. Bởi ngay từ khi gặp anh là khi cô biết hai tư nỗi nhớ mỗi ngày dành cho gương mặt đó, dáng người đó, hình ảnh đó, giọng nói đó. Hai năm qua đã không ít lần cô tự cười bản thân và tự hỏi trái tim một tỷ lần: vì sao lại hành hạ mình như thế? Là nằm quay quắt chờ một tin nhắn trả lời đâu có thể đoán được nội dung, để rồi lưỡng lự khi soạn một tin nhắn khác và kết thúc bằng im lặng. Là lo lắng và bất lực khi người ta bệnh, người ta buồn, hoặc là bị những áp lực công việc đè nặng. Là một con đường dù biết không thể đi vẫn cứ ngoan cố cắm đầu mà đi. Là yêu nên mới thấy bản thân có muôn phần thất bại. Là yêu nên mới cố gắng đợi chờ dù biết với người ta mình mãi mãi chẳng là ai...

Tuấn Kiên dừng xe rồi bế con trai vào nhà. Căn nhà này anh mua cách đây hai năm trước khi vừa đặt chân về Việt Nam, sự rộng rãi của nó đôi khi khiến anh thấy quá trống trải. Hai năm, chưa bao giờ có sự xuất hiện của người thứ ba, chỉ anh và Bem vốn đã thành quen. Có nhiều khi cần trong tay cây bút vẽ quen thuộc, muốn thay đổi kiến trúc nội thất trong căn nhà nhưng rồi anh lại buông bỏ. Bởi anh sợ, sợ cái cảm giác gắn bó với ngôi nhà mình đang sống. Vì anh biết sẽ là rất khó để có thể rời xa một nơi mà mình dành tình cảm quá nhiều. Mà anh dù sớm hay muộn vẫn phải rời bỏ Hà Nội đi một lần nữa, thành phố này không phải là nơi tốt nhất cho Bem, cho cả bản thân anh.

Năm 16 tuổi anh sang Singapore để theo đuổi ước mơ trở thành một kiến trúc sư giỏi như ba mình, như anh trai mình và rồi ước mơ ấy đã trở thành hiện thực. Tốt nghiệp NUS, anh vào làm cho JGC tại Sing. Mất ba năm, khi thành công đang mỉm cười với Tuấn Kiên thì một tai nạn bất ngờ đến với gia đình anh. Tai nạn đó đã cướp đi hạnh phúc, bình yên, cướp đi người anh yêu quý nhất. Chỉ còn Bem ở lại, vì Bem nên anh đã rẽ ngang con đường sự nghiệp, trở về làm việc cho JGC Việt Nam. Có thể tương lai anh cùng con trai sẽ về Sing hoặc tới một thành phố phát triển khác, nhưng hiện tại anh biết anh còn rất nhiều việc đang dở ở đây.

"Ba đang nghĩ gì thế?"

Ngồi lên đùi ba, Bem bấu những ngón tay mũm mĩm vào áo anh rồi cất tiếng hỏi. Cúi đầu nhìn con trai, anh cười:

"Ba đang nghĩ phải làm sao để kiếm nhiều tiền nuôi Bem. Bem của ba lớn quá rồi."

"Ba à..."

Đôi mắt trong veo của cậu bé ngược lên nhìn ba mình, ngập ngừng muốn nói. Đưa tay véo má con trai, Tuấn Kiên khẽ lên tiếng hỏi lại con:

" Ba vẫn ở đây, luôn luôn lắng nghe...."

" Con có tâm sự."

" Oh!"

" Con có cảm giác cô Trang thích ba."

Dùng ngón tay anh gõ nhẹ vào đầu con, nhúm mày anh nghiêm khắc nói:

" Bậy nào, không có chuyện đó. Cô giáo chỉ thích Bem thôi!"

" Thật luôn đó ba, nếu không thì sao cô giáo không hỏi ba các bạn khác mà chỉ hỏi ba của con? Cô còn hỏi về nhà mình, hỏi cả mẹ nữa."

" Vậy con có khai hết bí mật của ba ra không?"

Lắc đầu, thằng bé chớp mắt trả lời anh:

" Dạ không. Con cũng thích ba tìm mẹ nhưng con không thích cô Trang."

" Bem như vậy là sai rồi. Cô Trang luôn chăm sóc Bem lúc ba đi làm vì vậy con phải yêu cô Trang chứ không được không thích cô. Nghe chưa?"

" Con biết nhưng cô Quỳnh Trang là cô giáo. Con có yêu cô giáo nhưng cô giáo không thể là mẹ của con. Nhất định không được."

Thơm vào má con trai rồi anh cười không nói gì, cho Bem đi tắm và anh trở vào bếp như một người nội trợ chân chính. Không phải anh không

biết tình cảm mà Quỳnh Trang dành cho mình nhưng tình cảm ấy....bản thân anh không thể đáp lại. Thở dài, anh thật muốn tìm một cô gái để cảm nhận những ngọt ngào của tình yêu nhưng tiếc thay, duyên chưa tới. Lắc đầu, anh đành để ngày tháng mặc định trôi...

Trời đã vào thu khiến nhiệt độ hạ thấp, đêm như dài hơn, giấc ngủ cũng ngon hơn. Buổi sáng Bem cũng dậy trễ hơn ngày thường hai người làm cha như Kiên đi làm muộn. Sau khi đưa Bem tới nhà trẻ, anh cho xe chạy thẳng về hướng toà nhà cao chọc trời_Kangnam Landmark tọa lạc trên đường Phạm Hùng. Trước khi xuống xe, anh chuyển chiếc nhẫn bạch kim từ ngón áp út sang ngón giữa. Sẽ không hay ho gì khi để đời sống riêng tư của một manager trở thành chủ đề bàn tán của công ty và sự thực thì anh vẫn là chàng hoàng tử độc thân đang đi tìm công chúa của đời mình. Anh đâu hay biết rằng cô ấy đã đến bên đời anh.....rất gần.

Cánh cửa phòng làm việc vừa mở ra, Tuấn Kiên bước nhanh về phía bàn làm việc, nói lỏng cavat rồi ngồi xuống. Vừa thấy anh, trưởng phòng dự án Lê Quốc Phong đứng dậy khẽ cúi đầu chào:

" Anh đến rồi."

" Ủ. Mình bận gửi thẳng nhỏ nên tới muộn. Sao rồi, mọi việc tốt chứ?"

" Dạ.Công trình đang trong thời gian hoàn thiện còn về việc tìm đối tác tổ chức sự kiện thì....chắc phải nhờ anh xem qua. Hiện tại có rất nhiều công ty muốn hợp tác với chúng ta, em muốn xin ý kiến của anh."

Đan hai tay vào nhau, Tuấn Kiên chống lên bàn chăm chú lắng nghe, từng câu nói của anh tỏ rõ sự quan tâm, đầy ấm áp:

" Ngày mai chú bố trí một chút, anh muốn ra công trường gặp mặt anh em. Mọi người đều vất vả suốt quãng thời gian qua, mọi thứ sẽ hoàn tất nhanh thôi. Còn về việc tìm đối tác tổ chức sự kiện thì chú cứ đưa danh sách cho Ngọc Minh, để cô ấy lên lịch hẹn làm việc cụ thể."

Nói rồi anh đứng dậy bước về phía tủ cá nhân lật tìm tập dự án đã phác thảo, đưa cho Quốc Phong, anh nói:

" Đây là dự án sắp tới của chúng ta. Chú cần về xem kỹ một chút, có chỗ nào không hiểu thì hỏi anh."

" Lại có công trình mới hả anh? Em thấy anh có vẻ mệt mỏi, anh cũng đừng tham việc quá. Mọi việc có gì cứ để bọn em lo liệu. Anh cứ bán mạng như vậy....bọn em không gánh được đâu."

" Ờ. Đạo này có chút thiếu ngủ, bán mạng như cave vậy! Song còn cách nào khác đâu..."

" Ôi trời. Sếp càng ngày càng lộng ngôn."

Bật cười, Tuấn Kiên với hộp trà trên kệ rồi anh thành thạo tra nước, vừa pha trà anh vừa nói:

" Chẳng lẽ chú không biết ?"

Ngả người ra sofa, Quốc Phong cười cười tỏ vẻ ngây thơ vô tội:

" Nghe nói về con cave đã lâu nhưng em vẫn chưa biết đó là con gì. Hôm nay thấy anh nhắc đến , em rất muốn được học hỏi đấy ạ.."

Mùi trà Bích La Xuân chẳng mấy chốc toả hương khắp căn phòng, Tuấn Kiên hít một hơi thật sâu cảm nhận sự thư thái của tâm hồn. Khàn

giọng, anh chậm rãi nói:

" Có một đàn anh trong ngành từng nói với mình rằng kiến trúc sư và cave thực chất không khác nhau là mấy. Vậy thì đi đâu gì giống ở đây?

Thứ nhất: Có lịch sử nghề hơn 4000 năm.

Thứ 2: Làm việc đêm và luôn thiếu ngủ. Đi đâu này anh không biết với người khác thế nào chứ riêng anh thì đúng luôn.

Thứ 3: Khi có hứng làm việc tốt hơn."

" O, cái này với em là chuẩn rồi đấy anh. Không có hứng em chẳng thể ngồi nhìn nổi bản vẽ. Tiếp đi anh..."

Nâng tách trà trên tay, Tuấn Kiên nhấp môi rồi tiếp tục:

" Đi đâu thứ tư đó là, không phải bỏ vốn bằng tiền mặt khi vào nghề. Phần lớn làm việc vì tiền còn số ít làm vì yêu nghề là điểm giống thứ năm.
"

Quốc Phong tỏ ra đăm chiêu, anh cao giọng:

" Đi đâu số 5 không đúng lắm, đối với em sự thực là do dòng đời xô đẩy. Nếu không phải truyền thống ba đời làm kiến trúc sư của nhà em thì có lẽ em chẳng cùng đường bước vào nghề này rồi..."

" Đôi khi thì....nghề chọn người chứ không phải người chọn nghề. Chúng ta to lớn là thế nhưng đứng trước cuộc đời vẫn nhỏ bé lắm, cưỡng không nổi với sự sắp đặt của ông trời cùng tạo hoá đâu!"

" Em không biết là anh còn nghiên cứu triết học nữa đấy, nói chuyện như triết gia...Anh tiếp tục đi đầu số 6 đi cho em học hỏi."

" Đi đầu số 6 à? Sẵn sàng phục vụ nhiều khách nếu đủ sức khỏe. Anh của hiện giờ chính là một ví dụ điển hình."

Số 7: Thích quan hệ với khách hàng nhiều tiền, tốt nhất là khách Tây.
Tám: dễ bị quịt tiền, ăn chặn và bóc lột."

" Trời ơi, chuẩn không cần chỉnh. Chính là hồng đó sếp!"

" Chú cứ đùa. Hai đi đầu cuối cùng đó chính là phải lựa tính khách hàng để phục vụ và bị đối xử tệ bạc khi làm khách phật ý..."

Hai người đàn ông vẫn còn đang cười thì tiếng gõ cửa, sau đó là thư ký bước vào nhìn Tuấn Kiên với ánh mắt đầy hòngghi, bối rối cô khẽ nói:

" Em đợi cửa mãi, còn sợ hai anh ngất trong đây nên đành tự ý bước vào."

Ánh mắt anh hiên hậu nhìn về phía cô, anh khẽ nói:

" Hai anh em đang thả lỏng tinh thần nên không để ý, có chuyện gì thế em?"

" Bạn gái anh có tới tìm, em nói anh đang bàn câu chuyện nên kêu chị ấy chờ ngoài kia. Thấy chị ấy đợi nên em mới vào hỏi xem hai anh bàn chuyện xong chưa..."

Quốc Phong không giấu được sự sửng sốt, anh nhìn Tuấn Kiên chất vấn:

" Anh. Anh kỹ quá đấy! Em còn cứ ngỡ.....anh lãnh cảm luôn rồi chứ?"

" Em có chắc là cô ấy tìm anh?"

" Chẳng lẽ em rảnh tới mức muốn đùa anh sao? Huống hồ....bạn gái anh xuất hiện khiến toàn bộ chị em trong văn phòng chúng ta tổn thọ. Em cũng thế.....!!!"

Quốc Phong đứng dậy kéo tay Ngọc Minh và trao cho Tuấn Kiên nụ cười đầy ẩn ý, vừa quay người bước đi anh vừa nói:

" Không làm phiền anh. Lúc khác em lại tới học về sự tương đồng, đối lập của kiến trúc sư và cave sau vậy."

Nghiêng đầu nhìn hai người họ, Tuấn Kiên dịu dàng lên tiếng:

" Thôi được. Chú cứ về trước đi. Còn Ngọc Minh Nếu....giúp anh mời cô gái ấy vào đây!"

Xoay tròn chiếc nhẫn bạch kim trên tay, anh đang suy nghĩ đến việc có nên đổi nó về ngón tay áp út hay không nhưng anh lại thôi. Anh cũng rất muốn biết.....cô gái nào lại nhàn lảnh đáng yêu đến vậy!

THÁNG TÁM VĨNH HẰNG.

Hà Nội, phố thay mùa! Cơn mưa đầu mùa khiến Thanh Giang cực kỳ mẫn cảm. Cô đắm nhìn xuống con đường đang chuyển động dưới chân Kangnam Landmark Tower. Từng vạt mưa tấp vào cửa kính, thành phố mùa thu chỉ còn là một vệt xám mờ lác vào trong màn mưa âm u. Mưa tan ra trước mắt cô rồi tản về một nơi hư vô.....như anh! Hai năm qua, mỗi khi mưa đầu mùa ghé đến lại khiến cô vô thức nhớ về Vĩnh Khang, nỗi nhớ thăng hoặc. Chỉ có thể là những cơn mưa đầu tiên mà không phải là cơn mưa cuối vì cô chưa bao giờ biết cơn mưa cuối cùng cô bên anh hình hài ra sao. Bởi không biết nên làm sao để nhớ về?

Hai năm từ ngày anh rời xa, những cơn mưa vẫn ghé về thăm cô chỉ có anh vô tâm bỏ quên những ngày yêu nhau đã cũ. Ngày yêu nhau, cô vẫn thường ngồi bên khung cửa sổ ngắm mưa buồn lãng mạn còn anh dùng đôi tay rắn chắc ôm chặt cô từ phía sau, hương thơm của anh quấn quít bám lấy cô từ ngày ấy cho tới tận bây giờ_hương Hà Nội. Ngày xưa, hương thơm ấy khiến cô hạnh phúc còn lúc này.....hương thơm ấy khiến cô lạc lõng và đau. Tại sao ngay cả khi chia tay rồi, ngay cả khi cô đến nơi cùng chốn tận này rồi mà hương thơm ấy vẫn bám lấy cô, để cô chơi vơi như lúc này? Phải chăng bởi khi Thượng Đế tạo ra con người đã cố tình để trái tim là thứ ngốc nghếch khiến những người dù thông minh đến đâu nhưng khi yêu cũng hoá dại khờ? Dại khờ tới mức yêu anh xong, cô chỉ còn nước mắt!

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, sau đó là cánh cửa phòng khách mở ra, một giọng nói dịu dàng từ phía sau khiến Thanh Giang buông lơi ký ức

ngả màu, cô xoay người lắng nghe Ngọc Minh nói:

" Xin lỗi đã để chị phải chờ lâu, anh Kiên kêu em mời chị vào trong."

Khẽ cúi đầu, Thanh Giang cười mỉm và dịu dàng đáp lễ:

" Cảm ơn em nhé!"

Nói rồi cô sải bước về phía căn phòng cách đó không xa, trong lòng cô có biết bao hồi hộp cùng lo lắng. Hít một hơi thật sâu, Thanh Giang đưa tay gõ cửa. Giọng nói của người đàn ông phía sau cánh cửa ấy khiến cô thoáng ngỡ ngàng bởi giọng nói trầm và ấm....như giọng nói người đàn ông cô từng yêu trong quá khứ. Nhưng họ không phải là một người, cô biết, đơn giản chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi.

Tuấn Kiên ngả người về phía sau, anh bắt chéo hai chân ngồi trong tư thế vô cùng nhàn nhã. Kể từ lúc Thanh Giang bước vào, đôi mắt anh không hề rời khỏi người cô nửa giây, đi đâu đó khiến cô vô cùng lúng túng. Cô cúi đầu giấu đi gương mặt đang ửng hồng vì xấu hổ, giọng cô dịu dàng:

" Cảm ơn anh đã bớt chút thời gian cho em. Em là trưởng phòng Marketing của ACES..."

" Oh.....Thì ra thế! Mình hiểu rồi! Vậy mà mình nghĩ..."

Thanh Giang khẽ cười, cô ngẩng đầu nhìn Kiên và đáp lời anh:

" Đã khiến anh phải thất vọng rồi ạ, xin lỗi vì sự đường đột của em..."

Đưa tay về phía ghế trống đối diện, anh lịch sự lên tiếng:

" Em ng ỡ xuống đã. Có thể em không ngại đứng nhưng mình sợ....mỗi cổ khi phải ng ẩng đầu đ ề tiếp lời em."

Cô kh ẽ g ật đầu r ỡ nhẹ nhàng ng ỡ v ề chiếc gh ế tr ố ng, cẩn thận quan sát ánh mắt và động tác của anh đ ể tìm một lời nói cho phù hợp. Nhưng chưa kịp mở lời thì anh đã lên tiếng trước:

" Em dùng trà hay cafe?"

Ánh mắt của Tuấn Kiên khi hỏi Giang hết sức tự nhiên, lời anh nói không chỉ là phép lịch sự đơn thuần mà còn là một câu nói.....thể hiện rõ sự quan tâm mang đến cho người nghe cảm giác vô cùng ấm áp. Cô cười hi ền, kh ẽ nói:

" Cảm ơn anh. Em chỉ dùng trà."

Cúi người v ề phía trước, cánh tay trái đưa ra đ ỡ lấy tay phải r ỡ anh cẩn thận châm trà vào chiếc chén trước mặt Thanh Giang. Anh nói v ề công việc với giọng đi ềm tĩnh, thái độ dứt khoát nhưng khiến người nghe không hề ph ật lòng. Chậm rãi, anh nói:

" Mình đánh giá cao v ề sự chủ động g ặp gỡ của em. Mình cũng biết ACES đã từng rất thành công trong nhiều event t ầm c ỡ nhưng chắc hẳn em cũng biết.....trong công việc không có người bạn vĩnh viễn cũng không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn."

Ngừng một lát, anh nh ấp môi tách trà vẫn nóng r ỡ nói thêm:

" Mình rất tiếc vì đã khiến em mất công tới đây. Nhưng người làm quản lý như chúng ta đ ầu hiểu rằng phải đặt lợi ích lên đ ầu, nên mình

muốn có một sự cạnh tranh công bằng giữa các đối tác. Mong em hiểu và thông cảm."

Thanh Giang lặng nghe Tuấn Kiên nói, chờ anh nói xong cô nhìn anh với ánh mắt đầy tự tin, kiên định:

" Trước tiên, em vẫn muốn xin lỗi anh vì sự đường đột ngày hôm nay."

Tuấn Kiên gật đầu, anh nhướn mày nhìn cô với vẻ chờ đợi những gì sau đó. Đáp lại anh, cô tiếp lời:

" Em biết sự kiện lần này của quý công ty hết sức quan trọng, đánh dấu bước ngoặt trong quá trình phát triển của JGC tại Việt Nam. Bản thân em là một người quản lý của ACES nên em tự nhận thấy so với các đối thủ cạnh tranh thì công ty chúng em vẫn còn non trẻ nhưng đi đầu đó không đồng nghĩa với việc cơ hội tranh thầu sẽ bị mất đi.

Để tổ chức một sự kiện thành công thì đi đầu đầu tiên của một event specialist như em cần phải tìm hiểu đó chính là đối tác của mình. Vì thế, em mạn phép đến đây với mong muốn được gặp người quản lý của JGC là anh đồng thời em cũng rất muốn tự mình tìm hiểu về dự án đang hoàn thiện của quý công ty để đưa ra được kết hoạch tổ chức hoàn hảo nhất. Đó là thỉnh cầu của em.....rất mong anh giúp đỡ. "

Không khó khăn để Tuấn Kiên nhận thấy sự căng thẳng trên gương mặt Thanh Giang khi nói xong những lời đó. Anh không trả lời cô ngay mà trầm tư suy nghĩ, vô tình sự nghiêm túc của anh khiến cô càng bất an. Anh biết ACES là một công ty mới nổi đầy tiềm năng nhưng đó có phải là sự lựa chọn tốt nhất và an toàn nhất cho dự án của anh lần này? Anh không chắc được đi đầu đó. Đối với anh, lựa chọn đối tác là một công việc như lựa

những chiếc chén anh yêu thích. Có những chiếc chén để uống rượu, có những chiếc chén để uống trà, lại cũng có những chiếc chén chỉ để bày cho đẹp. Anh không muốn dùng cảm xúc để lựa chọn bởi anh biết căn cứ vào hoàn cảnh sẽ có đi đâu phù hợp nhất. Anh không phủ nhận ấn tượng mà cô gái đang ng ồi trước mặt tạo nên trong anh nhưng mục đích cuối cùng của anh vẫn là những gì anh cần liệu cô ấy có khả năng mang lại hay không?

Thay đổi góc nhìn, anh cười và khẽ đùa để xua tan căng thẳng mà Thanh Giang đang có:

" Cuối cùng vẫn là vì dự án đúng không? Vậy cái có tìm bạn trai bạn đi đâu hoá ra không có thật à?"

" Dạ, khiến anh chê cười r ồi ạ."

" Nếu em đã thật sự quan tâm về dự án xây dựng đang hoàn thiện của JGC thì mình cũng rất vui lòng tạo đi ều kiện thôi. Tuy nhiên, mình vẫn phải nói trước rằng đi ều đó không phải là tấm vé bảo đảm cho việc chúng ta sẽ hợp tác với nhau. Mình chỉ chọn bản kế hoạch tốt nhất. Em hiểu ý mình chứ?"

" Em hiểu, em sẽ nỗ lực và cố gắng để quý công ty không phải thất vọng."

" Oh, rất tốt. Vậy thì sáng mai em nên bỏ chút thời gian đi công trường cùng mình một chuyến xem sao, ok?"

" Dạ được ạ. Em cảm ơn anh."

Hai tay đan vào nhau rất tự nhiên, khoé môi Tuấn Kiên khẽ cong lên cười mỉm:

" Không có gì! Số điện thoại của mình hẳn là em biết rồi đúng không?"

" Vâng."

" Vậy thì em nhắn tin số em sang cho mình. Bây giờ mình phải dự một cuộc họp quan trọng nên có gì thì ngày mai chúng ta trao đổi tiếp. "

Hiểu ý anh, Thanh Giang đứng dậy cúi đầu chào tạm biệt. Tuấn Kiên tiễn cô ra tận phía ngoài cửa, ánh mắt anh nhìn theo cho đến khi bóng dáng cô khuất dần trong thang máy.

Chiếc vespa trắng lao nhanh giữa làn mưa bụi, Thanh Giang về tới văn phòng thì cả người cũng trở nên ướt nhẹp. Đón cô là Thuỳ Dương với ánh mắt đầy lo lắng:

" Chị về rồi ă! Sếp hẳn sáng có hỏi chị đâu sau đó...."

Thanh Giang dừng bước, cô quay người nhìn về phía Dương chờ đợi. Thuỳ Dương khàn giọng, từng câu nói bỗng nhiên trở nên yếu ớt:

" Sớm nay có người gửi hoa đến văn phòng chúng ta, em không biết.....là sếp bị dị ứng nên....."

Khẽ nhíu mày, Thanh Giang lạnh lùng lên tiếng:

" Chị hiểu rồi. Bây giờ chị Tịnh đang ở đâu để chị qua luôn?"

" Dạ, trong viện Thanh Nhàn."

Thuỳ Dương vừa dứt lời thì Thanh Giang cũng sải bước rời đi ngay sau đó. Cô đã từng không ít lần chứng kiến Thanh Tịnh bị dị ứng với phấn hoa nhưng hầu như những lần đó chị vẫn đều không nỡ cho người vứt bỏ chỉ vì

nó được gửi tới từ một người đàn ông mà chị hết sức trân trọng. Cũng như cô trước đây.....dù không thích oải hương nhưng chỉ cần đó là hoa do Vĩnh Khang tặng thì cô có thể cười hạnh phúc cả ngày. Bởi tình yêu nên con người ta mới trở nên cố chấp và bởi cố chấp nên đôi lúc sẽ nhận về cho riêng mình không ít thương tâm.

Thanh Tịnh thấy Giang đến liền nhòe cười, gương mặt chị vẫn còn chút tái xanh nhưng đã khá hơn rất nhiều so với lúc mới đưa vào đây cấp cứu.

" Em ạ. Bệnh đại trai lại tái phát nên mới thê thảm thế này!"

Ngồi xuống gần giường bệnh, cô nhìn chị, khoé môi khẽ cong lên mỉm cười:

" Chỉ cần chị không sao thì em yên tâm rồi. Tại sao chị không nói với anh Hào rằng chị bị dị ứng với hoa ly. Em không muốn còn có lần sau nữa đâu..."

Ánh mắt chị nhìn về khoảng không đầy mơ hồ, gương mặt chị mỗi lần nghe tới cái tên ấy đều trở nên rạng rỡ và không giấu được niềm vui:

" Lần nào anh ấy cũng khiến chị bất ngờ mà em. Sớm nay khi tỉnh dậy chị thấy anh ấy nhắn cho chị vắn vắn hai câu. Em biết hai câu gì không?"

Thanh Giang lắc đầu, cô lặng nghe chị nói tiếp:

" "Trong mắt trời xanh là vĩnh viễn

Tình yêu nào cũng tha thiết như nhau"

Chỉ hai câu thôi, nhưng chị biết anh ấy có bao nhiêu muốn nói. Chị rất vui, rất rất vui em yêu ạ. Chỉ là....khi vừa bước chân vào phòng làm việc thì mùi hoa ly đã sực lên hại chị phải nằm đây. Chị không dám nói với anh ấy sợ anh ấy sẽ buồn rồi lại tự trách."

Thanh Giang thở dài, cô lắc đầu rồi nói:

" Anh chị không còn trẻ nữa, cứ chơi trò trốn tìm tới tận bao giờ mới xong? Liệu có phải vì anh trai em.... "

Thanh Tịnh nắm lấy bàn tay của Thanh Giang rồi cười buồn, nụ cười của chị dần nén biết bao tâm sự. Mọi thứ như đứng yên, những ồn ào bên ngoài phòng cấp cứu cũng biến mất, Thanh Giang chỉ còn nghe thấy duy nhất một thứ âm thanh, đó chính là giọng nói thương tâm của người đang gần cạnh mình:

" Đâu phải cứ có được nhau mới là hạnh phúc hả em? Anh trai em hay anh Quang Hào cũng vậy thôi! Nhất là cái thời buổi này tình nghĩa ngàn cân chưa chắc đã bằng....ngực to vài lạng ! Em có biết đi đâu gì làm nên sự quyến rũ của người phụ nữ không hả Giang?"

Đó chính là "bí mật"! Tình yêu vốn là một trò trốn tìm mà một khi em để người đàn ông tìm ra mình thì sẽ không còn gì thú vị nữa. Vì thế, em yêu ai cũng được nhưng đừng quên không được đánh mất con tim mình."

Ngừng một lát, chị nói tiếp:

" Em đã bao giờ nghe nói cơn sốt điên loạn của châu Âu vào cuối thế kỷ 17 chưa?"

Lắc đầu, Thanh Giang im lặng chờ đáp án còn Thanh Tịnh cười hiên và kể cho cô nghe một câu chuyện rất xưa.

" Cách đây hơn một nghìn năm trước, trên dãy Thiên Sơn thuộc Pakistan xuất hiện một loại hoa vô cùng đẹp tên là Tuylip. Nhưng mãi đến năm 1594 nó mới xuất hiện lần đầu tiên trong vườn Hortus Botanicus_Hà Lan. Sau đó loại hoa này gây lên cơn điên loạn chấn động ảnh hưởng sâu sắc tới nền kinh tế Hà Lan lúc bấy giờ, nó trở thành một mặt hàng xa xỉ khẳng định địa vị và đẳng cấp của người sở hữu. Nhắc về thời kỳ đó người ta không thể không nhắc tới một loại tuylip siêu hạng có tên là Semper Augustus (thắng tám vĩnh hằng). Giá một bông hoa tương đương với giá của một ngôi nhà đẹp nhất Amsterdam.

Câu hỏi đặt ra: Làm sao để chúng ta cũng trở thành Semper Augustus? "

Thanh Giang không hiểu hết ý của chị nhưng cô biết không phải ngẫu nhiên mà chị kể câu chuyện đó với cô. Đưa tay vén những sợi tóc rối, Thanh Giang mỉm cười và dịu dàng đáp lời chị:

" Em nghĩ rằng....chỉ có thể là tự làm mình đẹp lên mỗi ngày!"

"Chuẩn rồi đấy! Nếu không xuất hiện ở Hà Lan thì có thể Semper Augustus đã bị chết vì chiến tranh hoặc là bị quái thú dẫm đạp không thì là thời tiết rồi chất độc hoá học của Mỹ huỷ diệt... nhưng nó đã biết khoe ra cái đẹp của mình vô cùng đúng lúc nên nó mới được con người mang tới hoàng gia Hà Lan.

Em ạ, chị em mình sắc có, tài có, gia cảnh tốt vậy thì sao phải chịu cực? Chúng ta sẽ trở thành một Semper Augustus rực rỡ nhất. Chúng ta có thể

không làm công chúa nhưng nhất định phải làm hoàng hậu. Em hiểu không? "

Buổi chiều Thanh Giang trở về công ty nhưng cô không làm nổi việc gì, câu chuyện của Thanh Tịnh hồi sáng vô tình đã ám ảnh sâu sắc tới suy nghĩ của cô. Kể từ ngày tình yêu rời bỏ, cô chưa bao giờ một lần nghiêm túc đối mặt với cuộc đời của chính bản thân mình. Biết bao người theo đuổi đều bị cô từ chối thẳng thừng với lý do công việc. Kỳ thực nào phải vậy, bởi cô sợ mà thôi. Cô như con thạch sùng bị mất đuôi, mất đi cái đuôi không đau mà quá trình mọc lại đuôi mới chính là quá trình có muôn phần đau đớn. Nhưng hôm nay cô biết đã đến lúc mình cần dũng cảm vứt bỏ những quá khứ về anh để nhận lấy những gì đẹp hơn cho bản thân mình. Tình yêu có thể mất đi nhưng tương lai vẫn còn!

Tuấn Kiên cả ngày chỉ biết vui đùa vào những bản vẽ mà quên mất trời đã về chiều, ánh mắt anh không giấu được ngạc nhiên, sắp tới giờ đón Bem. Gác bỏ lại công việc, anh vội bước xuống dưới hầm để xe, vừa đi anh vừa cười thật tươi với đồng nghiệp. Chẳng mấy chốc chiếc Audi A8 của anh từ từ lăn bánh rời khỏi Kangnam về thẳng Tây Hồ. Chân trời sau cơn mưa lại trở nên trong xanh hơn, từng vạt nắng muộn vẫn ngoan cố bám lấy bóng dáng của những người qua đường. Con phố quen, khu nhà thân thuộc, một đứa trẻ từ xa đang đợi anh lại gần. Chưa bao giờ, Tuấn Kiên thấy lòng bình yên đến thế.

Có chút gì đó không ổn từ khi Bem lên xe, anh vừa tập trung vào tay lái nhưng không quên cất tiếng hỏi con trai:

" Con trai ba sao hôm nay lại buồn thiu vậy?"

Gương mặt phụng phịu, giọng nói đầy hờn dỗi:

" Mọi thứ sẽ rất vui nếu chỉ ầu nay con không học bơi."

" Oh. Chẳng lẽ Bem vẫn chưa bơi được? Ba nhớ là năm ngoái ba đã dạy con rồi mà!"

" Không phải. Mọi hôm bơi xong con luôn có các bạn nam khác tắm cùng....nhưng hôm nay vì bơi xong con chạy đi tè nên lúc vào phòng tắm thì các bạn đã tắm xong hết cả. Lúc ấy chỉ còn có con.....và rất nhiều các bạn nữ không mảnh vải che thân."

Tuấn Kiên bật cười, anh không giấu được sự vui thích liền hỏi lại con trai:

" Vì thế mà con xấu hổ với các bạn nữ sao?"

" Ba không hiểu rồi. Con chỉ muốn tắm thật nhanh rồi chạy đi thay đồ nhưng cô Trang thấy con tắm cả quần bơi liền bắt con bỏ quần bơi ra tắm cho sạch khắp cả người. Lúc ấy, Bem buồn lắm."

Thằng bé ngừng một lúc để lấy giọng, vẫn phụng phịu nhưng giọng nói của Bem nhỏ dần:

" Con đã lắc đầu và nói không mấy lần nhưng cô Trang hỏi con tại sao không? Khi đó, khi đó con đã nói với cô rằng:

" Vì nếu thế, các bạn sẽ biết con có.....chim thì sao?"

Và thế là tất cả các bạn đều cười rồi ề con. Cô Trang cũng cười con. Chỉ có một bạn.....đã không làm vậy!"

Tuấn Kiên hết sức chăm chú lắng nghe con trai nói, trẻ con thật đáng yêu! Anh không giấu được ánh cười nơi khóe mắt, khẽ ho để thông cổ

họng rồi anh trầm ấm nói cùng Bem:

"Xấu hổ là chuyện rất bình thường, ba cũng từng xấu hổ. Ngày mai các bạn sẽ quên hết chuyện của hôm nay vì vậy con cũng phải quên thì mới có thể vui được. Bem à, nếu giữ mãi nỗi buồn sẽ khiến trái tim của con rất khó chịu. "

" Vậy có phải khi nhìn mọi người ê con, mà có một bạn không giống vậy....tức là trái tim của bạn đó cũng khó chịu thay con đúng không ba?"

CHƯƠNG 5

TRÁI TIM KHÔNG CÓ TUỔI.

Hoàng hôn đã chìm xuống dưới lòng hồ từ rất lâu rồi, chỉ còn tiếng sấm càn lác bầy xé rách màn đêm tĩnh lặng. Sương thu vụn vờ rơi xuống bên khung cửa khiến Tuấn Kiên lo sợ cái lạnh của mùa thu sẽ khiến Bem trở bệnh. Đưa tay đóng toàn bộ cửa sổ trong phòng con trai rồi anh ngồi xuống bên giường Bem. Đáp lại ánh mắt đầy ngóng trông của cậu bé, anh khẽ mỉm cười. Hai năm qua, mỗi khi đêm về, những câu chuyện cổ tích của anh là thứ kẹo ngọt duy nhất dỗ dành Bem chìm vào giấc ngủ. Với tay tìm cuốn truyện cổ tích quen thuộc nhưng anh chưa kịp nói thì Bem đã lên tiếng trước:

"Ba à. Ba có biết câu chuyện Bà Chúa Tuyết không?"

"Bem muốn nghe sao?"

"Dạ. Bạn Su trong lớp con khỏe là ba bạn ấy ngày nào cũng kể chuyện Bà Chúa Tuyết cho bạn ấy nghe. Con cũng muốn ba kể cho con nghe..."

Ánh mắt Tuấn Kiên chất chứa đầy thương yêu, rút chiếc iPhone quen thuộc, nhấp vào địa chỉ tìm kiếm, anh nhanh chóng có được lời dẫn về câu chuyện mà Bem đang thích. Giọng anh trầm ấm cất lên:

"...Chú bé Kay buộc xe trượt tuyết của mình vào một cái xe trượt tuyết rất lớn và lộn lầy trên quảng trường để trượt theo. Em không biết đấy là xe của Bà Chúa Tuyết. Thế là em bị Bà Chúa Tuyết bắt mang về lâu đài của bà ở Bắc Cực và suýt bị biến thành băng đá..."

Bem vội kêu lên ngắt lời ba:

" Ôi! Sợ thế! Con sẽ không bao giờ đi theo người lạ đâu. Con sợ bị biến thành đá rồi bị cho vào bia uống mất lắm."

Bật cười, xoa đầu con rồi anh khẽ nói:

" Nếu con còn không chịu đi ngủ thì bà chúa Tuyết sẽ chui qua cửa sổ mang con đi thật đấy!"

Đôi bàn tay bé nhỏ vội kéo chăn kín đầu, cái miệng non nớt tỏ vẻ hoài nghi nhưng vẫn không tránh được đôi phần sợ hãi:

" Ba bảo bà ấy đừng đến nữa, Bem sẽ ngủ ngay đây. Khò khò."

Kéo chăn ra khỏi mặt con, Tuấn Kiên nhíu mày:

" Nói dối là không tốt. Cũng không được trùm kín chăn khi ngủ nếu không con sẽ bị ngạt."

Xê dịch về một bên giường, vỗ tay xuống phần trống cạnh mình Bem nhìn ba với đôi mắt ướt:

" Ba ngủ với con được không? Năn nỉ ba !"

Ngả mình xuống chiếc giường màu xanh hoa lá của con, anh ôm Bem vào lòng và chong mắt nhìn lên trần nhà. Đột nhiên Bem bảo:

" Ba à. Con muốn có mẹ."

Anh bị giật mình, không phải vì câu nói đó của con trai mà dường như anh nghe thấy Bem đang khóc. Đưa tay lau giọt nước mắt nóng hổi trên

khoé mắt của con, anh khàn giọng đáp lời:

" Hai ba con mình không phải đang sống rất tốt sao?"

"Ba, ba có biết vì sao con vừa chảy nước mắt không? "

" Vì sao?"

" Vì con yêu ba quá!"

" Thế con yêu ba thì con vui hay con buồn mà lại chảy nước mắt?"

"Con vui ạ."

" Oh. Nếu chúng ta tìm mẹ cho Bem thì chưa chắc con đã vui nữa. Con có muốn vậy không?"

" Có. Mẹ nhất định sẽ yêu ba giúp con, như vậy con có thể dành thời gian để yêu bạn Su."

Sửng sốt trước những gì con trai nói, anh cao giọng:

" Bem. Con mới có bốn tuổi, con không được phép..."

" Nhưng lúc chiều ba nói trái tim không có tuổi. Chính ba nói phải biết yêu thương người buồn vì mình. Ba đã nói như vậy, ba sai rồi."

" Ok. Ba sai. Con có thể yêu bạn Su còn ba sẽ tìm mẹ để yêu..."

Cái đầu nhỏ nhồm dậy nhìn ba, Bem phụng phịu ra mặt:

" Rõ ràng ba sai, sao ba lại cáu với con?"

Tuấn Kiên cũng ng ẩ dậy, anh hạ giọng, chậm rãi đáp lời Bem:

" Được r ấ. Ba nhận ba sai."

" Ba phải xin lỗi con, đâu thể nhận sai như thế!"

Tuấn Kiên cười khỏ, giọng nói của anh trở nên bất đắc dĩ:

" Ba sai r ấ, ba xin lỗi."

Bàn tay nhỏ đưa lên vổ vào miệng r ấ ngáp dài, Bem nằm xuống tỏ vẻ muốn ngủ. Trước khi rời khỏi phòng con, Tuấn Kiên còn nghe rất rõ thằng nhỏ mè nheo:

" Ba nhớ phải tìm mẹ nhanh nhanh lên đây nhá! Không con sẽ tìm giúp ba."

Mang theo nụ cười rời khỏi phòng con trai, Kiên trở về phòng mở lap và bắt tay vào giải quyết phần công việc còn dang dở. Những ngón tay đặt trên bàn phím vô cùng chính xác, ánh mắt anh lúc trước còn tập trung vào bản vẽ nhưng lúc sau ánh mắt ấy đăm đăm nhìn xuống những ngón tay vừa lướt phím của mình, im lặng. Chiếc nhẫn bạch kim chạm vào t ầm mắt thay lời Bem nhắc nhở anh. Phải chăng anh quá mải mê công việc mà quên mất việc quan trọng nhất của cuộc đời mình? Anh đã ngỡ rằng với những cố gắng của bản thân, hai năm qua con trai anh đã thực sự hạnh phúc nhưng không phải, hạnh phúc của thằng bé vẫn còn bị khuyết và cả anh cũng vậy! Nhưng cuộc đời vốn là nơi tập trung của rất nhiều người đến và đi, liệu ai có thể ở lại cùng anh để trở thành mẹ của con anh, vợ của anh? Âu phải chờ vào duyên số...

Tiếng chuông báo thức nhắc nhở Thanh Giang về một ngày dài, cô thức dậy khi trời vẫn chưa sáng hẳn. Tâm trạng vẫn lơ mơ với giấc mơ lơ dờ, những tấm rèm gọi gió xộc vào phòng khiến cô chợt nhận ra cả đêm mình vùi trong sương lạnh. Gió mùa vào tháng tám khiến con người ta dễ thấy lòng mình se sắt và rứt rứt hơn hẳn. Cô cố nhắm mắt lại thật lâu, gắng níu kéo giấc mơ kia quay về Vô ích! Lấy tay gạt từng dòng nước mắt rơi vội vàng bất lực. Để làm gì đâu.. kỷ niệm giờ đây vẫn còn khắc ghi? Nghĩa lý gì đâu.. từ lâu lắm rồi anh đã ra đi?

Vùng vằng với bản thân, cô bước ra khỏi căn phòng ngủ còn nồng nàn hương D&G Rose the one. Đôi chân trần bước về phía căn phòng bếp nhỏ nằm cạnh phòng khách, cô bỏ hạt cafe vào trong máy nghiền, chẳng mấy chốc đã có một lớp bột cafe mịn màng. Trong khi chờ nước sôi, Thanh Giang trở ra phòng khách play một bản ballad nhẹ nhàng, quen thuộc:

"tìm 1 con đường , tìm 1 lối đi

ngày qua ngày đời nhiều vấn nghi

lạc loài niềm tin sống không ngày mai .

sống quen....không ai cần ai

cứ vui cho trọn hôm nay

rồi... cuộc vui tàn , mọi người bước đi

một mình tôi về , nhiều lần ướm mi

chợt tình yêu đến như ánh nắng mai

xóa tan màn đêm u tối

cho tôi biến đổi tâm hồn thành một người mới "

Trở lại với niềm yêu thích còn dang dở, cô bắt đầu pha cafe, hương cafe nguyên chất thơm nồng lan toả khắp căn phòng. Ôm tách cafe đen nghi ngút khói, cô bước về phía ban công hít một hơi thật sâu để hương thơm thấm vào hơi thở, tràn trong lồng ngực. Cô thích mùi hương này, mùi hương nguyên sơ của cafe đen_thứ hương thơm duy nhất, mộc mạc và chân thật. Hương thơm ấy tựa như hương thơm của một người đàn ông, thâm trầm nhưng chất chứa nhiều dư vị.

" Người uống cafe đen là người dũng khí. Người yêu cafe đen là người dũng cảm." Cô cười buồn khi nghĩ về một câu nói đã cũ! Đúng vậy, đã cũ rồi sao cô còn ép bản thân ôm mãi không buông?

Cô không uống được cafe nhưng cô đã quyết tâm không ít lần bỏ tay để nấu ra hương vị tuyệt hảo này. Muốn có một tách cafe đúng nghĩa thì người pha phải dùng nước ở 92 - 96 độ, nếu vượt quá nhiệt độ cho phép cafe sẽ trở nên đắng và chát. Cô đã trở thành một cô gái nhiệt tâm và dũng cảm bởi vì người cô yêu thường bắt đầu buổi sáng với một tách cafe đen đặc. Sau ngày Vĩnh Khang đi, cô vẫn giữ thói quen này với niềm tin một ngày hương thơm ấy sẽ mang anh trở về. Chỉ không nghĩ anh đã bỏ cô đi mãi mãi...Mùi tổn thương sâu, cô không muốn tiếp tục thêm nữa. Nhớ thì đây nhưng cô không muốn yêu anh như những ngày cô vẫn nhớ. Vì có gì mà vì anh cô phải giữ lại những dư ảnh cho mỗi sớm mai? Trút bỏ cafe xuống bồn rửa, cô đặt dấu chấm hết cho những mộng mị còn vẩn vương trong đầu, biết là khó khăn nhưng cô sẽ cố để lấy lại nụ cười mình vô tình đánh mất.

Trở về phòng ngủ, Thanh Giang nhanh chóng chọn cho mình một bộ váy chấm bi nhẹ nhàng theo kiểu circle skirt, Chanel Rouge Coco Shine

Adventure số 57 làm đôi môi phớt hồng, mang theo chiếc túi xách cất giữ tài liệu và đồ cá nhân, cô bước ra khỏi căn hộ quen thuộc. Ngày mới đón cô bằng nụ cười rạng rỡ của anh bảo vệ dưới tầng hầm để xe, cô khẽ cúi đầu cười mỉm thay cho lời chào đáp lễ. Chiếc vespa trắng chẳng mấy chốc chỉ còn là chấm nhỏ trong dòng người qua đường tấp nập. Dường như ra khỏi nhà đầy vội vã khiến Thanh Giang quên mất phải mang theo đồng hồ trên tay. Chỉ cho đến khi đã yên vị tại JGC, cô mới chợt nhớ ra, ánh mắt vô tình mất đi sự tự tin mà thường ngày cô vẫn có. Cùng lúc ấy Tuấn Kiên từ thang máy bước ra, vẫn ánh mắt và cái nhìn chăm chú của ngày hôm qua khiến Thanh Giang không tránh được thấp thỏm lo âu. Cô đứng dậy cúi đầu chào anh còn anh cong khoé môi cười mỉm:

" Xin chào. Em đến sớm vậy à?"

Nghiêng đầu, cô dịu dàng cười với anh rồi lên tiếng:

" Em có thể nhận đó như một lời khen, hay.....đó là một lời phê bình ạ?"

Kéo tay áo nhìn xuống những con số thời gian đang nhảy nhót, giọng nói của anh nghệt lại trong cuống họng, khàn đặc:

" Đó đơn thuần chỉ là một lời nhận xét của cá nhân mình thôi. Trong quan niệm của mình những người yêu thời gian thường không biết yêu bản thân."

" Ôi! Anh lại suy bụng ta ra bụng người rồi. Như vậy là không tốt đâu ạ."

" À....Đúng là không tốt thật."

Khẽ thốt lên rồi Tuấn Kiên ngổ ý muốn đưa Thanh Giang rời văn phòng tới khu thi công dự án như đã định. Trước khi khởi động xe, anh đưa cho cô bản vẽ chi tiết của khu biệt thự còn cô gương gao cười và khẽ nói:

" Điều duy nhất em có thể nói đó là: bản vẽ rất đẹp, còn thực sự những con số trong đây em xem đâu không hiểu."

Anh khẽ ho vài tiếng rồi cho xe chạy thẳng tới nơi thi công, trên đường đi anh nói rất nhiều về nghề nghiệp của anh, về tầm quan trọng của những dự án mà anh đang theo đuổi. Cô cảm nhận rất rõ sự đam mê và tình yêu nghề trong những câu chuyện của anh. Cô cũng yêu công việc của mình nhưng đứng trước anh cô hiểu rằng tình yêu của mình vẫn còn nhỏ bé.

Đưa Thanh Giang đi cùng khiến biết bao kỹ sư nhìn Tuấn Kiên với ánh mắt dò hỏi, anh hiểu nhưng đáp lại họ anh chỉ khẽ cười còn Thanh Giang có muôn phần khó xử. Cô biết mình lên tiếng sẽ không thích hợp nên chỉ im lặng và tập trung lắng nghe. Chỉ cho đến khi chỉ còn cô và anh, cô mới khẽ nói:

" Thật ngại quá, đã khiến anh khó xử rồi ạ. Hình như mọi người nghĩ anh mang theo.....người nhà đến tham quan."

Tuấn Kiên bật cười, anh nheo mắt nhìn cô, có lẽ do ánh sáng mặt trời phản chiếu nên cô thấy nụ cười của anh vô cùng chói mắt. Một nụ cười rạng rỡ của người đàn ông thành đạt, tự tin với chính bản thân mình. Thẳng hoặc, cô nghe giọng anh vẫn ấm áp nhưng có chút khàn khàn khác hẳn hôm trước, tựa như một người đang cảm cúm, anh nói:

" Đây là lần đầu tiên có một cô gái đi cùng mình tới những nơi như thế này. Ngay cả thư ký của mình cũng chưa từng ra chỗ thi công."

" Sao có thể như vậy được ạ?"

" Bởi tính chất công việc khác nhau mà em. Mình biết sự xuất hiện của em khiến mọi người đặt nghi vấn nhưng mình lười giải thích và giả sử nếu giới thiệu em là đại diện của ACES tới tìm hiểu dự án sẽ chỉ càng làm cả mình và em rơi vào khó xử."

" Em hiểu rồi. Cảm ơn anh ạ, anh đúng là một người quản lý thông minh."

Đút hai tay vào túi quần, Tuấn Kiên quay người, vừa đi anh vừa nói:

" Tổng diện tích của khu dự án này là 109,9 ha. Trong đó diện tích đất ở chiếm 30,6 %, đất giao thông 25,3%, công viên và khu giải trí chiếm 27,5%, đất thương mại, văn phòng chiếm 7,1% và 9,7% còn lại là đất trường học và bệnh viện..."

Ngạc nhiên trước những con số cụ thể anh đưa ra, Thanh Giang không giấu nổi tò mò:

" Anh có thể nói chính xác mà không cần tới tài liệu ạ? Em cứ nghĩ....JGC sẽ chỉ quan tâm đến bản vẽ."

Bước chậm rãi, anh nhún vai rồi tiếp tục:

" Các căn biệt thự mà em đang xem có diện tích từ 170m² đến hơn 300m², gồm đa dạng các loại như biệt thự đơn lập, biệt thự song lập, biệt thự nhà vườn, tạo nên một phong cách đô thị đẳng cấp trong số các khu đô thị mới tại Hà Nội. Người chịu trách nhiệm dự án này có tên là Dương Tuấn Kiên, chính là người đang ở cạnh em theo cự ly gần nhất. Em nghĩ

xem, một người cha không biết rõ về con mình thì có thể nuôi dưỡng chúng tốt được hay không? "

Khi anh nhấn mạnh câu nói cuối cùng, cô như cảm thấy một niềm đau khó tả trong ánh mắt anh, ánh mắt ấy đang nhìn về khoảng không đau đáu. Hai lần gặp liên tiếp, ấn tượng về anh trong cô chỉ đơn giản là một người quản lý thông minh và không ồn ào. Anh không cho cô bất kỳ một lời hứa hẹn nào về việc hợp tác giữa hai bên nhưng anh mang đến cho cô một cơ hội, cơ hội để biết nhiều hơn một công việc.

" Em đang nghĩ gì mà thần người ra vậy?"

Câu nói của Tuấn Kiên buộc Thanh Giang ngẩng đầu nhìn vào mắt anh. Cô khẽ nghiêng đầu cười và hỏi lại anh:

" Em cảm thấy nhân viên của anh.....đều coi anh chẳng khác nào idol. Không biết anh có bí quyết gì không?"

Bật cười, Tuấn Kiên nheo mắt hỏi lại:

" Thật sao? Anh thì cảm thấy mọi người luôn giữ khoảng cách với mình."

" Em không thấy vậy chút nào. Em thấy cách mọi người nhìn anh, cách mọi người trao đổi công việc với anh như là câu chuyện của một gia đình chứ không giống cấp trên và cấp dưới. Tạo được không khí làm việc như vậy.....thật không dễ dàng."

Dưới nắng thu dịu ngọt, cô bước chầm chậm bên anh quay lại con đường vừa đi lúc trước. Anh ngỡ ý mời cô dùng cơm trưa và cô vui lòng đồng ý. Một bữa trưa không quá xa xỉ ngay tại Keangnam Landmark, toà

nhà nơi anh làm việc. Cô gọi một phần sushi yêu thích còn anh dùng spaghetti. Cách gọi đồ ăn của cô và anh chẳng liên quan, vô tình khiến người phục vụ nhìn một lượt cả hai người với ánh mắt dò hỏi mãnh liệt. Chờ cho đến khi anh ta quay người bước đi, Thanh Giang không khỏi bật cười. Tuấn Kiên hiểu ý cô, anh ho nhẹ vài tiếng rồi mới cất lời:

" Em biết không, năm 20 tuổi anh từng có một mơ ước, và giờ khi anh sắp trải qua sinh nhật 30 thì ước mơ ấy vẫn còn, vẫn luôn là duy nhất..."

Thanh Giang tròn mắt nhìn về phía người đối diện. Không biết là do đi đầu hoà hay bởi những gì anh nói mà cô thấy tay mình nổi da gà. Mỗi lần hẫ hốp cô đều như vậy, không giấu được khăn trương trong lòng nhưng cô vẫn cố im lặng chờ anh nói tiếp..

" Bất kỳ người đàn ông nào cũng mong có một cô gái đến bên đời mình và ở lại. Anh không phải ngoại lệ, nhưng anh ước mong sao....cô ấy còn có thể nấu cho anh một bát mì mỗi ngày. Không cần phải là Spaghetti, chỉ cần là mì gói với giá 3000vnd mà sao ước mơ ấy cũng xa xỉ thế?"

" Ôi! Em sẽ tin ước mơ ấy là thật nếu anh là một người đàn ông bình thường. Nhưng.....khó tin quá!"

" Chẳng lẽ.....anh không giống đàn ông? Em có thể thử, anh đảm bảo là thật!"

Mặt Thanh Giang đỏ lựng khi nghe anh đùa, cô cố xua tay phân trần:

" Ôi. Không phải ý đó....ý em là một người tài giỏi như anh chắc chắn có rất nhiều người xếp hàng để đợi nấu những bát mì tuyệt hảo. Điều quan trọng là anh chưa muốn biến ước mơ ấy thành hiện thực thôi ạ."

" Còn em, ước mơ của em thì sao?"

" Em ạ? Em mong sao trên đời này có một chàng trai bỏ ra 15p mỗi tuần ng ửi bóc tôm cho em. Nhưng ước mơ ấy cũng xa xỉ như ước mơ tìm cô gái nấu mì của anh vậy!"

" Thực ra, anh rất muốn một lần được cùng ai đó chum đầu ăn chung một thứ gì đó. Cảm giác đó hẳn rất tuyệt vời..."

Thanh Giang cảm nhận rất rõ nỗi buồn mang mác trong ánh mắt Tuấn Kiên khi nói những lời đó, im lặng sẽ khiến cả hai khó xử nên dịu dàng cô đáp lời anh:

" Em biết là tò mò, nhưng em rất muốn biết.....vì sao lại là mì gói ạ?"

" Bởi vì....đó là thứ thực phẩm lãng mạn nhất thế giới. Mà anh....từ khi hiểu về hai từ lãng mạn thì đã quá muộn. Bởi anh vốn là kẻ khô khan, con người khô khan, nghề nghiệp khô khan, cuộc sống tẻ nhạt...."

Gương mặt Thanh Giang như trẻ thơ, cô chu miệng tỏ rõ quan điểm:

" Sói ời, thỏ chẳng tin đâu!"

Anh ngần ng ờ trước nụ cười của cô, nụ cười trong khoảnh khắc đã nhất ánh mắt anh vào đó. Anh biết, như vậy là rất không lịch sự li ền cô nhủ lòng phải rời tầm mắt nhưng vô tình vết sẹo nổi bần trên cổ tay trái Thanh Giang đã đập vào mắt anh....

Chương 6: .

CHƯƠNG 6

PHAN.

Phải có bao nhiêu tuyệt vọng mới khiến một người muốn quên đi sự sống của chính bản thân mình? Chỉ là một vết sẹo nhưng đã khiến Tuấn Kiên tự đặt ra biết bao điếu nghi vấn. Anh hiểu, ai trong đời rồi cũng có cho mình đôi ba lần nhận về thương đau nhưng chỉ có những vết thương lòng rất sâu mới khiến người ta không còn thiết tha tồn tại. Hay chẳng, đó chỉ là phút giây nông nổi của tuổi trẻ khi lâm vào bế tắc? Là khi người đó muốn vùng ra khỏi sự sống để chạy trốn hiện thực tàn khốc với ước mong tìm thấy một thế giới khác tốt đẹp hơn? Thật đại khờ! Nhưng đi qua những lần ngã thì người ta mới có thể đứng lên cũng như nếm hết dư vị của đại khờ mới khiến bản thân trở nên mạnh mẽ. Anh biết, Thanh Giang chính là người như vậy! Đôi lần thoáng qua, vẻ bề ngoài của cô sẽ dễ khiến người ta lầm tưởng rằng cô gái ấy mong manh, yếu đuối nhưng đôi mắt đen của Thanh Giang ngay cả khi cười cũng vô cùng tĩnh lặng. Nếu hỏi anh cảm nhận gì khi nhìn sâu vào đôi mắt ấy. Anh chỉ có thể dùng một từ, một từ duy nhất: " Đau."

Thanh Giang về tới văn phòng khi thời gian đã chuyển giờ chiều, ánh mắt của Tuấn Kiên lúc tiễn cô có vài phần khó hiểu. Cô biết anh là người từng trải, là bậc thầy trong giao tiếp. Anh rất thông minh khi giấu đi cái tôi của bản thân để đề cao cái tôi của người đối diện. Ông trời thường không cho ai quá nhiều nhưng ở Tuấn Kiên cô nhận thấy hình như ông trời có phần ưu ái? Hoặc là cô đã sai ở một chi tiết nào đó? Khẽ lắc đầu, dù sao thì

ngoài công việc cô không muốn biết đi đâu gì thêm nữa. Bởi khi một người phụ nữ muốn hiểu một người đàn ông nghĩa là lúc đó cô ấy đã thật sự đặt vị trí của anh ta trong lòng. Mà Tuấn Kiên với cô, đơn thuần chỉ là quan hệ công việc, cô không muốn và cũng không nên biết sâu hơn.

" Ăn phải bùa của giai r ồi à mà đ ần người ra thế em?"

Thanh Giang giật mình, cô đưa tay lên ôm lấy gương mặt có chút tái và gượng cười với sếp:

" Mỗi lần chị tới kiểm tra đột xuất thế này lại khiến em tổn thọ mất thôi..."

Cười khẩy, Thanh Tịnh ngả người xuống sofa, ngón tay chị vẫn còn kẹp điếu thuốc đang hút dở. Chị cao giọng:

" Chị thấy em Dương kêu cô vừa về tới công ty thì nhốt mình trong phòng nên phải chạy vội sang đây xem thử. "

" Chị. Có phải chị nhạy cảm quá r ồi không? "

" O. Chẳng biết đâu. Chị nghe nói giám đốc của JGC có lực hấp dẫn lớn hơn cả trái đất. Biết đâu em gái chị bị đánh cắp mất cả phần xác lẫn phần hồn thì sao!"

Nhíu mày, Thanh Giang trả lời Thanh Tịnh với vẻ mặt bất đắc dĩ:

" Chị cứ làm như em mất giá lắm ấy! Anh ấy có thể hấp dẫn với người khác nhưng biết đâu với em lại không thì sao."

Nháy mắt với chị, Thanh Giang ngừng vài giây r ồi tiếp tục:

" Cứ cho anh ấy là một người đàn ông có tầm nhìn tương lai với đông đảo phái nữ nhưng anh ấy cũng đâu thể là người duy nhất. Những người thích hợp nhất vẫn còn xếp hàng dài chờ em chọn kia kìa...Em sợ nhất phải ngọc vỡ mà bỏ lỡ kim cương. Em vẫn còn trẻ, mà.....chưa hết xuân thì chưa được hết hy vọng."

Thanh Tịnh nghiêng đầu và tròn mắt nhìn về phía Giang. Chị muốn xác minh lại một lần nữa rằng mình không nghe nhầm. Từ bao giờ khiếu hài hước của đứa em này lại khiến chị phải ngạc nhiên đến vậy?

" Em gái tôi hôm nay.....ăn nhầm phải cái gì mà tự tin đến thế?"

Phụng phịu, Thanh Giang bước đến ngồi xuống gần chị, cô rút điều thuốc trên tay Thanh Tịnh ra rất tự nhiên và dụi xuống gà tòn. Khoé môi khẽ cong lên cười, cô dịu dàng hỏi lại chị:

" Chẳng có lẽ, em nói không đúng?"

" À. Đúng! Rất đúng. Nhưng theo cái quan niệm của cô thì tôi sợ.....đến lúc hết hy vọng thì cũng hết kinh."

" Chị. Chị đang nói em hay là đang tự nói với chính mình vậy?"

Thanh Tịnh hừ một tiếng rồi đứng dậy. Trước khi quay người bỏ đi, chị trừng mắt với Thanh Giang và hờn dỗi:

" Mỗi lần nói chuyện với cô, tôi cảm thấy EQ của mình bị giảm xuống triet đê. Thảm thương quá cơ! Cô không cần phải nhắc nhở, không sớm thì muộn, cuối năm tôi tự khắc sẽ tìm một lão nào đó để trối chân. "

Thanh Tịnh vừa rời khỏi thì một bóng h ồng nhỏ nh ́n bước vào phòng làm việc của Thanh Giang. Đặt tài liệu xuống bàn, Thuý Dương nhỏ giọng lên tiếng:

" Chị chọc giận sếp Tịnh à? Sếp già r ấ, chị đừng l ́i những vấn đề nhạy cảm ra chọc sếp nữa..."

Với tay c ần tập tài liệu trên bàn, Thanh Giang vừa xem qua vừa đáp lời Dương:

" Còn chuyện gì nữa không? Không phải em đang muốn đứng ở đây để chọc giận chị chứ?"

" Ới. Không, em chỉ muốn quan tâm chị thôi. Lần sau nếu chị có đi gặp giám đốc JGC thì chiều cố cho em đi cùng nhá."

Ng ắng đầu nhìn Thuý Dương, Thanh Giang lãnh đạm trả lời:

" Em về sửa lại kế hoạch cho chị đi, lật qua đã thấy sai một đồng r ấ. Còn nữa...mơ mộng ít thôi, giám đốc JGC là ai chứ? Một người như anh ta chắc chẳng sợ gì chỉ sợ phụ nữ cạnh mình quá nhiều, sợ tới phát phì ền ấy chứ."

" Kệ chứ. Em chẳng quan tâm! Anh ấy có địa vị, có nhà, có xe lại còn trẻ và đẹp trai nên đào hoa cũng là chuyện bình thường. Với những người như thế cứ mắt nhắm mắt mở r ấ cũng sẽ trôi qua, quan trọng nhất là gì chị biết không? Là ti ền! Cứ nắm được ti ền sẽ chẳng còn phải sợ gì nữa."

Thanh Giang bật cười, cô không muốn đưa ra lời nhận xét về Tuấn Kiên khi mà cô mới gặp anh hai lần và câu chuyện xoay quanh chủ yếu bàn về công việc. Trong ruột t ́o vẫn thường có sâu, ai biết được quả t ́o sẽ

thối lúc nào không biết? Vì vậy cô tin phàm là con người sẽ có mặt tốt và mặt xấu, quan trọng là cái xấu biết giấu đi còn cái tốt làm bình phong che chắn bên ngoài.

Sau lần gặp đó phải mất tới một tuần sau Thanh Giang mới gặp lại Tuấn Kiên. Hôm đó cô mang bản vẽ tới văn phòng gửi trả anh thì mới được thư ký cho biết anh đang bệnh nên chuyển hết việc về nhà. Là cô vô tâm, lẽ ra cô phải gọi điện báo trước nhưng ai mà ngờ được một người đang khoẻ lại phải ở lì một chỗ. Thở dài, cô đành phải cất công đi ngược đường tới nhà anh như đã hẹn.

Mở cửa cho cô là một bác sĩ nam, anh ta lặng yên nhìn cô dò hỏi còn cô cũng cố gắng kiềm lời. Có chút không thoải mái nhưng Thanh Giang cắn môi nghĩ chỉ gặp trao đổi với Tuấn Kiên vài câu sẽ đi ngay. Ai ngờ...

Nhìn thấy Thanh Giang, Tuấn Kiên rất ngạc nhiên. Anh vẫn nhớ lịch hẹn của Thanh Giang vào chiều nay, chỉ là không nghĩ cô đích thân mang tới tận nhà anh. Thân sắc có chút mệt mỏi nhưng giọng anh vẫn vô cùng tỉnh táo, anh khẽ nói:

" Vất vả cho em quá. Em cứ để ở văn phòng cho anh là được rồi."

Nhìn Tuấn Kiên đang trầy nước, Thanh Giang dịu dàng:

" Em nghe thư ký của anh nói anh chuyển công việc về nhà giải quyết, sợ anh cần nên em mang qua luôn. Không nghĩ mới có một tuần không gặp mà anh đã bệnh nặng tới mức này sao?"

Anh cười với cô, chưa kịp đáp lời thì bác sĩ bước vào lên tiếng:

" Giờ em có bệnh nhân ở gần đây, lát em quay lại. Chắc phải hai tiếng nữa mới truyền nước xong, trong quá trình truyền nước anh để ý dùm em được không? "

Gật đầu với người đối diện rồi Tuấn Kiên nhìn theo tấm lưng rộng khuất dần nơi cầu thang. Giọng anh trầm ấm nhưng vẫn còn phát âm rất nặng như người bị cảm cúm lâu ngày:

" Từ khi anh về Việt Nam số lần chơi trò bị ốm cũng nhiều hơn hẳn. Cứ thời tiết chuyển mùa là người lại sốt rồi mệt mỏi vô cùng. Thật mất mặt quá đúng không?"

" Dạ không ạ. Anh chỉ cần chịu khó nghỉ ngơi và ăn uống thì sẽ nhanh lại sức thôi ạ. Thời tiết Hà Nội khắc nghiệt hơn em nghĩ, năm ngoái em đã phải gồng mình lên mới thích nghi được đó anh."

Gương mặt Tuấn Kiên vẫn xanh xao nhưng ánh mắt anh vô cùng sáng. Anh gật đầu với Giang rồi nhìn về ống nước đang truyền. Nghe tiếng anh thở dài cô đoán anh có tâm trạng mà cô vừa mới đến nên chưa thể tìm cơ ra về, có chút quan tâm cô khẽ nói:

" Sao anh lại thở dài? Chắc anh sợ nghỉ mấy ngày sẽ không có ai đếm tiền hộ ạ? Nếu vị trí đó trống, anh nhớ ưu tiên hồ sơ của em nhé!"

Lắc đầu, anh cười hiên:

" Trời. Nếu được đếm tiền chắc anh đã không sinh bệnh. Tại anh sợ lâu nữa mới truyền nước xong mà....cháu nhà anh sắp tan học. Giao thẳng nhỏ cho taxi có vài phần không yên tâm..."

Không giấu được ngạc nhiên, Thanh Giang định hỏi nhưng lại thôi. Cô chỉ biết cười mỉm đáp lời anh cho có lệ:

" Nếu anh không ngại thì để em đón cháu giúp anh!"

" Liệu có phiền em không?"

Thanh Giang biết Tuấn Kiên không phải người thích phiền hà câu nệ. Anh đã ngỏ lời như vậy chắc chắn việc đó không thể nhờ cậy ai khác. Cô mỉm cười nhìn sâu vào mắt anh, cô khẽ đùa nhưng không làm mất đi thiện ý:

" Em không giúp không công đâu nhá!"

Bật cười, Tuấn Kiên nheo mắt:

" Tất nhiên là gia đình chân thành cảm ơn và hậu tạ sau. Chỉ cần không liên quan đến công việc."

" Ôi trời. Anh bệnh mà vẫn tỉnh táo thật đấy! Em chịu thua rồi ạ!"

Hoàng hôn gọi nắng chiều dần tắt bóng nhưng không vì thế mà tiếng hát véo von của những đứa trẻ thơ ngừng dừng lại. Một giai điệu quen thuộc trong Happy birth day, có lẽ cô giáo đang tổ chức sinh nhật cho một bé nào đấy.

Thanh Giang nhìn vào tấm ảnh Tuấn Kiên gửi qua điện thoại rồi lại hướng mắt vào phía trong lớp học, cô không nghĩ Tuấn Kiên đã có con lớn đến vậy và.....vợ anh là một dấu hỏi lớn đặt ra cho cô lúc này. Nhưng khi cô đang lạc vào những nghi vấn thì ai đó đứng cạnh khẽ cất lời, tựa nói với cô:

" Các con của chúng ta đều đáng yêu quá!"

Thanh Giang xoay người gật đầu và cười đáp lễ:

" Vâng. Xinh như thiên thần vậy..."

" Ôi, thiên thần nhà mình đáng sợ lắm. Mới có 3 tuổi mà đã biết mến thương một cậu cùng lớp r ồi..."

" Trẻ con mà chị, giờ thích bạn này nhưng chỉ ít phút sau đã quay sang thích bạn khác và lý do thích cũng đáng yêu hết sức..."

" Nhưng trẻ con giờ khác chúng ta ngày trước nhiều quá, các con còn nhỏ mà đã biết nói những lời mà nhiều khi khiến các mẹ hoảng. Ngày trước mình đâu có thế đâu..."

Câu chuyện phiếm bỏ ngỏ khi các con ùa về sân tìm mẹ. Thanh Giang cũng sải bước đi về phía lớp học, nơi có cái đầu nhỏ đang tập trung thu dọn đồ vào bao lô. Dường như, sự xuất hiện của cô mang đến ngạc nhiên không nhỏ cho cô giáo, nhất là khi Thanh Giang đứng ở cửa lớp cao giọng gọi:

" Tuấn Phan...!"

Bàn tay của Bem kéo khoá bao lô một cách dứt khoát, đôi má phính khẽ ửng đỏ khi nghe ai đó đang gọi mình. Cậu chàng biết đó là người bạn mà ba đã gọi điện báo, nhưng Bem không nghĩ.....đó là một cô xinh đẹp.

" Ôi, mẹ ời! Mẹ anh Phan xinh hơn cả mẹ Su r ồi!" _lắc cánh tay mẹ, giọng Su không giấu được sự nũng nịu khiến người làm mẹ như Bảo Trân

bật cười. Hoá ra cô gái đứng cạnh cô bạn này đã có con trai lớn vậy, còn hơn cả tuổi Su của cô.

Không chỉ một mình Su ngạc nhiên mà tất cả các con đều tròn mắt nhìn về "mẹ" bạn Phan. Bạn Phan toét miệng cười và xấu hổ lò dò từng bước đi tới cạnh Thanh Giang. Lý nhí, cu cậu nói rất nhỏ:

" Cô sẽ là mẹ con đúng không?"

Ngồi xuống ôm Bem vào lòng, Thanh Giang cười lảng đi câu hỏi của Bem. Giọng cô dịu dàng thủ thủ bên tai thằng bé:

" Không ngờ bé Phan lại lớn và đẹp trai thế này nha! Ba con bệnh, nên cô đón con! Con khoanh tay và chào cô giáo thật to nhé, rồi chúng ta sẽ về nhà."

" Vâng ạ." Nói rồi thằng bé hướng về phía Quỳnh Trang cách đó xa xa cao giọng:

" Con chào cô Trang, con về ạ."

Nắm lấy bàn tay Phan, Giang cúi đầu chào cô giáo của Bem rồi đưa thằng bé ra phía xe. Cô không hay biết rằng khi cô vừa quay người thì ánh mắt Quỳnh Trang chất đầy tuyệt vọng.

Quỳnh Trang đã từng xem thông tin về học sinh lớp bốn tuổi _ Dương Tuấn Phan nhưng chưa bao giờ thấy một dòng liên quan về mẹ. Suốt hai năm làm cô giáo của Phan, cô chỉ thấy Tuấn Kiên sáng chói nhất nhất đưa đón thằng bé còn thằng nhỏ lại luôn lảng tránh và sợ sệt mỗi khi cô hỏi những gì liên quan đến mẹ của con. Đã từng cho rằng gia đình họ không hạnh phúc hoặc đơn giản Phan chỉ là người con riêng bị một ai đó bỏ lại

cho anh, xấu hơn thì là.....vợ anh đã mất. Bởi mỗi lần cô hỏi Bem về mẹ thì thằng bé tỏ rõ ánh mắt không vui, im lặng, đôi khi còn khóc. Thằng hoặc, người phụ nữ kia đã bỏ cha con họ đi rất xa và giờ mới quay trở lại ? Nhưng sao chỉ ta chỉ đến một mình? Tuấn Kiên đâu? Cô mong từng khoảnh khắc để thấy anh mỗi ngày dẫu biết rằng khoảnh khắc ấy ngắn ngủi tới vô cùng, liệu anh có hiểu được hay không?

Su ôm chân mẹ khẽ thốt lên:

" Cô xinh đẹp ời, cháu rất thích cô..."

Bảo Trân bật cười, cô cúi đầu nhìn con gái yêu và quay về phía Thanh Giang đang đi tới, cô khẽ đùa:

" Đấy nhá, con dâu đã nhận mẹ chồng rồi đấy! Nên mẹ chồng về chăm sóc anh cu cẩn thận để lớn lên Su bắt về nuôi."

Thanh Giang định giải thích rằng cô không phải mẹ Phan nhưng cô chưa kịp nói thì thằng nhỏ đã lên tiếng trước:

" Không đâu, ba cháu bảo không được cho người khác thấy vành khuyên của cháu nếu không nó sẽ bay mất..."

Thanh Giang đưa tay xoa đầu thằng bé, cô đón chiếc bao lô nhỏ xinh trên vai Bem và treo về phía trước rồi khẽ cúi đầu thay cho lời chào tạm biệt với người phụ nữ đón con đã đứng trò chuyện cùng cô. Chiếc vespa trắng của cô quay đầu đi lại con đường khi đến, miệng cô không giấu nổi niềm vui và nụ cười vô ưu khi nghe Bem véo von. Chỉ là thoáng qua nhưng nụ cười của cô đã khiến người đàn ông đang đi đầu khiển chiếc Audi ngược chiều phanh gấp. Anh ta muốn quay đầu xe đuổi theo Giang nhưng trong

tích tắc bé Su đã vội reo lên mừng rỡ khiến anh không có cách nào rời đi được...

VÀ ANH SẼ TRỞ LẠI

Có một sự thật mà những người trưởng thành đều hiểu rất rõ rằng: kỷ niệm là những đi đâu cần phải chôn chặt bởi vì không ai có thể sống mãi với những ký ức của ngày đã qua. Nhưng cố tìm quên chưa bao giờ là việc dễ dàng vì bản thân kỷ niệm khi sinh ra đã được mặc định sẽ luôn còn mãi, tình cảm bao năm chẳng thể phai nhạt, chỉ chờ một ai đó chạm đến là tất cả lại ùa về. Cũng như phút giây mới đây thôi, chỉ là một hình ảnh thoáng qua không rõ nét nhưng đủ khiến Vĩnh Khang chao đảo và thấy con tim mình trở nên chật hẹp, muốn nói một câu gì đó nhưng không sao thốt lên lời.

Sự im lặng của Vĩnh Khang dù chỉ trong đôi ba phút ngắn ngủi nhưng đủ để mang tới cho Bảo Trân cảm giác bất an. Anh không cần nói rõ thì cô cũng hiểu, linh cảm của cô không thể chệch đi đâu được. Cô biết anh vẫn luôn nhớ về một ai đó với yêu thương đã từng. Cô biết trong hai năm tròn nghĩa vợ chồng, anh vẫn thường giấu cô để đi tìm người con gái ấy, nhưng có lẽ thay vì tìm thấy lại thêm một lần lạc mất, lạc mất bị kéo dài ra trong khoảng cách thời gian. Im lặng! Trong anh và cô lúc này đều chất dằn nỗi đau và dằn vặt. Thương xót cho nhau mà chẳng biết làm cách nào để xoa dịu. Ngôn ngữ cuối cùng lại chỉ có thể là tiếng thở dài nặng nhọc, khẽ khàng. Cô muốn nắm lấy bàn tay anh xiết bao nhưng sợ chỉ một thay đổi nhỏ cũng thành gượng gạo. Đắn đo, cuối cùng cô cũng kết thúc phút giây im lặng đáng sợ ấy bằng một câu nói khiến cả hai đều ngớ ngàng:

" Cô gái đó là mẹ bạn học của Su. Ngày mai anh hãy đến đón con sớm hơn....hắn là sẽ gặp lại."

Vĩnh Khang quay sang Bảo Trân, ánh mắt anh nhìn cô đầy phức tạp, có chua xót, có đốn đau và có cả những xúc động không gọi rõ thành tên. Quen biết nhau hai mươi năm có lẽ nhưng chưa bao giờ cô thấy một Vĩnh Khang lạ lẫm đến vậy. Cô nghi hoặc với chính mình, đây có phải là người mà cô đã gắn bó hay không? Nhìn thấu những dò hỏi của cô nhưng thay vì trả lời, anh cho xe chạy về một nơi khác của thành phố, nơi người ta gọi là nhà.

Thanh Giang trở lại căn biệt thự của Tuấn Kiên, lần thứ hai chỉ sau trọn vẹn một giờ đồng hồ. Lúc này cô mới có thời gian để ý kỹ hơn căn phòng khách của anh, một căn phòng được bài trí khá đơn giản với hai gam màu lạnh đen và trắng. Điểm nổi bật duy nhất của căn phòng có lẽ chính là một bức ảnh đen trắng choáng ngợp, giữ chặt đôi mắt cô nhìn về phía đó.

" Nếu em thích, anh có thể tặng em!"

Giọng nói Tuấn Kiên khàn đặc nhưng vì thế càng nghe rõ hơn sự chân thành, ấm áp. Không biết anh đã đứng ở đó từ lúc nào, có đôi chút giật mình nhưng Thanh Giang nhanh chóng lấy lại sự điềm tĩnh vốn có. Cô khẽ xoay người nhìn anh rồi lại nhìn về bức tranh mỉm cười:

" Bức ảnh đẹp quá nhưng em nghĩ nó chỉ đẹp khi ở lại đây. Cảm ơn anh."

"Tên của bức ảnh là "The kiss" chụp bởi Robert Doisneau, được coi là biểu tượng tình yêu của Paris. Đây là bức ảnh cặp tình nhân hôn nhau đen trắng mà anh thích nhất, chụp năm 1950, trước cửa khách sạn Hotel de Ville, từng được in cỡ lớn choán hết bức tường sát lối vào ở Bảo tàng Nhiếp ảnh khu Ebisu. "

Không giấu được ngạc nhiên, cô nhìn anh dò hỏi:

" Hẳn đó là đôi tình nhân hạnh phúc nhất thế giới...!!!"

Nheo mắt, anh đi ềm tĩnh đáp lời:

" Biết thế nào là hạnh phúc hả em? Đôi tình nhân chỉ ở cạnh nhau có chín tháng nhưng tám ảnh thì mãi mãi. Dù họ có yêu người khác hay muốn quên người kia thì nó vẫn hiện diện khắp nơi, và họ phải chấp nhận. Anh nghĩ rằng.....đó là sự tra tấn kinh khủng nhất, dày vò nhất. Phải đối mặt với những gì mình muốn quên.....liệu rằng em có hạnh phúc được không?"

Tuấn Kiên mấp máy môi định nói thêm nhưng lại thôi, anh chậm rãi bước về sofa và ngồi xuống. Thanh Giang cũng dịu dàng ngồi về phía đối diện với anh, ánh mắt cô thoáng buồn. Đúng lúc ấy, Bem xuất hiện với nụ cười ngọt như kẹo trên môi.

Đặt ly sữa về phía Thanh Giang, Bem nũng nịu:

" Con mời cô uống sữa."

Tuấn Kiên khẽ cười, giọng anh nói cùng con vô cùng trìu mến:

" Con mau đổi lại nước hoa quả cho cô Giang đi."

Lí nhí đáp lời ba, giọng nói của thằng nhỏ thoáng chốc buồn thiu:

" Dạ. Sao ba không nói trước là cô Giang không uống được sữa?"

Thằng nhỏ chưa kịp đi thì Thanh Giang đã kéo Bem vào lòng và dỗ dành:

" Dừng. Uống sữa rất tốt cho sức khỏe, cô Giang rất thích."

Nói rồi cô cầm ly sữa và nhấp môi, Bem vui thích nhìn về phía ba đây đặc ý trong khi Tuấn Kiên chỉ biết cười cười. Nụ cười của anh hiền lành và ấm áp nhưng chẳng thể làm mất đi vẻ mệt mỏi và nhợt nhạt của người đang ốm. Anh muốn giữ Thanh Giang ở lại dùng cơm tối với hai ba con anh nhưng anh chưa kịp mở lời thì điện thoại của cô đã vang lên, từng câu hát trong "Just one last dance" đây ngọt ngào và da diết:

" We meet in the night in the Spanish café

I look in your eyes just don't know what to say

It feels like I'm drowning in salty water

A few hours left 'til the sun's gonna rise

tomorrow will come and it's time to realize

our love has finished forever

how I wish to come with you (wish to come with you)

how I wish we make it through...

Just one last dance

before we say goodbye

when we sway and turn round and round and round

it's like the first time

Just one more chance

hold me tight and keep me warm

cause the night is getting cold

and I don't know where I belong

Just one last dance"

Cái tên thân thuộc hiện ra trên màn hình điện thoại khiến Thanh Giang ái ngại nhìn về phía Tuấn Kiên rồi cô nói xin lỗi rất nhỏ cùng anh và dịu dàng đáp lời người đang chờ máy.

" Dạ, chị ời em nghe!"

" Ủ. Em đấy à! Chị đang ng ồi với lão Dũng nhà em ở 23 Lò Đức. Em ra ngay đi nhá!"

" Uầy. Liệu em có làm bóng đèn cản trở hai người làm việc tốt không ạ?"

" À. Vốn dĩ ở đây cũng thừa sáng rồi, thêm cô nữa cũng chẳng sao đâu! Đến nhanh nhá."

Kết thúc cuộc gọi, Thanh Giang vòng tay ôm lấy Bem rồi nhìn Tuấn Kiên tỏ ý ra về cô khẽ nói:

" Anh trai em mới từ Sài Gòn ra ngoài này nên.....em muốn xin phép anh. Hẹn khi khác gặp anh và bé Phan sau vậy!"

Đôi mắt đen tròn của Bem ngược lên nhìn Giang, giọng thẳng bé nũng nịu:

" Cô phải đi thật à? Thế mai cô còn đến nữa không?"

Câu hỏi của Bem khiến Thanh Giang trở nên lúng túng, cô không biết làm sao để có thể trả lời. Hiểu nỗi khó xử của cô, Tuấn Kiên mỉm cười khẽ nói:

" Chỉ những đứa trẻ ngoan mới có quà. Nếu con không ngoan thì cô Giang sẽ không đến nữa!"

Trề môi về phía ba, thằng bé hờn dỗi:

" Ba lúc nào cũng bắt con ngoan nhưng ba có chịu ngoan đâu!"

Thanh Giang bật cười, cô đứng dậy nhìn Bem đầy cương nện:

" Cô Giang phải đi rồi, lần khác cô sẽ lại tới và mua quà cho Phan sau nhé!"

Tiến cô ra cửa, hai cha con Tuấn Kiên nhìn theo chiếc vespa trắng của cô chỉ còn là chấm nhỏ phía xa xa. Lay cánh tay ba, thằng bé bu ùn bã cất tiếng:

" Sao ba không giữ cô ấy lại? Ai bắt mất cô ấy thì biết làm sao?"

" Sao con không giữ cô ấy lại? Con giỏi hơn ba mà!"

" Nhưng cô ấy không phải bạn gái của con mà!"

" Cô ấy cũng đâu phải là bạn gái của ba...!!!"

" Đó là vì ba không đủ dũng cảm...."

Sửng sốt trước những gì con trai vừa nói, anh bẹo má con rồi bật cười. Nụ cười của anh mang theo biết bao niềm vui mới, những niềm vui anh chưa có bao giờ!

—

Hải Sản Ba Yêu Tinh_23 Lò Đúc_Hà Nội.

Một lần ngang qua nơi này, Thanh Tịnh đã dừng chân ghé vào chỉ vì cái tên quá đặc biệt. Một lần rồi trở thành mê mẩn, bất cứ khi nào có dịp cô lại tới đây. Có khi cô đi một mình, cũng có khi là đi cùng gia đình hoặc là bạn bè thân thiết. Xong những lần đó cộng lại cũng chẳng đủ mười đầu ngón tay bởi công việc cuốn cô vào một vòng quay không ngừng nghỉ. Có những ngày quên ăn, có những ngày về tới nhà chỉ kịp uống một ly sữa nóng rồi co quắp người ngủ thiếp trên sofa lúc nào không hay. Không ít lần cô đã từng tự hỏi vì lý do gì mà cô bán thân cho công việc hết tháng ngày và câu trả lời lần nào cũng vậy, bởi cô sợ. Đúng vậy! Cô không sợ vì công việc mà bản thân một ngày trở nên lao碌. Cô chỉ sợ nếu thiếu đi nó cô sẽ trở thành một con rùa lùn lủi trong căn nhà vắng vẻ vì quá cô đơn.

Nghiêng chiếc ly trong tay, Trọng Dũng khẽ lắc nhẹ rồi nhấm nháp ngum vang vừa được chắt. Anh cảm nhận rất rõ vị chất vương nơi đầu lưỡi, cảm giác như đang nhấm nháp những tháng ngày dư âm của cuộc đời. Đôi mắt sâu từ từ mở ra và nhìn về Thanh Tịnh đầy dò hỏi. Đăm chiêu, chống tay lên cằm và trầm tư quan sát, một lúc sau anh mới cất lời:

" Tịnh này. Hoá ra cậu có thể chiến thắng tất cả nhưng lại không chiến thắng được thời gian."

Thanh Tịnh khẽ nhướn mày nhìn về phía Trọng Dũng, cô nhanh chóng đáp lời:

" Sao bảo vậy?"

" Chẳng lẽ cậu không thấy là cậu đã già sao? Mắt cậu xuất hiện cả nếp nhăn rồi."

Hoảng hốt, cô đưa đôi bàn tay gầy lên ôm lấy gương mặt mình và lên giọng:

" Thật á? Vậy sao ai cũng kêu tớ rất trẻ so với tuổi?"

" Một là gương nhà cậu phủ bụi, quá lâu chưa được lau dọn. Hai là mắt những người đó cần phải được kiểm tra thị lực hoặc là miệng họ chỉ cần hé ra là nói những lời không mấy thật thà. "

" Trọng Dũng. Cậu có nghĩ là cậu hơi quá đáng rồi không? Nếu quả thật mắt tớ có nếp nhăn thì đáng buồn thay, có vẻ như nếp nhăn của cậu còn nhiều hơn tớ."

Điền nhiên nở nụ cười, Trọng Dũng chớp mắt và đáp lời Thanh Tịnh:

" Tớ không phủ nhận. Nhưng cậu ạ, nếp nhăn của tớ toàn nằm ở vùng kín chứ đâu giống cậu..."

Thanh Tịnh vội nuốt xuống ngậm vang đồ chất nùng bởi sợ sệt. Cô trừng mắt với anh và thốt lên:

" Cậu đúng là đồ quỷ sứ...!!!"

" Ấy za. Chẳng có lẽ bây giờ cậu mới biết? Xin lỗi vì đã chẳng thể làm hoà thượng trong suy nghĩ của cậu!"

" Trọng Dũng. Cậu có thể ngậm miệng lại để thiên hạ được nhờ không?"

Anh không nói gì, chỉ cười. Chống tay nhìn những cặp đôi đang ng ã gần đó, anh đắm chiêu, một lúc sau anh quay về phía cô hỏi nhỏ:

" Nhìn người ta có đôi mà tớ nhỏ nước miếng cậu ạ! Theo cậu, đàn ông inlove và đàn bà inlove, ai sướng hơn?"

Thanh Tịnh nghiêng đầu nhìn anh, khoé môi cô khẽ cong lên, nụ cười vừa thành hình chẳng hiểu sao đã vội tắt, chỉ còn ánh mắt vẫn tinh anh nhưng không giấu nổi tâm sự ỉn sau:

" Chẳng phải tớ hay cậu đều đã từng inlove rồi đó sao? Tớ chẳng nhớ mình có từng sướng hay không chỉ thấy dù là đàn ông hay đàn bà đều quá ngốc."

Tặc lưỡi, anh hỏi lại cô:

" Đàn ông ngốc hơn hay đàn bà ngốc hơn?"

" Có lẽ là đàn ông. Đàn ông có thể bị chìm vào dối lừa của tất cả đàn bà, từ gái bia ôm đến người mẫu, hoa hậu, kể cả vợ. Còn đàn bà thì chỉ bị đàn ông sờ khanh gạt được mà thôi. "_giọng cô xót xa.

Anh hiểu cô lại nghĩ về chuyện cũ mà cảm thấy đau lòng nên vội tr ần giọng:

" Tịnh ạ. Có một chuyện tới bây giờ tớ vẫn giấu cậu, thực ra.....cậu rất đẹp".

" Cậu đừng đưa tớ lên mây rồi lát lại chìm tớ xuống bùn . Tớ biết là tớ đẹp mà, khỏi cần cậu nhắc!"

" Ôi trời. Công chúa của tôi ơi, cậu thật là hiểu rõ giá trị của bản thân quá đi, vậy thì còn chờ gì mà không nhanh tay kiếm tìm hoàng tử. Đừng vì những chuyện đã qua mà quên mất bản thân cần được thương yêu!"

" Cậu ạ. Hoàng tử nhiều khi đích xác là thằng cha thợ săn trá hình, chỉ cần có đạo cụ hoá trang. Thay vì tìm bọn đó chỉ bằng tớ tự một mình hưởng những phút an yên. "

Trọng Dũng muốn nói thêm điều gì đó nhưng chỉ sợ một lời nói ra cũng sẽ khiến Thanh Tịnh nghĩ về chuyện cũ. Ai cũng có những điều cần quên, họ không nhắc đến không đồng nghĩa với việc họ không còn nhớ. Thương tổn và xót xa cô cất giữ anh không thấu bởi anh không phải là cô nhưng anh hiểu rằng nó nhiều gấp cơ số tuổi đời cô đang có. Những năm tháng qua anh luôn áy náy mỗi khi gặp cô bởi lúc cô cần anh.....thì anh lại chẳng thể ở cạnh bên. Biết làm sao đây khi vô vàn lần anh chỉ biết nhìn cô và khẽ khàng nói hai từ xin lỗi. Mỗi lần như vậy cô đều gạt tay và cười nhếch môi. Nụ cười ấy khiến anh xót xa tới quặn lòng. Không sao cả, vì anh luôn tin, anh còn cả đời để có thể tìm lại nụ cười hạnh phúc một thời giúp cô.

LỖ HẸN MÙA THU.

Sữa Nguyễn Du vẫn lảng hương vậy mà mùa thu đã đi qua quá nửa, chiếc vespa trắng giảm tốc độ, chạy chần chạp để cố tìm một chút thu phảng phất trên con đường nổi tiếng này, nhưng tìm hoài không thấy. Hoặc chẳng, mùi hương ấy không phải mùi hương quen mà Thanh Giang từng đắm chìm của hơn hai năm về trước. Một hương thơm thân thuộc ngay cả khi rời xa cũng khiến người ta nao lòng. Có chút gì nhớ cho nhau không? Một câu hỏi, cô bao lần tự hỏi.

Cô rất sợ mỗi lần đi qua đây bởi con đường này nhắc cô về những ngày đã có. Ngày anh nắm chặt đôi bàn tay cô bé nhỏ, thơm nhẹ lên từng ngón tay hồng. Ngày cô nghe lòng mình xốn xang khi được anh thì thầm trong bước chân rất chậm: "yêu em, yêu em."

Hai năm trước!

Hai năm thời gian chỉ là sự ước lượng bởi Thanh Giang sợ phải tìm lại một con số chính xác của miền kỷ niệm hoang hoải đã qua. Trong hai năm qua, biết bao lần cô đã từng tự hỏi: nếu ngày đó anh không bỏ cô đi, thì bây giờ cô và anh có còn yêu nhau không nhỉ? Câu trả lời có thể có cũng có thể không, chỉ biết không ít lần cô đã đau tới xé lòng khi nhận ra chẳng còn Vĩnh Khang dìu cô đi qua những ngày hạnh phúc.

Đó là một ngày thu khi Sài Gòn vẫn còn ngái ngủ thì cơn mưa bất chợt ghé qua và dai dẳng bám lấy chẳng buông rời. Ái ngại nhìn về phía mưa nhưng Thanh Giang vẫn mỉm cười, tranh thủ chút thời gian nghỉ trưa cô vội

đi qua màn mưa tìm tới Kissaten_một quán trà đạo nằm bình yên trên đường Nguyễn Đình Chiểu. Vĩnh Khang đang chờ cô ở đó...

Ngay khi vừa thấy cô anh liền khẽ nhíu mày, từng ngón tay dài đưa ra gạt mái tóc đen của cô bị mưa làm rối, giọng anh trầm lại:

" Anh đã bảo để anh qua đón mà còn nhất định không chịu. Giờ xem, em ướt hết rồi!"

Cô để mặc anh lau những hạt mưa còn đọng nơi khoé mắt, chu đôi môi hồng xinh cô nũng nịu:

" Ai bảo anh đã đẹp trai lại còn tài giỏi khiến em nhiều khi....không dám khoe với ai. Chẳng phải vì sợ ai đang tay cướp mất, chỉ sợ người đời ghen tị rồi đặt điếu không hay."

Vĩnh Khang chỉ hơi nhếch môi cười rồi anh lại chú tâm vào lau những hạt mưa vương trên mái tóc mây của cô. Cảm nhận có mùi thuốc lá trên người anh khiến Thanh Giang không vui, gương mặt lúc trước còn tươi cười bỗng chốc xị xuống và than trách:

" Anh lại hút thuốc? Em không thích điếu này!"

Kéo cô vào lòng, anh dỗ dành:

" Yên tâm, anh không hút. Chắc là mùi thuốc lá của khách hàng vương vào."

Cô quay mặt đi tỏ vẻ giận, giọng cô đầy hờn trách:

" Em không biết đâu, anh toàn để khách hàng làm hư thôi à! Không mang theo mùi thuốc lá tới gặp em thì cũng sẽ có mùi rượu hoặc mùi nước

hoa của phụ nữ."

" Thôi mà. Đợi anh đi công tác về rồi em giận hờn thế nào cũng được. Còn lúc này ng ồi yên để anh ôm một lát, chỉ vài tiếng nữa anh phải ra Hà Nội chắc sang tuần mới về lại Sài Gòn. Chỉ sợ sau đó phải qua Nhật một thời gian...."

Thanh Giang nghe anh nói liền quay nhanh người lại, ngược lên nhìn anh, ánh mắt cô không giấu nổi nỗi buồn:

" Kể từ khi ta yêu nhau em chợt nhận ra rằng, Sài Gòn không anh, mọi con đường dài dài ra mãi mãi, những lúc như vậy em thật chẳng biết đi đâu..."

Để bàn tay Thanh Giang lọt thỏm trong tay mình, Vĩnh Khang trầm giọng:

" Toàn nghĩ linh tinh, chẳng phải con đường nào rồi cũng đưa anh về bên em đó hay sao..."

Thanh Giang ng ả đầu vào trong ngực anh, cô lí nhí đáp lại lời anh vừa nói:

" Vấn đề là thời gian đúng không? Có bao giờ anh nghĩ một ngày anh phải đứng trước sự lựa chọn là em và công việc hay không?"

" Đừng bao giờ hỏi lại anh những giả thiết đại loại như vậy! Anh sẽ không chọn đâu. Anh chỉ sống vì những đi ều xứng đáng mà ở thời khắc của hiện tại này, mọi cố gắng của anh chỉ bởi một tương lai muốn mang lại hạnh phúc cho em."

—

Nội Bài Airport!

Gần hai giờ bay và một khoảng trời mới với những màu mây khác! Nếu hơn hai tiếng trước Thanh Giang còn chứng kiến Sài Gòn trở mình làm mưa thì giờ đây cô đã có mặt giữa tiết trời thu se lạnh của Hà Nội. Những cơn nắng yếu ớt cuối chiều vẫn vút bám lấy cô. Chiếc taxi lăn bánh hướng về nội thành, chẳng mấy chốc cô đã đứng trước một địa điểm hoài phố đi cùng năm tháng—đường Ngô Quyền, một chốn dừng chân bình yên. Bước chân vào Metropole mỉm cười với anh chàng tiếp tân điển trai, nhận chìa khoá phòng và cô bước về phía thang máy. Lòng cô tự hỏi: Không biết lúc này, Vĩnh Khang đã tới Hà Nội hay chưa?

Vĩnh Khang hững hờ gõ tay vào khung cửa kính của chiếc taxi đang chạy. Đưa mắt nhìn về những con phố nối đuôi nhau anh không khỏi nhớ lần gần đây nhất mình về lại thành phố này. Có lẽ là một năm trước. Thời gian quả là người thầy của tạo hoá, thành phố này đã phát triển tới mức không ngờ. Một thời đã từng nghĩ nơi đây sẽ là nơi mình gắn bó nhưng cuối cùng, hoá ra Hà Nội vẫn không thể là nhà.

Anh sinh ra và lớn lên tại thành phố này! Hà Nội _một thành phố ám ảnh bởi những mùi hương ký ức. Mùi hương ấy quẩn quít bám lấy anh, ăn sâu vào trong con người anh, tâm hồn anh theo từng hơi thở. Sau này anh ra nước ngoài học tập và sinh sống nhưng mùi hương ấy vẫn theo chân anh, chưa một phút rời xa. Bất giác anh nhớ tới cô bạn gái cũ, một cô gái người Nhật đã từng quyến luyến nói với anh rằng:

" Mark, em biết đi đâu để tìm một chàng trai.....thơm như anh?"

Những ký ức đã qua, anh rất ít khi nhớ về nhưng câu nói ấy vốn là một ngoại lệ. Nó đã chạm tới sâu thẳm trong trái tim anh, trái tim của một chàng trai tha hương. Anh biết, hương thơm mà Yuki nhắc đến không phải là thứ hương thơm có trong nước hoa anh dùng mỗi ngày, lại càng không phải là thứ hương thơm chỉ cần bỏ tiền có thể tìm được giữa xứ phù tang. Bởi đó là hương Hà Nội_ thứ hương thơm chỉ dành cho những ai luôn thuộc về nơi ấy. Đã không ít lần cấp trên ngỏ ý muốn anh làm đại diện cho UFJ tại Hà Nội song anh đã khéo léo chối từ. Hà Nội cho anh cảm giác bình yên nhưng bầu trời của Hà Nội quá chật để ước mơ của anh có thể bay cao và xa hơn trong con đường sự nghiệp.

—

Pacific Place_83 Lý Thường Kiệt.

Tuỳ hứng ném chiếc vest ngoài về phía giường, Vĩnh Khang nói lỏng hai cúc cổ của chiếc sơ mi trắng Armani được cắt may tinh tế. Bước về khung cửa sổ hướng thiên trong phòng, anh kéo rèm và đưa mắt nhìn mùa thu trong từng dấu chân của dòng người đi trên phố. Xa xa, hồ con rùa nghiêng mình ôm trọn từng đợt lá vàng theo gió heo may trút xuống. Phải chăng bởi tại mùa thu khiến Hà Nội rất đổi nên thơ? Giữa không gian tĩnh lặng ấy, tiếng nhạc réo rắt ngân lên, một giai điệu trầm lắng trong Wait:

" Phải có những phút chờ đợi

Thì ta mới biết được rằng

Thế giới không có em

Sẽ ra sao....

Và dù cho em có ôm lấy tôi

Cũng sẽ không bao giờ chặt quá

Bởi vì em

Bởi vì tôi....

Nhiều đi đâu muộn màng quá xa vời

Những lúc yếu đuối một mình ngày mai

Liệu còn chút nào?

Uh thì...Đã có lúc đôi ta thuộc về nhau

Nhưng nay em không muốn có tôi trong đời

Dù là có lại gần nhau

Rồi sẽ đi về đâu?"

Rút iPhone và nhìn vào tên hiển thị, anh chạm nhẹ kết nối với người đang chờ máy:

" Anh đây! Em tan làm chưa?"

" Anh tới Hà Nội rồi nào rồi mà sao không chịu gọi điện cho em?"

" Anh sợ em đang chạy xe nên định muộn chút nữa mới gọi cho em."

Đủ mọi âm thanh huyền ảo từ bên kia đầu máy của Thanh Giang khiến Vĩnh Khang khẽ nhún mày. Anh gắng hỏi:

" Em đang ở đâu mà sao thấy ồn quá vậy? Vẫn chưa tan làm?"

" Em sợ anh nhớ em nên em đã đặt một món quà vô cùng đặc biệt gửi đến khách sạn cho anh. Anh đọc địa chỉ phòng cho em đi, chỉ khoảng 30p nữa chắc chắn anh sẽ nhận được."

Anh cảm nhận rất rõ cả nụ cười đầy ngọt ngào của cô khi nói những lời đó. Kéo vạt tay áo nhìn vào con số thời gian hiển thị trong chiếc đồng hồ Tourbillon gắn bó, anh thở dài:

" Đúng là anh rất nhớ em nhưng anh sợ chỉ lát nữa phải xuống dưới dùng cơm khách."

Cô nũng nịu, kiên quyết không cho anh thoái hiệp:

" Anh đọc địa chỉ cho em đi. Nếu nhớ em thì nhất định phải ngồi ngoan trong phòng và chờ quà của em gửi đến..."

Tình yêu của cô là một ân huệ mà thượng đế đã dành tặng cho anh, mọi yêu cầu của cô anh luôn toàn tâm toàn ý chấp nhận, chưa một lần chối từ. Vì tình yêu mà đôi khi anh thấy mình biến thành người khác. Ngả lưng xuống chiếc giường king size, anh mơ màng tưởng về những tháng ngày ngọt ngào kể từ khi cô bước vào cuộc đời anh. Trước khi yêu cô, anh đã luôn tự nhủ lòng yêu ai đó chỉ nên vừa đủ bởi sau tình yêu rất có thể là những vết thương sâu ngày dài, thời gian chẳng cách nào làm lành được. Nhưng tình yêu vốn như một dòng sông, chảy tới đâu biết tới đó. Anh chẳng thể nào qui kết cho nó một mặc định sẵn có, anh chỉ có thể nhìn nó ngày một lớn lên và trói chặt toàn bộ suy nghĩ của anh. Hoá ra, tình yêu có thể khiến một người vì một người mà thay đổi. Như anh lúc này...nằm mặc thời gian trôi chỉ để đợi một bất ngờ lãng mạn mà cô bạn gái từ phương

Nam dành tặng. Nếu anh đoán không nhầm thì cô sẽ đặt cho anh một chiếc bánh kem hoặc một chai vang đỏ hoặc là.....một cuốn sách giúp anh chiêm nghiệm ra những lời yêu cô muốn nói.

Tiếng chuông phòng kế ngân lên khi thời gian trôi đi vừa đầy 10 phút, nếu không có tiếng chuông ấy có thể lắm, anh đã thiếp đi. Lười nhác trở dậy, anh đưa tay day hai bên thái dương và bước về phía cửa. Cánh cửa khẽ mở ra, Vĩnh Khang vẫn chưa kịp xác định về người trước mặt thì người đó đã ôm chầm lấy anh. Như một thói quen định đẩy ra nhưng nhanh chóng anh đã định thần lại và xiết chặt cô gái trong vòng tay mình rắn chắc. Giọng anh khàn đặc:

" Đúng là bất ngờ thật! Sao em lại khiến anh yêu em nhiều đến vậy?"

Nói rồi anh cúi xuống hôn cô, nụ hôn lấy đi toàn bộ hơi thở của cô, tình yêu của cô và mọi nhớ nhung mà mới chỉ vài giờ xa cách. Nắm lấy bàn tay Thanh Giang, Vĩnh Khang đặt lên ngực trái của anh, nơi con tim anh đang từng hồi thổn thức. Ghé sát tai cô, anh thì thầm:

" Phải làm sao đây để em hiểu được, anh yêu em nhiều tới mức nào?"

" Nếu yêu em thì đừng bao giờ xa em lâu quá. Bởi em sợ, nỗi nhớ anh sẽ khiến em phát điên lên mất...."

" Chắc chắn là như vậy! Nơi nào có em nơi đó là thiên đường và anh tin rằng mình không bao giờ đủ can đảm để rời xa nơi ấy!"

Lời anh hứa cuối cùng cũng chỉ là một lời thất hứa. Hai năm, cứ ngỡ đã quên nhưng hoá ra chỉ là cố tình không nhớ đến. Tình yêu mà Vĩnh Khang nợ cô nay đã thành hai khoảng trời thu cộng lại, biết đến bao giờ anh mới trả lại cho cô?

Một lần nữa ký ức như giấc mơ lơ dờ, tìm đến và nhắc cô về những hạnh phúc đã từng. Nhưng quá khứ dù đẹp tới đâu cũng chỉ là một địa điểm thích hợp để ngắm nhìn chứ chẳng thể dừng chân. Bởi lẽ đó cô nhanh chóng quên đi và chạy xe thật nhanh qua con đường kỷ niệm. Anh đã bỏ cô đi, bỏ lại những thành phố hoài niệm. Thì đã sao? Chẳng sao cả! Không còn anh nhưng cô vẫn còn tất cả đấy thôi? Tất cả yêu thương thêm cả những nỗi đau...

CHƯƠNG 9

CÂU CHUYỆN PHÍA SAU NGƯỜI TRỞ LẠI...

Hạnh phúc đơn giản là khi có một bàn tay nắm lấy một bàn tay! Đó là yêu thương dịu ta đi qua những ngày đầy nước mắt, là một cách lắng nghe và thấu hiểu về sự dẫn dắt trong nhau. Người yêu nhau nắm tay để tìm trao hơi ấm, người mất nhau lạc một bàn tay, lạc cả những tháng ngày. Nhìn những cái nắm tay đầy yêu thương trong đám đông người xung quanh khiến ánh mắt của Thanh Tịnh và Trọng Dũng không hẹn mà gặp, khoé môi khẽ cong lên cười mỉm. Ngả người về phía sau ghế, Trọng Dũng khàn giọng :

" Cậu nghĩ sao khi đàn ông nói: " Em à, mình chia tay đi.""

Thanh Tịnh nghiêng đầu nhìn sang phía bạn, cô dụi đầu lọc thuốc đang cháy dở vào gà tàn rồi mới đáp lời anh:

" Bạn ạ. Trong suy nghĩ của tớ, cái thằng đàn ông mà nói được câu đó là thằng đàn ông nhân đạo và có giáo dục. Đời mà, có nắm ắt sẽ có buông. Thà rằng chia tay để cả hai đi tìm hạnh phúc mới còn hơn cái kiểu riêu cua nửa vời: " Em à, mình thử chia tay một thời gian để xem mình có thuộc về nhau hay không!". Mẫu thân nhà nó chứ! Nó có biết rằng lời chia tay thốt ra như lửa, lòng người là thịt, chỉ cần nghe cũng đủ để bỏng rát mất rồi. Thà rằng đau một lần rồi thôi còn hơn cái kiểu cứ đâm cho nhau nhát một rồi dày vò nhau sống dở chết dở."

Thở dài, Thanh Tịnh định nói thêm nhưng cùng lúc ấy thì Thanh Giang đang từ cửa chính bước vào. Nhíu mày, cô nhìn theo em và cao giọng:

" Kinh quá. Chị sợ hèn hò với mày quá cơ. Dạ dày của chị biểu tình này giờ rồi đấy!"

Kéo ghế ngồi đối diện với anh trai, Thanh Giang cúi đầu cười hiên, gạt mái tóc rối sang một bên, cô dịu dàng lên tiếng:

" Chị đừng giận không là sẽ có nếp nhăn nơi khoé mắt đấy! Em đã nói là không tới để hai người tự nhiên.....ai bảo chị cứ ép em tới đấy chứ!"

Đưa tay gọi phục vụ, Trọng Dũng liếc mắt đảo quanh Thanh Giang và lặng im để mặc Thanh Tịnh thao thao bất tuyệt:

" Cảm ơn lòng tốt của em gái nhưng chị với anh trai đáng kính của cô "tự nhiên" mười năm có lẽ rồi. Thà rằng cô cứ thú nhận là không thể thoát nổi sức hấp dẫn của trai đẹp nên tới muộn, may chẳng chị đây còn tha cho. Đừng cố mà tìm lý do nguy hiểm, mày có thoát đặng giới em nhé!"

" Haizz. Trai đẹp của chị đã có một ông con gần 5 tuổi. Độ hấp dẫn bây giờ chỉ còn là con số 0 tròn trĩnh thôi."

Ngẩn người trước những gì Thanh Giang vừa nói, Thanh Tịnh tròn mắt hỏi lại:

" Thật? "

" Thiệt mà. Anh ấy bị ốm nên em phải mang tài liệu tới nhà, nhà vắng trợn không có một ai, nên anh ấy nhờ em đi đón con hộ. Thằng bé đáng yêu và giống anh Kiên như hai giọt nước luôn, sao có thể nhầm được chứ!"

Thanh Tịnh vừa nghe Thanh Giang kể lại vừa lần tìm điện thoại trong túi xách, đưa tay lên ám chỉ hai người bên cạnh nói nhỏ, cô nhanh chóng

gọi tới số máy của Tuấn Kiên. Không khiến cô chờ quá lâu, anh đã nhanh chóng bắt máy:

" Xin chào. Mình có thể giúp được gì cho em nhỉ?"

"Nghe tin gió mùa trở lạnh khiến một số người long thể bất an nên em gọi điện hỏi thăm thôi. "

" Thật ngại quá! Có chút cảm mạo bình thường thôi, không vấn đề gì đâu. Em chu đáo quá!"

" Dạ không. Quan tâm tới anh là phận sự của công ty em. Anh không biết đấy thôi chứ cấp dưới của em sau khi gặp anh về lo lắng đứng ng ờ không yên, chẳng thiết tha ăn uống gì. Em còn cứ ngỡ là bệnh lây lan...."

Tuấn Kiên bật cười, anh chuyển máy sang tai bên kia, một tay đẩy xe bước đi chầm chậm, giọng anh khàn đặc:

" Ôi, nếu cô ấy ốm thì dự án lần này anh biết giao cho ai đảm nhận được đây?"

" Tức là..."

Tuấn Kiên cười lớn hơn, anh khéo léo lảng chuyện:

" Coi như anh chưa nói gì nhé! Anh đang đi siêu thị mua ít đồ, có lẽ khi khác mình nói chuyện sau vậy. Cảm ơn em đã quan tâm nhé!"

Thanh Tịnh nói lời tạm biệt xong thì tắt máy, Trọng Dũng cẩn thận gỡ cá nướng vừa mới mang ra đặt vào bát của em gái rồi lại quay về phía Thanh Tịnh:

" Bạn có ăn cá nướng không để tớ phục vụ? Hay là nói chuyện với giai xong đủ no rồi?"

" Bạn ạ. Giai này còn nhiều xương hơn là con cá trong tay bạn! Hiếm khi được bạn phục vụ, tớ không ăn tức là đã phụ một tấm lòng trong thiên hạ mất rồi."

" Chị cứ nói thế, em cảm thấy anh Kiên là một người rất dễ chịu và cởi mở. Dù dự án lần này được hay không thì chúng ta vẫn còn nhiều lần sau để hợp tác tiếp mà."

" Em ơi, chỉ có lần này không có lần sau em ạ. Cái ấn tượng ban đầu lúc nào cũng rất quan trọng. Nhất định em không được để cho thằng này thoát khỏi tay!"

Nghe Thanh Tịnh nói, Trọng Dũng nhú mày:

" Công việc của bạn cứ như đi đánh trận ấy nhỉ? Em tớ hiện lãnh thiện lương giống tớ, nào biết trời bắt ai bao giờ đâu..."

" Bạn thân mến, tiếc là Thanh Giang nhà bạn giờ đã trở thành em gái chị Tịnh. Mà đã là em gái chị Tịnh thì phải gấu, đã để cái gì trong mắt thì nhất định đừng bao giờ đưa khác tơ hào."

Nói xong, cô quay sang Thanh Giang và nghiêng răng:

" Giang. Chị nói thế có đúng không?"

Thanh Giang bật cười gật đầu:

" Vâng, quá đúng ấy chứ! Chị dạy chẳng bao giờ sai cả!"

Trọng Dũng lắc đầu thở dài:

" Cậu chính xác phải là cô nuôi dạy hổ mới đúng! Chả trách những thằng yêu cậu đầu chẳng thể ho he lấy nửa câu...."

" Ôi trời. Cậu đừng có mà nói tới tình yêu với tớ. Số lượng fan của tớ bao năm qua chỉ có tăng chứ chưa bao giờ giảm. Tình yêu ấy mà, nó chẳng khác nào gia vị khiến cuộc sống thêm mặn mà hơn nữa. Tớ thà nhủ lòng ăn nhạt để không khát nước. Mặc kệ người đời, họ ăn nhiều rồi đầy ắp, sỏi thận, viêm đường tiết niệu, có khi suy một số bộ phận và chết lúc nào không biết..."

Nghe hai người họ đấu khẩu, Thanh Giang chỉ biết khúc khích ngửa cười. Có lẽ ai cũng vậy cả thôi, dù nhiều tuổi vẫn sẽ có những khoảnh khắc chỉ là đứa trẻ, như anh chị cô lúc này, ngửa tranh giành hơn thua chỉ vì những câu chuyện không đầu không cuối....

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Thanh Tịnh, Tuấn Kiên định gọi cảm ơn Thanh Giang lần nữa, nhưng anh lại thôi. Đẩy xe hàng về phía quầy thanh toán, anh nhanh chóng chuyển đồ từ xe đặt sang một bên nhưng vẫn không quên nhắc con trai:

" Con kêu cô thu ngân là tính tiền cho ba cháu."

Bem tròn xoe đôi mắt và véo von:

" Cô ơi, cô kiểm tra tiền nuôi ba cháu...vớì."

Tuấn Kiên ngẩng đầu nhìn con không nói lên lời trong khi mọi người xung quanh ai cũng bật cười với sự đáng yêu của thằng bé.

Buổi tối, dù đã cố dỗ dành Bem ngủ bằng mọi cách nhưng thằng bé vẫn mè nheo đòi bằng được ba gọi cho cô Giang. Chiều lòng con, Tuấn Kiên đọc cho Bem mười con số quen còn cậu chàng hớn hớn về phía ba, háo hức mong chờ. Từng âm báo chờ ngân lên khiến thằng bé không ngừng sốt ruột, cảm giác hẫ hẫ như lần đầu được làm chuyện trọng đại trong đời.

Tiếng chuông điện thoại réo rất ngoài phòng khách khiến Thanh Giang phải buông bỏ ấm trà đang ướp hương, cô trở ra nhìn anh trai dò hỏi:

" Ai gọi tới vậy anh?"

Đưa máy cho cô, Trọng Dũng nhún vai:

" Số lạ, chịu thôi!"

Không hiểu sao cô có chút giật mình, nhận máy từ phía anh trai, cô khẽ run tay, giọng nói của cô cũng không tránh được đôi phần run rẩy:

" Xin lỗi, ai đấy ạ?"

" Con chào cô. Đây là số điện thoại của con, con là Tuấn Phan ạ!"

Thở phào nhẹ nhõm, khoé môi Thanh Giang khẽ nhoẻn cười, hoá ra là hoàng tử bé. Cô dịu dàng lên tiếng:

" Ôi, mấy giờ rồi mà sao bạn Phan vẫn chưa ngủ? Ba Kiên của con đâu?"

"Dạ, ba con đang xem tài liệu. Con vì nhớ cô nên con không ngủ được. Bao giờ cô lại đến nhà con chơi nữa? "

" Con phải ngoan thì cô sẽ lại tới, mà ngủ sớm mới là bé ngoan..."

" Nhưng nếu con nhớ cô thì con biết làm thế nào?"

" Thì cô biến thành ngón tay út, chui vào tim con. Con chỉ cần xoa tay lên tim và gọi cô là cô sẽ trò chuyện thì thầm với con liền.

"Vậy con nằm nghiêng về phía tim thì cô có đau ko?

"Con nằm ít cô sẽ ko đau."

" Con yêu mẹ lắm!" _Su nhõng nhẽo, nằm rúc vào lòng mẹ. Lời con nói khiến cả Vĩnh Khang và Bảo Trân đều mỉm cười. Rồi mắt khỏi màn hình lap đang sáng, Vĩnh Khang ngược lên nhìn con và hỏi lại:

" Còn ba thì sao?"

Bé con cắn ngón tay tỏ vẻ suy nghĩ, đáp lời ba trong từng câu nói vẫn chưa rành rọt, đôi khi còn bị ngắt quãng:

" Con cũng yêu ba nhưng ba phải yêu con. Ba toàn đi xa quá....., ba chẳng yêu con gì cả ?"

Để máy tính sang một bên, anh dang tay tỏ ý muốn đón con vào lòng, Su vội rời mẹ chạy sang nằm lên đùi ba, con bé ngược đôi mắt đen láy lắng nghe ba dỗ dành:

"Con là mặt trời của ba, ba không yêu con sao được. Ba yêu con bằng tỷ tỷ ông trời..."

Thơm bụng ba, con bé thẽ thọt:

" Con muốn có một em bé thật xinh đẹp, ba có thể tạo ra em bé cho con không?"

Vĩnh Khang bật cười, ôm chặt con vào lòng, rồi anh trầm giọng:

"Được rồi. Ngày mai ba sẽ mang em bé về cho con..."

Bỏ lại Vĩnh Khang và Su trong căn phòng khách rộn vang tiếng cười, Bảo Trân đứng dậy tìm đến một căn phòng tối nằm lặng im trên gác. Chiếc bật lửa loé lên trong khoảnh khắc rồi tắt hẳn, chỉ còn những vết đỏ mờ nhạt của từng cây hương đang cháy, khói hương tan nhanh, xộc vào mắt cô. Nhìn về phía khung ảnh thờ, cô lặng im, không khóc và cũng không muốn nhảu gửi một điếu gì cả. Ba năm qua, nước mắt đã quá nhiều, nỗi ám ảnh đeo bám cô hết ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác. Ba năm, là những tiếng than đến xé lòng nhưng kêu trời không thấu, gọi đất không hay. Ba năm là những trốn chạy, bỏ Hà Nội để tìm yên vui ở những thành phố khác nhưng càng đi thật xa thì nỗi đau càng như trải ra vô tận. Ba năm, khoảng thời gian mà người ta cho rằng đủ để nguôi ngoai nhưng ba năm, hay dù ba mươi năm đi nữa thì nỗi đau trong cô vẫn còn mãi, chẳng vơi theo tháng ngày. Mệt mỏi! Cô khẽ chớp mắt rồi ôm lấy tấm vai gầy và quay người trở ra...

"Anh cho con ngủ rồi sao?" _Giọng cô bu ãn bu ãn thẳng hoặ trong căn nhà yên ắng.

Vĩnh Khang không đáp lại câu hỏi của Bảo Trân ngay mà anh đưa tay kéo cô vào lòng. Đôi tay cô buõng thông để mặc anh ôm như vậy, cô cần biết bao cái ôm này, một cái ôm có thể khiến nỗi lòng cô vơi đi đôi chút. Giọng cô nghẹn lại, nói cũng trở nên khó khăn:

"Chẳng biết tại sao mà từ khi về lại Hà Nội, em hay mơ thấy những điếu tở tệ của ngày đó quá. Nếu ngày đó không xảy ra thì đứa trẻ đó chắc

cũng bằng Su bây giờ. Ngày mai, anh thu xếp đưa em tới chào mẹ con họ một tiếng. Nếu không em chẳng thể yên lòng...!"

" Phải sống cho những nỗi đau là một việc làm khốn khó vô cùng. Chỉ bằng chúng ta hãy tin rằng có một thế giới tốt đẹp hơn đang tồn tại. Người đã chết rồi chẳng thể sống lại, em đừng vì những chuyện đau lòng rồi đây đọa bản thân..."

Lời an ủi lúc nào cũng cần nhưng lại chẳng thể là gió thổi bay cơn đau quặn thắt. Sợ cô đau lòng nên anh đã chủ động đưa cô về Nhật vậy mà...khoảng cách của thời gian, khoảng cách của không gian vẫn không có cách nào để khoả lấp nỗi đau...

VIẾNG MỘ.

Sớm nay, trời mùa thu phủ đầy sương mù, những cánh hoa dại co mình lại trong tiết trời se lạnh, nằm tạt nghiêng bên con đường cô liêu. Không có tiếng côn trùng cũng chẳng có tiếng chim chóc hót vang, chỉ có tiếng động cơ ô tô dừng hẳn và sau đó là tiếng bước chân rất chậm của đôi vợ chồng viếng mộ. Những dãy mộ vốn được sơn màu trắng thì nay chỉ còn màu rêu ố hoen phai. Nghĩ tới người đang nằm dưới mà Bảo Trân thấy lòng dâng lên chua xót, cô khẽ rùng mình. Cảm nhận rất rõ sự run rẩy trong từng bước chân của cô, Vĩnh Khang cởi vest ngoài khoác lên cho cô, giọng anh chững lại:

" Nếu cậu ấy biết anh để em lạnh, hẳn sẽ không vui!"

Quay sang anh cô cười buồn, giọng cô dịu dàng như gió thu khẽ thoảng qua:

" Vậy anh ấy để em lạnh suốt cả cuộc đời thì sao? Em cần rằng, nửa câu cũng chẳng thể nào oán trách. Mà biết trách ai khi số phận từ sớm đã an bài?"

Lời cô nói ra đầy khó nhọc, cổ họng cô có đôi phần đau rát. Vĩnh Khang im lặng, anh kéo vai cô lại gần hơn rồi cả hai người chầm chậm bước, chẳng mấy chốc ngôi mộ đơn độc đã hiện ra.

Đặt từng cành hoa trắng còn ướt sương đêm xuống thềm mộ, Bảo Trân quỳ xuống châm hương, trong ánh mắt cô là cả một tầng sương mỏng. Những ngón tay đưa ra vuốt nhẹ lên gương mặt đang mỉm cười sau bia đá,

cô cười xót xa. Nếu ngày đó Hữu Thiện không bỏ cô đi thì giờ cô và anh có hay không đi chung một con đường tình yêu? Hẳn là không! Đoạn tình cảm của cô và anh ngay từ khi bắt đầu đã là một sai lầm! Cô vì anh mà cố gắng, cố gắng xây dựng hạnh phúc để rồi ngày anh mất cũng là ngày cô hiểu hạnh phúc bấy lâu chỉ là những mượn vay. Cô trách anh một thì lại hận mình mười. Hận mình vì dù anh có chết đi rồi, cô vẫn yêu anh nhiều quá....

Vĩnh Khang lặng lẽ đứng sau để mặc Bảo Trân cùng những dòng suy nghĩ rối ren. Hơn ai hết anh là người chứng kiến những đau đớn cô mang từ đầu đến cuối, những đau đớn chẳng biết ngày nào mới rời khỏi cuộc đời cô. Đã không ít lần khi tới đây, anh thầm tự hỏi: Nếu người nằm dưới kia là anh, thì ai sẽ tới khóc thương? Liệu Thanh Giang....Nhủ lòng quên đi! Có lẽ cô ấy giờ đã kết hôn, hạnh phúc như bao người phụ nữ khác và đoạn tình cảm ngày nào chỉ còn là một chương đã qua trong cuốn tiểu thuyết không bao giờ lật lại. Trong hai năm, anh đã không ít lần về lại Sài Gòn nhưng những con đường, những điểm đến quen thuộc đầu nhắc anh rằng mỗi ngày anh có sau này mãi là ngày không còn cô ở cạnh. Chỉ cần biết cô hạnh phúc thì hạnh phúc đó có bắt nguần từ anh hay không, đi đâu ấy chẳng còn quan trọng. Anh tin Thanh Giang sẽ chẳng vì thiếu anh mà không sống nổi nhưng nếu ngày đó Bảo Trân không có anh thì sẽ mãi mãi biến mất khỏi thế giới này...Anh không có sự lựa chọn hoặc sự lựa chọn có cũng như không, vì nếu ngày đau thương ấy có ngược thời gian về lại lần nữa thì anh sẽ vẫn quyết định che chở cho cô gái đang ở gần kề dù thừa hiểu những gì anh đánh đổi là tình yêu cả trọn đời thương nhớ.

Bảo Trân chống tay đứng dậy, cô quay người về phía Vĩnh Khang, nghệt giọng, cô nói bằng âm mũi:

" Anh qua chào anh ấy một tí ờng đi...r ồi mình sang bên đó!"

Vĩnh Khang thở dài, anh châm thuốc như mọi lần và đặt trước di ảnh của Hữu Thiện. Mùi Marlboro Light nhanh chóng lan nhanh quện vào cùng mùi nhang cháy dở. Thứ hương thân thuộc đó là cách duy nhất để anh có thể gửi lời chào cho cậu ấy. Giá mà cậu ấy biết được thế giới kể từ ngày cậu ấy bỏ lại, buồn biết bao nhiêu...

Bước theo một con đường mòn rẽ về hướng khác, Bảo Trân cùng Vĩnh Khang chẳng mấy chốc đã đứng cạnh một ngôi mộ đôi. Không nén nổi lòng mình, Bảo Trân quì xuống và khóc nức lên thành tiếng. Đã bao lần đến nơi này nhưng đây là lần đầu tiên khiến cô sợ hãi vậy. Nụ cười của người phụ nữ ấy đã theo giấc mơ của cô biết bao ngày qua. Trong chiêm bao đôi lần cô còn nghe thấy tiếng trẻ con khóc. Mỗi lần tỉnh lại cô đều giật mình, mồ hôi túa ra còn lòng vẫn không thôi hốt hoảng. Nếu tai nạn đau thương đó không bao giờ xuất hiện thì con của họ đã lớn hơn bé Su của cô một chút và vợ chồng họ đã có thể mãi hạnh phúc bên nhau. Là một người mẹ từng mang nặng đẻ đau nên cô càng đau đớn nỗi đau của người đã nằm xuống, chị ấy đã dùng cả tính mạng để bảo vệ đứa con còn chưa kịp nhìn thấy ánh mặt trời chỉ tiếc là....đứa trẻ biết yêu mẹ từ trong tiềm thức, thà bám lấy mẹ đi về thế giới khác chứ nhất quyết không chịu ở lại để sống một cuộc đời không được mẹ ôm ấp, thương yêu. Cô biết là Hữu Thiện có lỗi nhưng anh mất rồi, cô dù quì ở đây nói xin lỗi hết một đời cũng không bao giờ là đủ.

Vĩnh Khang trăn mặc, ánh mắt anh nhìn Bảo Trân đầy phức tạp, giọng anh xen lẫn tiếng thở dài:

" Mình về thôi em. Những điều không lành vững sớm hay muộn cũng bình ổn trở lại..."

Anh nói với cô cũng là tự nói với chính mình. Luôn là khó khăn để đối mặt với những chuyện đã qua, những thứ kinh khủng để nhớ lại. Khi những bất hạnh dồn dập tạm tan thì người ta sẽ tự khắc quen với những tai ương, chống chọi với nó theo một cách đầy bản năng và cảm tính. Biết sẽ là rất dài cho những người ngoài nhưng quan trọng là hạnh phúc còn lại vẫn vẹn nguyên, vĩnh viễn đừng mất đi thêm nữa...

Tuấn Kiên rời khỏi văn phòng khi ánh mặt trời vẫn tắm nắng ngay trên đỉnh KeangNam Tower, thứ ánh nắng gắt gao mang theo chút khô hanh của ngày thu khiến anh khó chịu nhứt nháy. Có lẽ do mệt mỏi, phần vì công việc, phần vì thời tiết khiến anh muốn bỏ quên tất cả, đến thăm một nơi tịch lặng mà lâu rồi chưa có ghé qua.

Cho xe chậm rãi rời khỏi đường Phạm Hùng, anh tạt ngang tiệm hoa và sau đó tiếp tục đi về một con đường khá vắng. Mang theo những cành huệ trắng ngát hương, Tuấn Kiên bước ra khỏi xe rồi rải bước về ngôi mộ quen thuộc. Có chút ngỡ ngàng khi thấy những bông cúc vẫn còn tươi trước mộ, là ai đã lui tới nơi này? Không phải ngày giỗ, cũng chẳng phải là dịp để tảo mộ, vậy thì....? Chẳng mất nhiều thời gian để anh đoán ra ai, hoá ra họ đã trở lại! Phải thôi, họ cũng như anh, cũng buồn, cũng đau và cũng chẳng thể rời xa nơi này mãi được. Sau ngày đưa tang, dường như anh không còn gặp lại họ một lần nào thêm nữa, có chăng sự hiện diện của họ anh vẫn biết nhờ những đoá hoa trắng mỗi lần ghé nơi đây. Có ích gì đâu, hương hồn họ cũng không phải người có lỗi. Mọi bù đắp mà gia đình họ cố gắng mang lại, anh đều khước từ. Người đã chết rồi thì những thứ vật chất tầm thường chỉ còn là phù phiếm. Không phải thân quen, nhưng họ vẫn qua thấp nhang để người nằm đây bớt lạnh, âu cũng là người có một tấm lòng. Điều đó khiến anh vô cùng trân trọng!

Rời khỏi nghĩa trang, Tuấn Kiên tới đón Bem dù biết con trai vẫn chưa tới giờ tan học. Thấy anh, Quỳnh Trang có vẻ ngạc nhiên. Ánh mắt cô nhìn anh đầy phức tạp song giọng cô vẫn dịu dàng như bao lần anh từng tới:

"Anh chu đáo thật đấy, dù bệnh mà vẫn đích thân tới đón Phan.!"

"Đó là bổn phận và trách nhiệm của người làm cha mà em! Huống hồ với anh đó còn là thứ hạnh phúc không gì sánh được."

"Anh đừng trách em nhiều chuyện nhưng kỳ thực làm cô giáo của Phan gần hai năm, hôm qua là lần đầu tiên em mới thấy chị ấy tới đón cháu. Dù anh rất yêu con trai thì cũng nên để chị nhà thường xuyên đưa đón Phan. Mọi thứ nên cân bằng sẽ tốt hơn anh ạ! Phụ huynh của các bé khác vẫn đều làm như vậy cả."

Tuấn Kiên không giấu được cảm xúc, anh cười rộ lên định phân trần nhưng nghĩ sao lại thôi, anh khẽ ho khan vài tiếng rồi mới đáp lời Trang:

"Cảm ơn em. Anh nhất định sẽ san sẻ công việc này với cô ấy...!"

Cô cười hiên khi anh nói vậy, chỉ trời mới biết cô đã buồn đến thế nào! Dù anh đi rồi nhưng cô vẫn nhìn mãi theo chiếc dấu xe mờ dần. Nhủ lòng không sao, chỉ cần anh hạnh phúc là cô sẽ hạnh phúc bởi cô hiểu con đường tình yêu cô chọn, ngay từ đầu đã đi cùng một giấc mơ...

Ngay khi Tuấn Kiên rời đi, vợ chồng Vĩnh Khang cũng tới. Quỳnh Trang vẫn đứng đó, chưa kịp xoay người thì Bảo Trân lên tiếng gọi:

"Từ xa đã thấy em đứng ngoài này thất thần, có chuyện gì vậy?"

Lắc đầu, cô gượng cười nhưng không dấu được nỗi cô đơn vẫn hằn sâu trong ánh mắt:

" Dạ không ạ. Anh chị cũng tới đón cháu sớm vậy sao?"

Câu trả lời của cô đặt ra cho Vĩnh Khang một nghi vấn, anh hỏi hết sức tự nhiên:

" Không lẽ còn có người tới sớm hơn vợ chồng anh?"

Đưa hai người họ vào phòng dành cho khách, cô vừa đi vừa nói:

" Vâng. Họ vừa đi thì anh chị tới."

Cảm nhận được điều gì đó, Bảo Trân liền gặng hỏi:

" Sao nào? Không phải gia đình đó định gây khó dễ với em?"

Bảo Trân vừa nói vừa nhìn Quỳnh Trang với ánh mắt dò hỏi đầy mãnh liệt. Cô gái này đâu chỉ đơn thuần là cô giáo của Su, bởi đó còn là em gái họ từ tấm bé với cô đã vô cùng thân thiết. Hiểu ý chị, Trang cúi đầu đáp lời, giọng cô buồn buồn:

" Phàm là con người sẽ không tránh được nhiều khi buồn vui vô cớ mà chị. Là do em tâm trạng không tốt, chứ không phải như chị đang nghĩ đâu..."

" Vậy sao?" _Tỏ vẻ không tin, Bảo Trân hỏi lại. Ngay sau đó cô liền lảng nhanh sang chuyện khác bởi sợ em buồn:

" À em này! Lúc chiều qua khi đón Su, chị có đứng cạnh một cô gái. Không biết em có để ý chứ?"

" Dạ. Em có thấy! Có chuyện gì vậy chị?"

" Không. Không có chuyện gì cả! Chỉ là em có biết gì về người đó không? Như tên tuổi chẳng hạn..."

Vĩnh Khang lặng im nghe Bảo Trân hỏi từ đầu tới cuối. Anh biết cô vẫn không quên những gì đã nói tối qua còn anh chẳng thể nào phủ nhận bởi cô đã ở cạnh anh quá lâu, quá thấu hiểu những suy tư dù là nhỏ nhất. Nhắm chặt mắt nhớ lại dáng người đã đi lướt qua mình chiều hôm trước, anh có thể khẳng định 70% đó là cô gái anh vẫn cố tìm lại bấy lâu nay. Mong chờ một câu trả lời xác thực, tiếc thay Quỳnh Trang lắc đầu:

" Những gì em biết chỉ đơn thuần chị ấy là mẹ của một học sinh lớp năm tuổi, không hơn. Nếu không phải hôm qua chị ấy đón con thì em còn ngỡ là thằng bé không còn mẹ...bởi hai năm em chỉ thấy duy nhất mỗi ba đưa trẻ làm công tác đón đưa. "

Vĩnh Khang nghe xong cười mỉm, anh nhìn Bảo Trân và từ tốn cất lời:

" Không phải em ạ. Bởi.....người bạn đó chắc không thể có con lớn đến vậy!"

Cô nhìn anh không giấu được nỗi niềm thất vọng. Chỉ cần tìm được người đó cô sẵn lòng ly hôn để anh được tự do. Cô nợ anh nhiều quá, không thể để anh vì cô mà cả đời phải quên đi: bản thân anh cũng cần hạnh phúc. Cô sẽ cố để mình mạnh mẽ hơn bởi đã đến lúc cô hiểu mình cần đứng vững thay vì dựa dẫm vào bất kỳ ai đó...

HOÀNG TỬ ẾCH.

" Ngày xưa ngày xưa, ở một vương quốc nọ, có một vị vua có rất nhiều con gái, cô nào cô nấy đều xinh đẹp tuyệt trần, đặc biệt là nàng công chúa út. Ngay cả ông mặt trời đã nhìn thấy tất cả mọi thứ trên đời cũng phải trầm trồ, thán phục trước vẻ đẹp kiều sa của nàng. Gần cung điện của quốc vương có một khu rừng rậm âm u. Mỗi khi thời tiết nóng bức công chúa lại đi vào đó và tìm tới rãnh giếng bên một chiếc giếng mát mẻ nằm cạnh cây bồ đề già cổ. Trên tay nàng lúc nào cũng mang theo một quả bóng vàng, tung lên rồi lại bắt lấy. Quả bóng vàng này chính là thứ đồ chơi yêu thích nhất của nàng.."

Những ngón tay mũm mĩm của Bem ôm chặt con hổ bông vào lòng, một bàn tay khác cố giữ điện thoại bên tai, đôi mắt của cậu bé không giấu được hiếu kỳ. Bem tràn đầy hy vọng và háo hức tưởng tượng về một thế giới hoàn toàn xa lạ đang được Thanh Giang nhắc đến trong câu chuyện cổ " Hoàng tử Ếch."

Tối muộn khi rời cơ quan về nhà cô mới phát hiện điện thoại có ba cuộc gọi nhỡ, đầu là số của Bem. Gọi lại, cô chưa kịp cất lời thì đã nghe giọng nũng nịu của thằng bé:

" Tại sao hôm nay con xoa tay lên ngực gọi "cô ời" mà lại chẳng thấy cô trả lời?"

Thanh Giang không nghĩ rằng sau một đêm dài mà Bem vẫn nhớ rõ lời cô nói. Cô chỉ biết dịu dàng hỏi lại:

" Có phải con gọi rất nhỏ đúng không?"

" Dạ. Hôm nay cô Trang kể chuyện hoàng tử Ếch, nhưng vì nhớ cô nên con không nghe được..."

" Oh. Vậy thì cô Giang sẽ kể lại cho Phan nghe nhé!"

Những câu chuyện cổ tích một thời đã từng đưa cô bước chân vào thế giới màu hồng, khiến đứa trẻ như cô ngày ấy tin rằng mình chính là nàng công chúa nhỏ. Thẳng tắp đi qua, cô chẳng thể mua được tấm vé trở về với những phút giây đẹp để đó một lần thêm nữa, cô chỉ có thể bằng những câu chuyện kể để vẽ lại ước mơ cho đứa trẻ đang chăm chú lắng nghe.

"...Ai ngờ khi rơi xuống đất, nó không còn là chú ếch nữa mà đã trở thành một hoàng tử. Đó là một chàng hoàng tử có đôi mắt vừa đẹp, vừa lương thiện. Tuân theo ý chỉ của quốc vương, chàng trở thành chầu và cũng là người bạn đời thân thiết của công chúa út. Đến lúc này, chàng mới kể cho công chúa nghe chàng đã bị một mụ phù thủy độc ác niệm chú, ngoài nàng ra thì không ai có thể cứu chàng ra khỏi chiếc giếng sâu..."

" Eo ôi! Vậy thì từ nay con không ăn đùi ếch chiên nữa đâu..."

Thanh Giang bật cười, giá mà có thể trông thấy thằng nhỏ lúc này hẳn cô sẽ bẹo đôi má phính đáng yêu và thơm thật lâu vào đó. Cô chợt nhớ tới lần đầu tiên thấy Phan, một đứa trẻ năm tuổi nhưng đã biết dùng đôi mắt sáng để dò xét người lạ. Những câu nói của thằng bé lúc nào cũng cố để làm một ông cụ non thay vì sống thật với năm tuổi thơ ngây đang có. Không khó để nhận ra bé Phan được Tuấn Kiên chăm sóc, dạy dỗ vô cùng cẩn thận, yêu thương đúng mực. Nhưng lẽ nào cuộc sống của thằng bé chỉ

có duy nhất một vũ trụ đó là ba mình? Vậy mẹ đưa trẻ ở đâu? Câu hỏi ấy khiến Thanh Giang vô cùng muốn biết...

Đóng lại tất cả các cửa sổ vừa hoạt động, Tuấn Kiên gấp lap r ỗ đứng dậy bước ra khỏi phòng làm việc. Ánh điện trong phòng Bem chưa tắt, hắt sáng ngoài cửa, khiến anh nhúm mày. Hít một hơi dài, anh bước vào. Bem nằm ngheo đầu ngủ ngon lành, những con thú bông bị chàng ta đẩy xuống nằm chổng chơ dưới sàn, những ngón tay nhỏ vẫn nắm chặt chiếc điện thoại đặt trên ngực. Tuấn Kiên cẩn thận rút máy ra r ỗ kéo chăn đắp cho con, tắt đèn r ỗ anh trở v ề căn phòng ngủ quen thuộc. Lướt nhanh vào danh sách cuộc gọi, ngoài số của anh và ông bà nội thì tuyệt nhiên Bem chỉ gọi tới cho Giang. Nhìn nhanh vào những con số thời gian đang nhảy nhót, chưa quá muộn, phân vân và cuối cùng anh vẫn gọi đi...

Giang đứng chân trần ngoài balcony để mặc cho cơn gió thu thổi thốt thối khô mái tóc còn hơi ướt. Mùi cafe từ cốc sứ bên cạnh vẫn mặc sức đưa hương dù nhiều khi chủ nhân của nó chán chường, muốn vứt bỏ... Hương cafe lặng thinh, vừa đủ để Thanh Giang nhận ra sự t ối tại đã từng dù một vài phút giây nữa thôi, cafe nguội và không còn hương nữa. Cũng như tình yêu xưa dù đã vỡ tan tành thì Vĩnh Khang vẫn là hiện tại của cô bởi nỗi nhớ v ề anh, dù đã cố nhưng cô chưa bao giờ dừng được. Nỗi nhớ vô thanh chẳng thể cất lên lời. Tự nhiên cô thầm hỏi: " Nếu cô thấy anh bây giờ?". Có lẽ cô sẽ lặng yên, nhìn anh và r ỗ quay người bước đi, hay là chạy tới và ôm anh thật chặt để r ỗ thốt lên: " Đừng bao giờ rời xa em nữa?". Khoé môi cô cong lên cười mĩa mai, những tưởng tượng mãi chỉ là mộng tượng. Khi những nỗi buồn xâm lấn trong tâm thì cũng là lúc tiếng chuông điện thoại từ trong phòng vang lên réo rất. Lười nhác trở vào phòng, cô nghe máy:

" Dạ, em nghe!"

Trần Ổn, Tuấn Kiên khàn giọng cất lời:

" Anh không làm mất giấc ngủ của em chứ?"

" Cũng còn tùy, còn phải xem anh đang chuẩn bị nói đi đâu gì với em!"

Đáp án của cô vô tình lệch hướng với câu hỏi anh đưa, kỳ thật anh chỉ muốn biết rằng cô đã ngủ hay chưa nhưng dường như cô đã hiểu nó theo một ngữ nghĩa khác. Hoặc chẳng suy nghĩ của anh quá sâu xa, đứng trước câu trả lời ấy nó đặt anh vào những vấn đề vô cùng nhạy cảm. Giọng nói của anh mang theo ý cười, dịu dàng khẽ thoảng qua như làn gió, như chứa đựng trong đó đôi chút hoang mang, nhẹ nhàng và lay động lòng cô:

" Giả sử, nếu anh nói anh muốn theo đuổi em..."

Thanh Giang chậm chạp lĩnh hội ẩn ý của anh sau câu nói ấy. Cô có thể cảm thấy rất rõ nhịp đập từ tim và mạch tay nhanh hơn mức bình thường. Lúng túng, cô ậm ừ khẽ nói:

" Nếu đi đâu anh vừa nói mang tính xác thực.....em nghĩ chắc là.....em sẽ ngủ ngon hơn!"

"Thanh Giang. Đừng - giả - ngốc! "

" Dạ." _Giọng nói của cô ngày một nhỏ, như có như không.

Tuấn Kiên khẽ ho khan vài tiếng rồi mới nói tiếp:

" Có thể chúng ta mới tiếp xúc vài lần nhưng em cũng nhận ra, anh không phải là người tùy hứng! Kỳ thực, những năm tháng nhọc nhằn đã

dạy anh không bao giờ được mất kiên nhẫn dù là chuyện nhỏ nhất. Ấy vậy, gần đây anh luôn cảm giác mình như đang sống lại lứa tuổi của một thằng trẻ trâu..."

Lời anh nói khiến Thanh Giang khúc khích cười còn Tuấn Kiên tiếp tục chậm rãi nhả từ đây cố ý:

" Một người bạn đã nhắc nhở anh rằng, phải giữ lấy cô gái mà mình cho là tốt nhất nhưng anh không đồng ý, bởi người ta đâu phải của mình. Và người bạn đó lắc đầu kết lại: chẳng qua do anh không đủ dũng cảm mà thôi! Người bạn đó, không ai khác_con trai anh_Dương Tuấn Phan_giáo sư, tiến sĩ tâm lý học lớp năm tuổi..."

" Ôi...."

Cô muốn nói gì đó nhưng không hiểu sao mắc nghẹn chẳng thể nói thành lời. Cô bối rối trước những gì anh nói và càng khó hiểu hơn khi anh hỏi lại:

" Anh theo đuổi em nhé!"

Thời gian như ngưng trệ rất lâu, Tuấn Kiên thích cô? Phải không? Từ bao giờ người đàn ông này lại trở thành một dấu hỏi trong cuộc đời cô vậy?

Không thấy cô trả lời, Tuấn Kiên đành thở dài, độc thoại:

" Chẳng lẽ, lời anh nói có tác dụng gây tê toàn thân? Anh không sợ em từ chối thẳng thừng nhưng anh sợ im lặng. "

Lời anh nói chất chứa ưu tư, cô còn lắng nghe được tiếng anh cười phảng phất nhưng tiếng cười ấy sao mà cô đơn thế? Cô chỉ biết vội vàng phủ nhận:

" Dạ không phải như anh đang nghĩ! Chỉ là nếu những gì anh nói là thật, thì em xin lỗi....trong lòng em đã có người khác mất rồi."

" Ngỡ gặp gỡ là duyên phận nhưng phận hay duyên cũng không bằng đúng lúc. Kỳ thực, anh gọi điện chỉ muốn.....cảm ơn em vì đã quan tâm tới Bem. Còn sự việc phát sinh....anh nghĩ là....mình có quyền theo đuổi em cũng như em có quyền từ chối. Nhưng anh không mong vì thế mà em.....trốn chạy hay tránh gặp mặt anh."

Cô cười và nói cùng anh một lời rất thật lòng:

" Em không thích phải dò xét những gì người khác nói cùng mình thật được bao nhiêu. Coi những gì anh nói là thật thì anh ạ, dù em có trở lại tuổi mười tám, đôi mươi đây mơ mộng, chưa từng ràng buộc bởi ai, em cũng chẳng đủ huyền tưởng để đáp lại anh cái gật đầu đồng ý. Vì Dương Tuấn Kiên mà em biết ngay từ khi bắt đầu gặp mặt cho tới lúc này kỳ thực là một người đàn ông quá hoàn hảo. Hoàn hảo nên không thể chạm vào..."

" Ôi. Em không cần an ủi anh nữa! Dù sao từ chối vẫn là từ chối, anh còn mặt mũi nào để gặp em nữa đây! Không biết ngủ một giấc thì sớm mai tỉnh dậy em có quên hết sạch những gì anh vừa nói không nhỉ? "

" Dạ, em cũng không dám nhớ đâu nên anh cứ yên tâm... "

Ngỡ là khó xử nhưng anh thật khéo để cả hai khi tắt máy vẫn có thể cười hết sức tự nhiên. Hoặc là chỉ mình cô nghĩ vậy thôi còn anh sẽ rơi vào

đêm không ngủ. Sự thực là cô không biết anh có mất ngủ hay không nhưng cô, đêm hôm đó đã gần như thức trắng...

Một đường nắng chạy thẳng vào khung cửa, gắt gao ôm lấy cô gái vẫn co mình như con mèo đang cố lẩn trốn bình minh. Mắt vẫn nhắm hờ nhưng bàn tay Thanh Giang cố vờ về phía đầu giường lần tìm điện thoại. Màn hình xanh ảm đạm, đã gần 7h và cô mới chớp mắt được chừng hai tiếng. Cô dụi mắt rồi trở dậy, giật mình khi bước ra khỏi phòng ngủ là đáng người anh trai cô đang nằm sấp dưới sàn.

Tức tưởi, cô vội ngã xuống và lay người anh, giọng cô đầy lo lắng:

" Anh ơi, anh sao thế? Anh có đau ở đâu không?"

Lật người quay lưng lại với Giang, Trọng Dũng vẫn còn ngái ngủ:

" Anh đau ở nhiều chỗ khác nhau nhưng trước hết anh thêm được ngủ!"

" Ôi trời. Mới sáng ra đừng có mà hù em..."

Trọng Dũng chống tay rồi ngồi lên sofa, anh nhào người với hộp Marlboro vẫn nằm trên sàn, chưa kịp rút thuốc ra thì đã bị Thanh Giang trừng mắt.

" Có chuyện gì vậy anh?"

Lắc đầu thật mạnh để lấy lại sự tỉnh táo, người anh vẫn nằng nặc mùi rượu. Giọng anh khàn đặc, anh nhướn mày rồi mới mở lời:

" Nếu có ai đó nói với em rằng: " Chúng ta hãy lấy nhau đi, và sống cùng nhau." Em có cho rằng thằng đó bị điên không?"

Thanh Giang mở tròn mắt nhìn anh trai mình, cô biết anh không nói đùa. Chẳng thể giấu được ngạc nhiên, cô đáp lời anh:

" Dạ không. Nhưng chắc là chẳng thể đồng ý ngay được..."

" Chính anh cũng ngạc nhiên với bản thân mình vì có thể phun ra những lời như vậy! Anh biết trong lòng Tịnh vẫn luôn còn người đó tồn tại nhưng em biết không....người ta không nhất thiết yêu ai là phải lấy người đó. Anh cũng vậy mà. Chỉ là...anh không nghĩ cô ấy sẽ từ chối và lời anh nói trong một phút sai lầm đã thành con dao cắt đứt sợi dây tình bạn bao năm có được."

Không thôi ngơ ngàng , cô chưa kịp đưa ra một lời khuyên kịp thời thì anh đã đứng dậy bước về phòng tắm. Thanh Giang vẫn thần thờ trong dòng suy nghĩ nhớ lại đoạn hội thoại đêm qua, nếu đặt cô cạnh Tuấn Kiên cũng như đặt Thanh Tịnh cạnh anh trai cô, có phải cũng rất xứng đôi hay không? Nhưng chuyện tình yêu muôn đời không phải để người khác nhìn, càng không phải dùng một từ xứng hay không xứng là có thể nói hết. Người ngoài nhìn vào sẽ luôn thấy muôn phần tốt đẹp nhưng người trong cuộc luôn hiểu rõ để có được một kết thúc vẹn toàn cần phải có vô vàn nghị lực và can đảm phi thường. Cô sợ, can đảm đó đã nằm lại cùng mối tình đầu trước đó. Có phải bởi thế mà giờ cô vẫn chẳng thể yêu ai.....?

CÁI GIÁ CỦA SI TÌNH LÀ TỨC NGỰC.

" Thông báo: 10h sáng 9/11, tâm bão Haiyan cách đảo Song Tử Tây (thuộc quần đảo Trường Sa) khoảng 220 km về phía bắc đông bắc, với sức gió tối đa 163 km/h (cấp 15). Thượng tá Nguyễn Mạnh Cường, đảo trưởng đảo Song Tử Tây cho biết từ 2h sáng trời đã bắt đầu mưa, gió rít liên hồi. Khoảng 8h30, gió giật hơn 133km/h, mức sóng cao 3 - 4m, gió giật cấp 8-9. Nhiều cây cối trên đảo gãy đổ, một số nhà dân bị tốc mái... "

Mới hôm qua trời vẫn còn buông nắng vậy mà sau một đêm thức giấc, tất cả mọi phương tiện thông tin đại chúng không ngừng đưa ra thông cáo khẩn thông báo về cơn bão số 5 đang cách bờ biển rất gần. Những hậu quả của cơn bão trước đó chưa khắc phục xong thì bão mới đã về đến sau, nhưng cơn bão này có khả năng mang lại nhiều nỗi đau hơn cơn bão trước... Những hình ảnh đầy thương tâm cứ lần lượt được hiện ra khiến Bảo Trân thấy lòng trùng xuống. Những đứa trẻ chỉ bằng tuổi con gái cô nhưng lại phải sống những tháng ngày cơ cực, ánh mắt bọn trẻ bơ vơ lạc lõng khiến cô nghẹn ngào, nước mắt cứ ứa ra tự lúc nào không biết.

Vĩnh Khang lúc nào cũng thức dậy muộn hơn Bảo Trân một chút, vừa bước xuống phòng khách thì đập vào mắt anh là đôi mắt đỏ hoe của vợ. Giọng anh khàn đặc:

" Mới sớm ra đã có chuyện gì thế? "

" Không có chuyện gì cả, chỉ là em thấy tội nhỏ nơi mà bão đi qua cực quá! Phải chi mình có thể giúp gì cho chúng... "

Thở dài, anh khẽ nói:

" Em có biết vì sao mà những người trẻ tuổi miền Trung luôn bám lại Hà Nội đến cùng không? Bởi họ không thể lựa chọn nơi mà họ sinh ra nhưng họ được quyền lựa chọn nơi mà họ sẽ sống. Nhờ ngược gió mà những cánh diều bay lên. Hoàn cảnh đã cho họ biết bao nghị lực mà những người khác không bao giờ có được. Em ạ, những gì chúng ta có thể làm không phải là ng ẫ đây và thương cảm cho cuộc đời của họ, mà chúng ta phải sống vì cuộc đời của chúng ta trước đã. Chỉ khi chúng ta mạnh, chúng ta mới có thể chở che và nâng đỡ biết bao số phận mà em vừa nhắc đến, em hiểu không? "

Cô im lặng, biết nói gì đây khi những đi ều anh vừa phân tích chạm tới thẳm sâu trong tâm cô. Đã từ lâu cô vốn chỉ còn là một người đàn bà yếu đuối, một người chẳng đủ sức để nâng mình đứng dậy nói gì tới việc lo cho cuộc sống của những người dung. Cô biết, anh không có ý đó nhưng cô vẫn không tránh được tủi lòng. Tâm trạng kèm với thời tiết ướt nhep của một ngày mưa bão khiến cô sợ cảm giác phải co mình lại trong căn nhà trống vắng. Cô khát khao có một công việc để làm, khát khao được trở lại với cuộc sống của một người phụ nữ năng động trước đây. Ít ai biết rằng cô từng là một cây viết sắc sảo của một toà soạn báo nổi tiếng trong thành phố này....

Từng vạt mưa ướt dầm nứ vào khung cửa kính khiến con đường trong mắt Bảo Trân trở nên chao đảo r ẫ nhoè đi. Đường Thanh Niên như giật mình trở dậy sau một giấc ngủ say để r ẫ mới hay rằng mưa bão đã ghé nơi này lúc nào không biết. Những hàng sưa khẳ khiu cũng nghiêng mình vì gió lạnh. Gió cuốn bay những chiếc lá xuống lòng hồ thốn thức. Cảnh vật sao quá đổi thê lương khiến cô gái đang ôm tách cafe cũng không

thể nào giấu được màu hồng hân trong ánh mắt. Phải chăng bởi vậy mà sau khi nhìn thấy cô, người bạn cũ phải thốt lên kinh ngạc:

" Trời ơi, mặt cậu xấu tệ y chan thời tiết!"

Bảo Trân ngược lên nhìn người vừa đến, cô khẽ cười, âm thầm đánh giá sự đổi thay của Thanh Tịnh. Đứng trước ánh mắt dò hỏi mãnh liệt của bạn cũ, Thanh Tịnh nhướn mày khẽ nói:

" Đừng làm như tớ mắc nợ nhà cậu. Cậu nhìn gì mà kỳ vậy chứ....!!!"

" Sao tớ không cảm thấy là cậu già đi nhỉ? Cậu càng ngày càng đẹp đó Tịnh..."

" Đừng tưởng khen được 1 câu thì tôi sẽ quên chuyện cũ. Nói đi, hơn hai năm qua cậu chết ở xó xỉnh nào mà giờ mới chịu sống lại ?"

Bảo Trân khẽ xoay bàn tay trái làm lộ ra chiếc nhẫn bạch kim trên ngón tat áp út, cô dịu dàng nói thêm:

" Tớ ước gì mình được chết đi nhưng thay vì đó thì tớ lại sống một cuộc đời tẻ nhạt như bao người phụ nữ khác..."

Không giấu được ngạc nhiên, Thanh Tịnh thốt lên đầy kinh ngạc:

" Cậu đã kết hôn? Trời ạ. Người đàn ông nào mà lại đại dốt đến vậy? Tớ xin được chia sẻ những thương cảm sâu sắc tới ch ồng cậu..."

Nhấp môi tách cafe còn dang dở, Bảo Trân đưa ánh mắt nhìn về những con sóng đang xô bờ rồi vỡ tan, giọng cô thẳng thắn hoặc những nỗi buồn từ lâu chôn kín..

" Ngày đó tớ cứ ngỡ bỏ Hà Nội đi thì sẽ thôi khắc khoải nhưng nỗi đau dài quá, chẳng chịu buông tha. Tớ đã nghĩ mình sẽ gục ngã nhưng may mắn khi bên đời vẫn còn một người đàn ông sẵn sàng bỏ lại tất cả để chờ che cho tớ. Có quá nhiều chuyện chẳng biết phải bắt đầu từ đâu, chỉ biết nói gọn trong vài câu để cậu hiểu rằng tớ vẫn ổn. Ngày đó tớ cứ ngỡ rằng quay lưng bỏ lại tất cả phía sau để lòng nhẹ bẫng nhưng suốt ba năm, tớ vẫn thường bị dẫn dắt bởi những cơn mơ về một quá khứ xót xa. Chính vì thế mà tớ quay về để trả lại nơi đây những đi đâu còn mang nợ. "

Khoé môi Thanh Tịnh khẽ cong lên cười mỉa mai, giọng cô đầy cay đắng:

" Cô gái à, có phải cậu ngây thơ quá rồi không? Cậu nghĩ rằng quay về trong chốc lát thì có thể trả lại những gì từ lâu vương vấn? Hai năm qua, chưa một ngày tớ rời xa thành phố này vậy nhưng vẫn chẳng thể nào trả hết mối duyên tình trước đó. Tớ tin rằng anh Long quan trọng với tớ ra sao thì Hữu Thiện trong lòng cậu cũng vậy. "

" Để anh ấy ngủ yên thôi Tịnh! Cậu cũng cần hạnh phúc chứ...! "

" Uh, tớ cần hạnh phúc nhưng chẳng ai có thể mang lại cho tớ đi đâu đó bởi duy chỉ có một người, tiếc thay người ấy đã đi mãi rồi, những người khác có đến trong cuộc đời cũng không thể nào thay thế... "

Bảo Trân khẽ thở dài, nhìn bạn với ánh mắt đầy dịu dàng, cô khẽ nói:

" Không phải như cậu nói đâu Tịnh ạ. Tin tớ đi, cuộc đời còn nhiều kỳ tích mà chính chúng ta cũng không thể nào biết được. Cậu có dám khẳng định với tớ rằng hai năm qua tuyệt đối không có ai cam tâm mang lại hạnh

phúc cho cậu hay không? Cậu không dám đúng không? Cố chấp trong chuyện độc thân không phải là đi đầu sáng suốt."

Nói rồi Bảo Trân lấy điện thoại và tìm nhanh phần thư mục ảnh, chuyển máy qua cho bạn, cô cười hi hi:

" Đây là cuộc sống của tớ trong hai năm qua kể từ khi bé Su ra đời. Ai dám bảo đó không phải là hạnh phúc?"

Chạm nhẹ những ngón tay trên gương mặt Su trong màn hình, Thanh Tịnh chăm chú dõi theo từng biểu cảm trên gương mặt bé con, cô nói:

" Đáng yêu quá! Sao cậu không cho con gái tới đây gặp tớ..."

" Con gái đang giao cho cô giáo trông. Bữa mai cậu rảnh chứ? Dùng cơm tối với gia đình tớ được không?"

Ngước lên nhìn Bảo Trân, Thanh Tịnh mỉm cười gật đầu, cô nói thêm:

" Tớ biết là ai trong chúng ta cũng bị hoàn cảnh thay đổi nhưng tớ không nghĩ cậu lại đổi thay hoàn toàn, như thành một người khác vậy Trân ạ. Tớ vui vì cậu vẫn ổn!"

" Cảm ơn cậu. Cũng đến lúc cậu cần phải đổi thay rồi đó Tịnh. Ác vừa thôi, đừng để đàn ông trên đời vì chờ đợi cậu mà héo hon mòn mỏi. "

" Ờ kệ chứ. Cái giá của si tình là tức ngực. Cảm thấy không thể chờ được thì thôi....Tớ đâu van nài cũng đâu cưỡng ép."

" Đàn ông như một tấm gương phản chiếu rõ ràng nhất hạnh phúc của một người phụ nữ. Cậu có nói nghìn lần với thiên hạ rằng cậu ổn, cậu hạnh phúc nhưng họ sẽ luôn hoài nghi nếu bên cậu không có bóng dáng của một

người đàn ông bao bọc. Tin tức đi, đi đâu chúng ta cần trong cuộc đời này cuối cùng hoá ra chỉ là một con người..."

Do hệ thống cách âm khiến Tuấn Kiên không nghe được tiếng mưa nhưng nhìn qua từng ô kính anh hiểu rõ sự phẫn nộ của thời tiết vẫn chưa hề dứt. Tấm vé máy bay vẫn nằm chờ trên bàn, tách cafe đen đã nguội từ lâu. Sớm nay, một dự án quan trọng đã được gửi đến cho anh nhưng anh chẳng thiết tha bởi anh sợ rời xa Hà Nội. Không phải anh quá yêu thành phố này mà bởi con trai anh biết nhờ cậy vào ai? Dòng suy tư của anh bị chứng lại khi cánh cửa mở ra, sau đó là Quốc Phong xuất hiện nhìn anh như thúc giục:

" Mình đi được chưa anh nếu không sẽ trễ giờ bay."

Ngước nhìn Phong, Tuấn Kiên trầm giọng:

" Chú không cần đưa anh ra sân bay đâu, anh đi taxi được rồi. Anh đang lo thằng cu ở nhà không biết nên gửi cho ai. Đang tính nhờ cô giáo thằng bé trông dùm nhưng sợ bất tiện..."

" Vậy anh để thằng bé qua chỗ em. Đảm bảo là sắp cứ an tâm đi ạ."

Nhếch môi cười, Tuấn Kiên hỏi lại:

" Vậy có được không?"

" Dạ được. Không lẽ anh không tin tưởng vào em?"

" Oh không, anh sợ chú còn bận nhiều chuyện ngoài giờ công sở. Nếu giao thằng nhỏ cho chú thì còn gì bằng. Hay là thế này đi, chú qua nhà anh vài bữa với thằng nhỏ cho tiện."

" Vâng. Em xin nghe theo anh sắp xếp."

Từng hàng cây nghiêng ngả trong cơn mưa nặng hạt, gió táp mạnh khiến mưa càng thêm ướt át, ánh mắt những đứa trẻ chỉ biết run rẩy, đứng trước thềm mong ngóng ba mẹ tới đón mình. Đứng cạnh các con, Quỳnh Trang đưa mắt nhìn về từng chiếc xe quật lái về trường học. Người đón đưa cứ đông dần cho đến khi chỉ còn mình cô và Bem ở lại. Những ngón tay mồm mím của cu cậu bám lấy bàn tay cô giáo, giọng Bem không giấu được âu lo:

" Sao ba con vẫn chưa tới vậy cô? Con sợ lắm..."

Cố gọi cho Tuấn Kiên nhưng toàn báo thuê bao không liên lạc được, Quỳnh Trang cảm giác như trái tim bị gò ép, một sức nặng vô hình đè chặt lên đó tự lúc nào. Cô ng ẫ xuống và ôm Bem vào lòng, giọng cô dỗ dành:

" Chắc là ba con đang trên đường tới, hay là chúng ta gọi cho mẹ con nhé!"

" Mẹ con chết r ồi."

Ánh mắt Bem vẫn trong veo cảm tưởng như câu nói ấy chẳng hề gọi lại một nỗi đau trong lòng thằng bé. Thằng hoặc, nó còn quá nhỏ để hiểu về những mất mát quá lớn lao hoặc là từ khi ý thức được nỗi đau thì mẹ đã bỏ Bem lại từ rất lâu r ồi. Câu trả lời của Bem đặt ra trong lòng Quỳnh Trang biết bao dò hỏi nhưng cô vẫn chưa kịp hỏi thêm thì chiếc xe quen thuộc của Tuấn Kiên đã hiện ra. Chỉ là....anh không đến mà thay vào đó là một người đàn ông khác.

Quốc Phong nhanh chóng mở cửa xe bước xuống nhìn cô giáo trẻ đầy ái ngại:

" Thật xin lỗi cô giáo, anh Kiên bận nên tôi đến đón cháu nhưng lại quên mất giờ nghỉ của cháu. Đã khiến cô vất vả rồi ạ!"

Lịch sự và dịu dàng, Trang đáp lời anh:

" Dạ, đó là bổn phận của em. Vì trời bão nên ngày mai các cháu sẽ được nghỉ, mong anh nhẫn nại với anh Kiên giúp em."

Nói rồi cô quay sang Bem nói tiếp:

" Tuấn Phan về nhà ngoan nhé. Chờ bão tan, con lại kêu ba đưa đến lớp nghe chưa?"

Khoanh tay lễ phép, thằng bé chào cô rồi để mặc Quốc Phong bế bổng ra xe. Trên đường về thằng bé cúi đầu lặng im, ánh mắt buồn thiu tựa như sắp khóc. Thấy vậy, Quốc Phong vội lên tiếng dỗ dành:

" Đàn ông là phải mạnh mẽ, không được khóc. Cháu mà khóc sẽ khiến ba cháu bị đau lòng, không làm việc được."

Tròn mắt ngược sang nhìn chú , Tuấn Phan khẽ hỏi:

" Nhưng nếu cháu khóc nhỏ xíu xíu thì ba cháu sẽ không nghe được đúng không chú?"

Khẽ xoay người nhìn Bem rồi lại tập trung vào tay lái, Quốc Phong bật cười:

" Uh, ba cháu không nghe thấy nhưng sẽ cảm nhận thấy. Vì thế mấy ngày này cháu phải nghe lời chú thì ba cháu mới yên tâm được. Nghe chưa?"

" Dạ."

" Nào ông tướng, bây giờ cháu muốn ăn gì để chú đưa đi..."

" BBQ ạ!"

" OK."

Ngay khi dừng xe, mỗi bước chân của Quốc Phong trong Vincom đều được biết bao ánh nhìn dõi theo của những cô gái trẻ, nhất là khi bên anh có một cậu bé quá đáng yêu. Mang mắt kính và bế Bem trên tay, Quốc Phong sải bước thật nhanh, để ngoài tai những lời đường mật dành cho anh của những người dừng lướt qua mình. Bem ghé sát tai anh thì thào:

" Sao chú không cảm ơn họ ạ?"

" Vì sao chứ?"

" Rõ ràng là cháu nghe thấy họ khen chú đẹp trai mà."

" Oh, vậy sao? Chú cũng biết đi ầu đó mà."

" Ôi, cô giáo cháu dạy rằng phải biết khiêm tốn với những lời khen người khác dành tặng cho mình."

Trần ngâm nhớ lại hình ảnh cô giáo trẻ mà thằng bé vừa nhắc, anh dịu giọng:

" Vậy thì lần sau cháu hãy hỏi cô giáo giúp chú xem, một người siêu đẹp trai như chú thì phải khiêm tốn thế nào?"

Trề đôi môi về phía anh, Bem chăm chú nhìn lại Quốc Phong để xác minh những đi đầu anh vừa nói. Giọng Bem hờnghi:

"Gương nhà chú bao lâu rồi chưa lau ạ?"

" Ôi trời. Ai dạy cháu nói xoáy vậy Bem?"

" Dạ, nói xoáy là gì ạ? Cháu không hiểu! Cháu chỉ biết cô giáo cháu dạy rằng phải thường xuyên lau gương sáng thì mới có cái nhìn thật thà nhất. Đừng như mù phù thủy chỉ luôn ảo tưởng về bản thân...."

Quốc Phong vừa chọn bàn ăn trống vừa cao giọng với thằng bé:

" Cô giáo cháu còn dạy những gì nói hết ra cho chú coi? Bữa sau đi học nhớ hỏi cô giáo cháu xem có thấy chú con đẹp trai không? Nếu mà cô ấy bảo không thì về mách chú, chú sẽ khiến cô ấy phải tâm phục, khẩu phục."

" Nếu cô Trang bảo không thì chú sẽ làm gì ạ?"

Đặt Bem ngồi xuống, Quốc Phong cười cười:

" Thì chú sẽ bắt cô Trang của cháu rồi cho đứng góc nhà vì sự thật là chú quá đẹp trai, không lẽ nào lại nói sai sự thật được. Như vậy là không thật thà, đúng không nào?"

Bem gật gật, thằng bé chưa biết nói gì thì ánh mắt bỗng sáng lên khi thấy một người vô cùng quen thuộc đang ở cách đó không xa....

LẶNG.

Có một thứ âm thanh nào đó thảng hoặc mà Thanh Giang vẫn chưa thể định hình, phải mất vài giây khi linh cảm rằng ai đó đang gọi mình đây tha thiết thì cô mới nín tay Trọng Dũng dừng bước, khẽ quay người lại và cô thấy Bem. Thằng bé đang cố tuột khỏi tay Quốc Phong và chạy về phía cô đây gấp gáp. Ôm chặt đứa trẻ đáng yêu vào lòng, cô cung nựng:

" Lần sau con không được chạy nhanh như vậy, sẽ dễ bị ngã, nghe không?"

" Dạ. Con kêu mãi mới thấy cô quay lại, con chỉ sợ cô đi mất..."

Quốc Phong sai bước kèm theo nụ cười chói mắt người đối diện, gật đầu với Trọng Dũng rồi anh nhìn về phía Thanh Giang và khẽ nói:

" Chào em. Lâu rồi mới được gặp em..."

" Dạ. Anh Kiên đi đâu mà lại để anh bắt cóc Tuấn Phan mang tới đây vậy?"

" À, anh ấy phải về Sing gấp nên tạm thời anh sẽ làm bảo mẫu của cậu. Thật không nghĩ là em cũng biết Bem."

Trọng Dũng thản nhiên dứt hai tay vào túi quần và quan sát người đàn ông đối diện, giọng anh trầm lắng xen vào câu chuyện của hai người họ:

" Chắc hai người cũng chưa ăn, mình cùng ăn chung nhé!"

Quốc Phong tỏ vẻ ái ngại:

" Như vậy có phá hỏng buổi tối lãng mạn của hai người không?"

Thanh Giang bật cười, cô dịu dàng lên tiếng:

" Đây là Trọng Dũng_anh trai em. Còn đây là Quốc Phong_đối tác của dự án mà em đang theo đuổi."

Bữa tối của bốn người trôi nhanh trong những tiếng cười, những câu chuyện về sự nghiệp của đàn ông và những câu nói đầy ngô nghê của con trẻ. Thằng bé nhất định không chịu để Thanh Giang ra về, nước mắt lưng tròng giọng đầy hờn dỗi:

" Con muốn cô tới kể chuyện cho con nghe...Con không ở với chú Phong đâu."

Thơm vào má Bem, cô cố dỗ dành:

" Bem ngoan. Cô Giang phải về để sớm mai đi làm. Nhớ cô con có thể gọi điện cho cô mà..."

"Không. Ngày nào con cũng đặt tay lên tim nhưng kêu mãi cô có trả lời con đâu!"

Thằng bé ôm chặt lấy cô, nước mắt tèm nhem khiến bao người đi qua đều ngoái đầu nhìn lại. Hai người đàn ông ở cạnh thì chỉ biết chau mày, Quốc Phong thở dài rồi lên tiếng:

" Chắc là anh Kiên cũng phải mất một tuần mới về bên này được. Thực ra thằng bé cũng ngoan, ban ngày thì ở trường chỉ có tối mới hay nhe nhè quấy khóc. Coi như là anh mang ơn em lần này, em giúp anh..."

" Anh đừng nói vậy....Em...."

Trọng Dũng cũng khẽ cười và lên tiếng thêm vào:

" Ngày mai anh về lại bên kia rồi, em ở một mình cũng đâu có vui về gì. Chi bằng đón thằng bé về ở cùng vài hôm đi!"

Đưa tay xoa đầu Bem vẫn đang nức nở, Thanh Giang dịu dàng:

" Thôi nào, con khóc nữa là cô Giang sẽ không ở cùng con đâu!"

Ngước mắt nhìn cô, đôi mắt tròn sũng nước bỗng sáng lên tỏ vẻ không tin, thằng bé hỏi lại để xác minh:

" Vậy là cô nhận lời ở cùng con rồi à? Con yêu cô rất rất nhiều, yêu như yêu ba Kiên vậy..."

Quốc Phong khẽ thốt lên:

" Weo weo, xem cái miệng xinh không kia? Mới nhỏ xíu mà đã biết nịnh rồi. Phen này cô Giang nguy to rồi nhá, không khéo chỉ sớm mai Bem chuyển từ gọi cô sang gọi mẹ luôn thôi."

Trùng mắt với Phong, cô trách:

" Anh lại suy diễn lung tung rồi đấy!"

Trọng Dũng cảm thấy có một niềm vui khó tả trong ánh mắt em gái, dường như mùa xuân thứ hai sắp tới với Thanh Giang. Anh cười rồi nói:

" Ờ. Đời còn dài mà, để coi ai nói trúng tương lai! Giờ thì hai cô cháu thương thảo xem ở đâu để chúng tôi còn biết đường đưa về"

Quốc Phong tỏ ý tán thành, anh nhìn Thanh Giang và nói nhanh:

" Có vẻ như chỗ em hơi xa, sợ là sáng ra đưa thẳng bé đi học rồi lại đi làm sẽ bất tiện. Vậy nên em chuyển qua bên nhà luôn nhé. Chìa khoá nhà và xe anh giao lại cho em luôn."

Bem không giấu được niềm vui thích khoe lên:

" Ôi, con sẽ khoe với cô những em bé trong phòng của con. Cô tới nhà con đi cô..."

Hít một hơi thật sâu, Giang đang cố nghĩ đến một ngày không xa khi phải đối mặt với Tuấn Kiên sẽ ra sao. Dù khó xử nhưng cô đã gạt đầu chấp thuận, cô đành kêu anh trai đưa mình qua nhà lấy đồ rồi mới về bên Tây Hồ_căn biệt thự mà cô đã từng ghé tới.

Nội Bài Airport!

Mặt trời run rẩy trong làn sương buổi sớm, nó cũng như người đàn ông đang lạc lõng trong dòng người đông đúc, buồn đến vô cùng. Thời khắc anh định quay người bước đi cũng là lúc cô đang hối hả chạy đến, giọng cô thở dốc:

" Trọng Dũng, đợi đã..."

Anh thật sự rất muốn ôm Thanh Tịnh vào lòng nhưng bàn tay đưa ra lại thu về, ích gì đâu vì với cô anh mãi chỉ là người bạn, không thể nào khác được.

" Xin lỗi, tới đến muộn..."

Đưa tay lên nhìn giờ, anh lắc đầu đáp lời cô:

" Không sao. Cậu đến là tớ thấy được an ủi lắm rồi!"

Cô nhìn anh không nói ra lời, cảm giác như anh đã trở thành một người khác, một người hoàn toàn xa lạ..

Cô quay đầu đi, nhìn ra bầu trời xanh thăm nơi những chiếc máy bay đang chờ cất cánh, mọi sự vật bỗng chốc rồi ren như chính tâm tình cô lúc này. Thanh Tịnh biết, lần này cậu ấy đi có thể rất lâu nữa mới lại gặp lại, không muốn anh rời xa mình là thật nhưng giả sử anh ấy ở lại, cô cũng không thể đưa ra thứ mà Trọng Dũng cần. Bởi vốn dĩ tình yêu trong cô đã dành trọn cho một người, một người đã không còn trên cõi đời này nữa...

" Dũng à, có đôi khi tớ thật không dám nghĩ. Nhưng dường như tớ không thể nào tìm lại được thứ hạnh phúc đã từng có trước đây."

Lời của cô bình thản nhưng anh nghe ra sao chỉ cảm thấy lòng mình có chút đau thương. Là đau cho cô và cũng là đau cho cả chính anh, trong cổ họng như mắc phải gai nhọn, muốn nói mà chẳng thể thốt lên lời. Cuối cùng tiếng tiếp viên không ngừng nhắc về giờ bay đã khiến anh giật mình, kéo cô vào lòng và trăn gióng:

" Sẽ không...Đừng suy nghĩ lung tung...Nếu lúc nào cậu muốn kết hôn thì đừng quên số báo danh của tớ là 01!"

Nói rồi anh buông cô và quay người bước vào khu vực kiểm tra. Anh đâu biết thời khắc anh rời xa cô cũng là lúc mắt cô lựng đỏ, nước mắt trào. Cô đã gồng mình để mạnh mẽ biết bao năm qua nhưng giờ phút này cô hiểu, mạnh mẽ chỉ là áo giáp. Cô khát khao một hạnh phúc an yên đến vô cùng nhưng làm sao để cô thuyết phục lòng mình gạt bỏ những ngày đã mờ xa trong quá khứ...

Phố cổ trời chiều, từng vạt nắng rong ruổi tìm về phía chân trời bỏ lại dòng người tan làm xuýt xoa trong cái se lạnh đang ập tới. Bước ra khỏi Pacific, Vĩnh Khang không tránh được rung mình trước sự đổi thay đột ngột của thời tiết, nhíu mày rồi anh bước về phía xe. Chạy xe về phía trường học của Su, từng con đường quen lần lượt hiện ra như một thước phim quay chậm. Thành phố này đã chôn chặt trong anh biết bao ký ức, tiếc là ký ức đã qua và có gắng bỏ biết bao ngoại tệ ra thì anh cũng không thể nào mua lại. Tiếng tin nhắn khiến anh chuyển nhanh tầm nhìn vào điện thoại, là tin nhắn của Bảo Trân. Lướt đọc nhanh rồi Vĩnh Khang lại tập trung vào tay lái. Kỳ thực, không cần cô nhắn tin thì anh cũng đã cố ý tan làm sớm bởi anh biết cô rất để tâm đến cuộc hẹn tối nay. Một cái hẹn dành riêng cho một người đặc biệt mà anh.....chưa từng được biết. Hẳn là vậy bởi trước khi Hữu Thiện mất thì anh và Bảo Trân có những khoảng không không thuộc đời nhau. Ai đó đã từng nói tuyệt nhiên không tồn tại sự trong sáng giữa một người đàn ông và một người phụ nữ ở bên nhau quá lâu. Kỳ thực ngoài khoảng thời gian 3 năm trong quá khứ không thường xuyên gặp gỡ còn lại cô và anh đã cùng nhau lớn lên và giờ lại cùng nhau già đi. Tình bạn vẫn vẹn nguyên không hề lẫn tạp những ý niệm mà người đời vẫn nói. Họ sai rồi.....!!!

BUỒN.

Bỏ lại tách cafe trứng vẫn thơm hương, đĩa hướng dương vẫn không hề vơi bớt. Bỏ lại âm nhạc, bỏ lại khói thuốc lắng vẳng, cô bước chân ra khỏi Đình khi ánh nắng cuối ngày vừa tắt. Chiếc taxi chậm rãi chuyển bánh về một địa chỉ cô chưa tới bao giờ. Trầm tư thả ánh mắt qua ô cửa kính, Thanh Tịnh giật mình khi nhận ra Hà Nội vẫn vẹn nguyên như ba năm trước. Ba năm, cô chưa từng rời xa thành phố này nửa bước vậy mà hôm nay, giây phút này cô thấy lạc lõng, cảm giác lạ lẫm như chưa từng đặt chân...

"Trôi về một dòng sông xa rồi"

Tôi vô tình, nhìn thấy bóng tôi lên đèn một thời

Có gì, xòe bàn tay, có gì

Chỉ biết tim tôi thổn thức không thôi tròn căng những nỗi buồn

Buồn đôi chân bước

Buồn đôi mắt ướt

Không gian vây quanh tôi như quên tôi đang chênh vênh tâm hồn"

Tiếng nhạc trôi đi trong dòng tâm trạng ngổn ngang, Thanh Tịnh như tìm thấy chính mình trong từng câu hát. Chỉ vài phút chạy xe ngắn thôi mà cô ngỡ như mình đi qua muôn nẻo đường ký ức, cho đến khi chiếc taxi dừng hẳn, cô bước ra với một tâm trạng thẳng hoặc đôi ba phần hụt hẫng. Ngược nhìn căn biệt thự hiện ra trước mắt mình, cô khẽ cười yếu ớt. Cô có

thể mua cho mình hai hoặc nhiều hơn những ngôi nhà như thế nhưng mái ấm thuộc về thì liệu cô còn có thể tìm được nữa hay không? Ông trời chia đều nỗi đau cho cô cùng Bảo Trân. Cô có bao thương tổn thì Bảo Trân cũng có đủ bấy nhiêu tổn thương nhưng tại sao khi hóa giải năm tháng đau thương, tạo hóa đã bỏ quên cô ?

Run rẩy trong từng ý nghĩ của chính mình, Thanh Tịnh hít một hơi thật sâu rồi nhấn chuông. Đón cô là người bạn cũ một thời gắn bó như từng hơi thở. Bàn tay cô được nắm chặt và dẫn đến căn phòng khách đặt giữa gian chính của tòa nhà. Sự hiện diện của cô khiến người đàn ông đang đeo tạp dề trong bếp bước ra. Đưa tay và mỉm cười, Vĩnh Khang trầm giọng:

" Xin chào. Cảm ơn em đã đến với gia đình anh tối nay..."

Thanh Tịnh đón lấy bàn tay anh đưa ra thay cho lời chào, cô cười đáp lễ sau đó mới cất lời:

" Em thật không ngờ Bảo Trân lại lừa được hoàng tử, chói chát thành người đàn ông của riêng mình cô ấy! Thật là ghen tị quá đi!"

Bật cười, Bảo Trân dịu dàng khẽ nói:

" Mình tin rằng rất nhiều đàn ông nguyện bỏ làm hoàng tử chỉ muốn được làm người đàn ông quý dưới chân cậu. Chẳng qua cậu cứ làm cao đó thôi!"

" Hai em cứ ở ngoài này tâm sự nhé. Anh xin lỗi vì đang dở tay trong bếp."

Nói rồi Vĩnh Khang quay người bước vào trong, bỏ lại Thanh Tịnh tròn mắt huých tay bạn:

" Tớ thật không ngờ.....cậu dạy ch ồng khéo quá! Cảm ơn trời phật vì cậu đã hạnh phúc. Tớ thật sự rất yên lòng!"

" Nếu vì cậu mà ai đó....không hạnh phúc thì cậu có yên lòng được hay không?"

Thanh Tịnh sợ mình nghe nhầm li ền nhìn sâu vào đôi mắt đượm buồn của Bảo Trân, cô hỏi lại:

" Cậu nói gì cơ? Tớ nghe không hiểu?"

Bảo Trân lắc đầu r ồi quay v ề hướng khác, cô dịu giọng:

" Không có gì. Cậu ng ồi đi, để tớ đi bế Su xuống..."

Khẽ nhú mày nhìn theo bóng lưng của Bảo Trân trên từng bậc cầu thang khuất dần, Thanh Tịnh cảm thấy có đi ều gì đó không đúng. Lẽ nào hạnh phúc mà cô mừng tượng v ề gia đình họ vốn chỉ là ảo giác mà thôi? Đi ều gì khiến họ trở v ề thành phố này khi mà họ đã có một cuộc sống thiên đường nơi xứ phù tang?

Chút men say chuếnh choáng còn sót lại sau bữa tối tại nhà Bảo Trân khiến hôm sau Thanh Tịnh bị v áng đầu khi thức giấc. Cô tới cơ quan muộn hơn ngày thường, bước chân dừng lại trước phòng marketing bởi nghe tiếng trẻ con cười khúc khích. Cánh cửa mở ra sau đó là ánh nhìn dò hỏi mãnh liệt cô dành cho Thanh Giang. Sự xuất hiện của Thanh Tịnh khiến Bem giật mình, thẳng bé ôm chặt lấy Thanh Giang, gương mặt thiên thần lúc trước còn noén cười nhưng giờ đây không giấu nổi âu lo, sợ hãi.

" Em tưởng chị không đến...?" Thanh Giang đáp lại ánh nhìn của Thanh Tịnh bằng một câu hỏi trong khi chị nheo mắt nhìn cô và trả lời chẳng mấy

liên quan:

" Mới có hai ngày không gặp, em đã bắt được cục vàng ở đâu vậy?"

Dùng hai bàn tay ôm lấy gương mặt Bem, Giang nhìn thẳng bé âu yếm:

" Tuấn Phan chào cô Tịnh chưa nhỉ?"

Khoanh tay, giọng thẳng bé có chút run rẩy:

" Con chào cô."

" Uhm. Con ở đâu? Ai cho con vào đây?"

Thanh Giang khẽ thốt lên:

" Chị. Chị đang làm thẳng bé sợ đấy...."

Thanh Tịnh bỏ mặc lời Thanh Giang nói, chị bước tới và ôm lấy Bem:

" Đáng yêu thế này, cho chị mượn một ngày đi..."

Nói rồi cô quay người bước đi bỏ lại Thanh Giang vẫn ngẩn người còn Bem thì sợ tím tái không nói lên lời.

Đặt Bem xuống sofa trong phòng mình, Thanh Tịnh ngẩng cạnh thẳng bé và dịu dàng dỗ dành:

" Con muốn ăn gì nào để cô lấy?"

" Con muốn cô Giang..."

" Không được. Cô Giang còn phải làm việc, con mà không nghe lời cô sẽ gọi điện cho ba Kiên."

Nghe thấy tên ba mình thẳng bé tròn mắt:

" Cô biết ba con?"

" Tất nhiên. Ba con là bạn của cô mà!"

" Vậy sao con chưa từng gặp cô, cũng chưa từng nghe ba con nói..."

Ngả người về sau ghế, Thanh Tịnh lôi điện thoại và tìm nhanh thư mục ảnh, đặt chiếc Ip vào tay thẳng bé, cô nghiêng đầu mỉm cười:

" Đây là ai? Người này con có quen không?"

Thằng bé gật đầu e ngại, đón lấy chiếc điện thoại từ tay Thanh Tịnh, Bem cẩn thận nhìn chăm chú vào từng tấm hình ba mình. Đối với một đứa trẻ 5 tuổi, ba là người hùng chứ không chỉ đơn thuần là một ông bố tốt. Nhờ những tấm hình mà sự tin cậy thằng bé dành cho Thanh Tịnh bỗng chốc trở thành một con số khổng lồ. Để mặc cô ôm vào lòng, thằng bé cần điện thoại chơi đủ trò, ánh mắt sưng nước lúc ban đầu được hong khô bằng tiếng cười giòn tan như nắng mặt.

Thanh Giang trở sang phòng chị để đón Bem nhưng Thanh Tịnh nhất định không chịu cho thằng bé đến trường. Chị nài nỉ:

" Thằng bé đáng yêu quá, cho chị mượn một ngày thôi. Chị hứa là chiều sẽ giao trả em, được chứ?"

Nhìn về phía Bem, Thanh Giang dịu dàng lên tiếng:

" Vậy Phan chơi với cô Tịnh được không? "

" Dạ được ạ."

" Đó, em thấy không, chị rất nựng trẻ đấy chứ! Em cứ về phòng lo việc của em đi."

Khi Thanh Giang quay người chuẩn bị bước đi thì Thanh Tịnh nói thêm:

" Đợi đã, chị có chuyện cần nói..."

" Còn chuyện gì chị cần dặn dò em sao?"

" Chị có một người bạn từ nước ngoài mới về công ty của anh ấy là một đối tác rất tiềm năng và có tầm ảnh hưởng. Em chú ý tìm hiểu một chút rồi gặp thử xem sao?"

" Nếu đã là bạn chị thì em nghĩ chị nên tự ra mặt sẽ tốt hơn."

" Không, chẳng cần đâu! Tối qua chị đã trao đổi với anh ấy rồi, còn công việc cụ thể chắc em làm sẽ tốt hơn. Đó là một chi nhánh tài chính của Nhật đặt tại Hà Nội. Lĩnh vực họ đầu tư chủ yếu là ngân hàng, cái này thì đúng sở trường của em rồi, đúng không? Cần danh thiếp để tiện liên lạc này..."

Sau khi trở về phòng riêng Thanh Giang mới để ý tới tấm danh thiếp vẫn nằm gọn trong lòng bàn tay. Một mặt là những dòng tiếng Nhật và mặt phía sau là tên tiếng Anh nổi bật. Thẩn thờ nhìn vào dòng chữ in trên tấm thiệp, tưởng như đã quên hóa ra chỉ là lừa người dối mình. UFJ ngân hàng lớn nhất của Nhật, chẳng phải nơi mà ba năm trước, Vĩnh Khang đã từng

ghi dấu biết bao thành công đó hay sao? Ba năm, giám đốc đi đầu hành tại Việt Nam đã không còn là anh mà thay bằng một cái tên khác: Mark Nguyen. Nhưng chỉ nguyên sự xuất hiện của UFJ trong đời cô thêm một lần nữa đã đủ để sống dậy bao vết thương lòng. Cô lặng lẽ mặc bản thân khờ dại đắm chìm trong hồi ức miên man. Ba năm rồi sao?

Ba năm, Thanh Giang đã trưởng thành hơn, biết vì người đàn ông ấy mà ngừng khóc để từ chối cái đó cô nhận ra đi đâu cô cần không còn là anh mà là mạnh mẽ. Cô dần lòng nếu đã không thể quên thì đành nhớ để một lúc nào đó chuyện nhớ sẽ tự khắc trôi vào lãng quên. Chỉ là một đối tác làm ăn thôi mà, nhủ lòng rồi cô gọi vào số máy văn phòng bên đó để đặt cho mình một lịch hẹn gần nhất...

TƯỚNG PHU THẾ.

" Trong ngành xây dựng thép là vật liệu quan trọng bậc nhất và được sử dụng hầu hết trong vị trí của công trình. Với các ưu điểm tuyệt đối của mình, như trọng lượng nhẹ, độ dẻo cao, dễ định hình, dễ thi công và khả năng áp dụng cơ giới hóa xây dựng vượt trội, vật liệu thép đã được sử dụng trên thế giới cũng như tại châu Á từ nhiều năm nay. Các công trình tại châu Á sử dụng kết cấu thép nổi bật có thể kể đến như Taipei 101(Đài Loan), Lotte World (Hàn Quốc)

Ngoài các ưu điểm kể trên, điểm hạn chế lớn của kết cấu thép là khả năng chịu lực bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ. Khi nhiệt độ 550 độ C, kết cấu thép mất ổn định, dẫn đến phá hoại công trình. Yêu cầu bắt buộc với kết cấu thép là phải được bao bọc chống cháy, mặc cho kết cấu thép một lớp áo giáp bảo vệ trước nhiệt độ cao trong một thời gian nhất định..."

Là một giải pháp thể hiện tính đột phá cho ngành kiến trúc nên nhiều người vẫn còn hoài nghi độ khả thi của dự án Tuấn Kiên vừa trình bày. Có chút căng thẳng nhưng bằng sự chuyên nghiệp và kinh nghiệm của một kiến trúc sư nhiều năm, anh đã bình tĩnh để thuyết phục đối tác:

" Có thể đối với quý vị, những gì tôi thể hiện trong phần trình bày vừa rồi chỉ đơn thuần là một dự án xây dựng như bao dự án khác. Nhưng đối với tôi nó là tâm huyết được viết bởi sứ mệnh của một nhân viên JGC. Sứ mệnh của chúng tôi là sống trung thực, giúp đỡ và đem niềm vui, hạnh phúc đến với càng nhiều người càng tốt. Quý vị biết đấy: "Đằng sau một tinh thần khỏe mạnh không thể là một thể chất yếu đuối. " Tôi vinh dự

được đứng ở đây để nói với các bạn những hoạch định của chính bản thân mình, tôi tự tin vì đi đầu đó bởi tôi khẳng định JGC có một "thể chất" khỏe mạnh, có đủ niềm tin để biến những đi đầu các bạn muốn không còn là một giấc mơ."

Dự án thành công đúng như những gì Tuấn Kiên mong đợi. Bỏ lại thành phố không thân thuộc anh vội trở về với Hà Nội dấu yêu. Ngay sau khi xuống máy bay, anh gọi cho Thanh Giang, trong giọng nói của anh không giấu nổi đôi ba phần mệt mỏi:

" Em sắp tan làm chưa? "

" Anh về rồi à?"

" Anh vừa xuống máy bay là gọi cho em ngay! Anh qua chỗ em trước rồi mình cùng đi đón Bem được không? Đã phiền em nhiều quá..."

"Dạ. Hôm nay em cho Tuấn Phan nghỉ, thằng bé vẫn đang ở cùng em. Khi nào anh sắp tới công ty em thì alo để em xuống nhé!"

Đánh xe ra khỏi tầng hầm, từ xa cô đã thấy dáng anh dưới nắng chiều_một mình_rất đỗi cô đơn. Dáng vẻ cô đơn ấy hẳn phải có từ rất lâu rồi, từ trước khi cô xuất hiện trong cuộc đời anh. Gần đây, những gì về anh luôn khiến cô ám ảnh, là câu chuyện thương tâm của một gia đình, là sự hy sinh của một người đàn ông với vô vàn đi đầu không nói. Bao lần nghĩ về anh là bấy nhiêu lần dâng trào những xót xa.

Cho xe dừng lại bên đường, Thanh Giang chậm rãi mở cửa xe bước xuống trong khi Tuấn Kiên kéo theo chiếc vali từ từ bước về phía cô. Có chút sững sờ, cô thật không tin nổi đó là người đàn ông mà mình từng gặp. Cô khẽ thốt lên:

" Đi đâu gì đã khiến anh trông.....bơ phờ đến vậy?"

Bem thò chiếc đầu nhỏ hướng mắt về phía ba, thằng bé đưa tay lên vuốt cằm rồi nheo mắt cười:

" Ba. Chỉ cần râu của ba dài hơn một chút nhìn ba sẽ rất giống Bluto..."

Nghe con trai nói Tuấn Kiên vô thức đưa tay lên mặt, ánh mắt anh có đôi phần bối rối khi nhớ ra là Thanh Giang đang ở cạnh mình. Giọng anh đầy lúng túng:

" Nhìn anh....dọa người đến vậy sao? Ngay cả con trai cũng không nhận ra nổi ba nó nữa rồi."

Che miệng cười, cô khúc khích:

" Dạ. Chắc anh không về nhanh thì em đành phải đi tìm ba khác cho Tuấn Phan mất thôi!"

" Đi đâu đó không có khả năng. Có lẽ em nên chuyển hướng sang tìm mẹ cho con trai anh sẽ thiết thực hơn nhiều!"

Vờ như không hiểu, cô nghiêng đầu hỏi lại anh:

" Thật sao? Công ty em có rất nhiều ứng cử viên sáng giá, em sẽ nỗ lực để tìm kiếm giúp anh."

Nói rồi cô quay người bước vào ghế sau của xe trong khi Tuấn Kiên vẫn đứng cười :

" Thật. Đương nhiên là thật! Nhưng tìm không thấy thì em phải làm thế thân đây nhé!"

Cho xe quặt lái về trước Granland, trong không khí ấm áp của biết bao người đang dùng bữa nơi đây, Tuấn Kiên bế Bem trên tay rồi cùng Thanh Giang bước vào trong. Anh cọ mặt mình vào má con khiến thằng bé nhột, cười khúc khích:

" Ba đừng thơm nữa, râu của ba làm má con bị xước hết rồi..."

" Vì ba nhớ Bem quá. Con không nhớ ba sao?"

" Con ở với cô Giang vui lắm, con không biết là con có nhớ ba không nữa..."

Thanh Giang dịu dàng nhìn thằng bé, trong mắt cô đọng đầy hạnh phúc. Tuấn Kiên khẽ thì thầm:

" Cảm ơn em, vì tất cả!"

Cô quay đi tránh ánh mắt anh, gương mặt cô đỏ lựng. Ba người họ cùng chậm rãi bước đi bên nhau. Họ đâu hay chỉ vài chục bước chân có một người thần thờ lẫm tưởng đó là một gia đình hạnh phúc...

" Anh sao thế? Mình đi thôi anh!"

Tiếng trợ lý thúc giục mới khiến Vĩnh Khang nhận ra mình đang chôn chân giữa chốn đông người. Cười lạnh rồi anh bước tiếp về bàn tiệc có biết bao người mong đợi. Anh không còn được thấy cô kể từ sau giây phút ấy nhưng ít nhất anh thấy may mắn vì đã tìm thấy cô ở tại thành phố này. Tìm thấy rồi lạc mất!

Mang theo chút men say thảng hoặc trong lồng ngực, Vĩnh Khang không về nhà mà tới thẳng văn phòng đặt tại Pacific. Trong thứ ánh sáng

loang lỗ của đèn đường hắt bóng chiếu vào căn phòng tối lặng, bóng dáng anh phản lại trong từng ô kính, đứt đoạn nơi giao thoa của những bức tường. Một nơi nào đó trong anh cũng tựa chiếc bóng kia, đứt khúc rồi quặn thắt. Luôn tin thứ anh bỏ lỡ chỉ là vài năm thời gian nhưng hôm nay, anh hiểu rằng đi đâu anh bỏ lỡ là cả một tình yêu không cách nào tìm lại. Yêu một người xét cho cùng là giành quyền được ở bên người ấy đến cuối cuộc đời. Nhưng thời khắc nhìn thấy cô trao dịu dàng cho một người đàn ông khác, anh biết mình chẳng còn cơ hội để giành quyền đó nữa! Hóa ra, chẳng bao giờ có hai cái gì y hệt nhau. Anh đã sai thật sao? Đúng vậy! Anh đã sai khi luôn tin chỉ cần tìm thấy cô là sẽ có lại kỷ niệm đẹp như đã từng. Đêm trôi đi, một mình bám víu vào ký ức xưa cũ, lần đầu tiên trong suốt hơn hai năm qua Vĩnh Khang thấy mình sao mà cô độc?

Bảo Trân thức dậy khi trời chưa sáng hẳn. Khoác chiếc áo len mỏng rồi cô bước xuống nhà làm bữa sáng. Đêm qua, Vĩnh Khang không về còn cô đã có biết bao lo lắng. Cố gọi cho anh nhưng chỉ có tiếng thuê bao khô khốc của nhân viên tổng đài. Sự sợ hãi bữa vậy khiến cô đành ái ngại gọi vào số máy trợ lý của anh dù đồng hồ báo đã quá nửa đêm. Anh vẫn bình yên chỉ là muốn ở một mình hoặc công việc có quá nhiều bề bộn. Biết là vậy nhưng cô vẫn chẳng yên lòng!

Đưa bé Su đi nhà trẻ rồi Bảo Trân kêu taxi về thẳng công ty anh.

Đón cô là trợ lý của anh_người đã gắn bó cùng gia đình cô từ những ngày ở Nhật. Sự xuất hiện của cô có lẽ khiến anh ta khá bất ngờ:

" Xem ra chị thật sự không tin vào những gì em nói nên sáng ra đã phải tới đây kiểm tra sếp rồi!"

Bảo Trân cười dịu dàng, cô vừa đi vừa đáp lời:

" Dù không tin em nhưng chị phải tin chồng mình chứ! Chỉ là chị không yên tâm khi để anh ấy xuất hiện trong đám đông với bộ quần áo mặc hai ngày liên tiếp."

" Vợ sếp đúng là vợ sếp. Lúc nào rảnh em phải nhờ anh Khang tư vấn kinh nghiệm chọn vợ mất thôi!"

" Vợ chồng là duyên số em ơi. Em có chọn bằng trời, đôi khi vẫn chẳng thể theo ý mình được!"

Nói rồi cô cúi đầu chào anh ta và bước vào phòng Vĩnh Khang. Có chút ngạc nhiên nhưng anh hiểu vấn đề ngay lập tức. Đón lấy túi đồ từ tay cô rồi anh trở vào phòng tắm, mãi một lúc sau mới bước ra. Giọng nói anh chẳng giấu được mệt mỏi:

" Em đến đây, vậy con thì sao?"

" Em cho con đến lớp trước khi qua đây!"

" Sớm vậy à? Anh xin lỗi đêm qua khiến em chờ! Sẽ không bao giờ có lần sau nữa!"

Cô nhìn anh rồi lại đảo mắt nhìn tàn thuốc vương vãi dưới sàn, giọng cô thẳng hoặc đôi ba phần trách móc:

" Anh về cũng được, không về cũng chẳng sao. Chỉ cần dù ở đâu thì anh nhớ giữ gìn bản thân thật tốt là được!"

Vĩnh Khang bật cười, anh ngối xuống gần Bảo Trân rồi đưa tay chạm vào viền mắt cô, anh khẽ nói:

" Xem này, mới chỉ có một đêm thôi mà mắt em đã thâm quầng lại. Thử hỏi ai mới là người không biết giữ gìn bản thân thật tốt?"

Cô thở dài rồi chỉ tay vào phần đồ ăn đặt sẵn trên bàn:

" Kệ em, anh ăn sáng đi rồi làm việc. Em không phiền anh nữa!"

Nói rồi cô toan đứng dậy, Vĩnh Khang cũng đứng lên theo, anh trầm giọng:

" Đợi anh lát! Để anh đưa em về"

" Em đi taxi cũng được. Em muốn đi vài nơi. Không lẽ gì anh làm ra tiền mà em lâu rồi lại quên mất cách hưởng thụ!"

Bật cười, anh gạt đầu đồng ý và nói thêm:

" Được được. Em làm sao mà tiêu hết được thì càng tốt. Mua cho em ấy chứ đừng mua cho anh gì cả! Lát anh sẽ kêu người chuyển vào tài khoản cho em."

Tiến cô xuống tận dưới tầng một của tòa nhà, sự xuất hiện của cả hai người khiến bao ánh mắt cấp dưới trong công ty dõi theo thẩn ngượng mọ. Không hề có một cử chỉ thân mật vậy mà mọi người đều nhìn ra sự thân thiết khăng khít của vợ chồng họ. Trước khi trở lại phòng làm việc, Vĩnh Khang còn được mọi người đầu khen " vợ chồng sếp thật có tướng phu thê!". Anh trầm ngâm rồi cười hỏi lại:

" Thế nào là tướng phu thê?"

"Sếp không biết sao? Khí tụ thành hình, nên hình tướng giống nhau chứng tỏ khí chất tương đồng nên dễ sống với nhau lâu bền. Những nhà

ngiên cứu trên danh nghĩa khoa học cũng xác định rằng: Vợ chồng sống với nhau lâu thì cũng có nét giống nhau - do sự hòa đồng về khí chất, mặc dù lúc đầu có thể khác nhau về hình tướng khuôn mặt. Đó chính là: Tướng phu thê. "

" Oh. Thì ra vậy! Thực ra anh nghĩ là: khi sống cùng nhau quá lâu sẽ sinh ra bị ảnh hưởng bởi nhau. Để ý mà xem khi chúng ta ngưỡng mộ, tôn trọng và yêu thương thực lòng 1 ai đó, chúng ta sẽ có xu hướng bắt chước người đó. Từ hành động, nụ cười, cách cư xử, cách viết, nét chữ, cách ăn, cách ngủ ... nhưng thông thường nó sẽ được thể hiện vào nét mặt nhiều hơn, cụ thể mà mọi người thường thấy nhất đó chính là: ánh mắt, nụ cười. Anh và Bảo Trân quen biết nhau hai mươi năm có lẽ nên có phần giống nhau cũng là lẽ đương nhiên thôi!"

Chương 16: .

CHƯƠNG 16

GẶP LẠI.

Thanh Giang bỏ lại từng con đường quen thuộc, mải miết đuổi theo người đàn ông mới phút trước còn nắm tay mình. Những người qua đường dừng đứng, nhìn cô bằng ánh mắt đầy phức tạp. Nhưng cô không quan tâm, bởi ngay đây, chàng trai của cô sắp biến mất ở phía cuối chân trời. Cô nhất quyết không thể để tuột mất tình yêu của mình, nhất quyết không. Cô gào lên một cái tên trong từng dòng nước mắt...Thức dậy! Bối rối khi nhận ra đó chỉ là một giấc mơ!

Dựa người vào thành giường, cô thần thờ nghĩ lại giấc mơ kinh hoàng vừa ghé đến. Ngàn lần cô cầu xin chính bản thân mình, đừng để Vĩnh Khang xuất hiện trong giấc mơ của cô thêm nữa bởi ngày nào còn nghĩ đến anh, ngày đó còn khắc khoải. Nhất là thời gian này, cô đang rất cố gắng để gây dựng lại niềm tin, tin rằng mình vẫn có thể lần nữa lại yêu!

Mở tung khung cửa sổ để gió ùa vào, Thanh Giang hít một hơi thật sâu, cái lạnh len lỏi trong lồng ngực, thức tỉnh những sợi thần kinh còn ngủ vùi nơi quá khứ. Mọi thứ đến lúc phải kết thúc thật rồi! Nghĩ đến đó cô quay người vấn tóc và bước về phòng tắm. Một ngày mới lại bắt đầu!

Buổi sáng khi chuẩn bị tài liệu về UFJ Thanh Giang đã nghĩ có khi nào là duyên nợ? Nhưng ngay lập tức cô gạt đi suy nghĩ đó và lắc đầu, âu chắc là sự tình cờ. Trên đường đi taxi tới đây, cô cố thả lỏng tâm trạng bằng cách nghe một giai điệu vui vui, coi lại những tấm hình rất đáng yêu

của Bem hôm trước. Trước khi cô xuống xe, Tuấn Kiên có gọi điện hẹn khi nào xong việc sẽ qua đón cô dùng cơm tối và cô không có lý do để chối từ. Cô cho anh, cũng là tự cho mình một cơ hội!

Pacific Tower!

Sự cao ngất của tòa nhà không làm cô choáng ngợp. Bởi so với Keangnam Tower_nơi Tuấn Kiên làm việc thì nơi đây vẫn còn kém xa. Thanh Giang bật cười khi nhận ra sự so sánh của mình quá ư là khập khiễng. Khẽ lắc đầu rồi tự tin với bộ công sở được cắt may tinh xảo ôm trọn dáng người, cô bước vào thang máy lên thẳng văn phòng giám đốc.

" Chào anh, em là đại diện của ACES, người đã đặt hẹn với giám đốc của anh cách đây một tuần..."

Đứng dậy và cúi chào cô gái vừa xuất hiện, giây phút vừa ngược lên nhìn Thanh Giang cũng là giây phút người trợ lý bị giật mình. Đứng trước ánh mắt đau đáu của anh khiến cô trở nên á ngại, có chút không tự nhiên cô dịu dàng lên tiếng nhắc lại:

" Dạ. Em có hẹn với giám đốc của anh, phiền anh xem lại lịch hẹn giúp em được không ạ?"

Nhoẻn cười, lấy lại sự bình tĩnh vốn có của một trợ lý, anh ta trầm giọng đáp lời Thanh Giang:

" Em chờ anh một phút, để anh báo sếp! Nhìn em quen quá mà vẫn chưa nhận ra là gặp ở đâu!"

Thanh Giang cười trừ gượng gạo. Quen sao? Một câu nói cửa miệng đầy quen thuộc của biết bao người đàn ông cô từng gặp. Trong lúc anh ta

nổi máy báo vào phòng sếp mà vẫn không quên lén nhìn cô. May rằng thời gian cô đứng chôn chân chưa đầy một phút! Anh ta nhanh chóng dẫn cô đi tới một căn phòng cách đó không xa, mở cửa và nhường đường cho cô rồi anh ta nói:

" Em vào đi, sếp đang chờ em ở trong r ấ."

Cảm giác khi nghe xong câu đó cô nổi hết da gà. Rõ ràng là đi bàn chuyện làm ăn mà không hiểu sao cô không ngừng nghĩ đến việc dâng mình vào miệng cọp! Vẫn biết đối tác là bạn của chị Tịnh nhưng đàn ông thì vẫn là đàn ông, đâu đáng sợ như nhau.

Cánh cửa đóng lại, cô nghe rõ tiếng bước chân của người trợ lý rời đi còn cô thì đã đứng trước một căn phòng choáng ngợp. Người đàn ông được gọi là sếp đang ng ấ quay lưng lại với cô. Dường như anh ta đang hút thuốc và chẳng hiểu có biết sự t ần tại của cô hay không nữa? Cô nín thở đếm từng giây đang trôi đi, không phải lần đầu tiên gặp đối tác nhưng chưa lần nào cô thấy mọi thứ kỳ dị đến vậy. Từ ánh mắt người trợ lý nhìn mình và giờ thì là thái độ chào khách của một ông chủ tập đoàn lớn. Khi cô định cất lời thì cũng là lúc chiếc điện thoại của anh ta phát ra một thanh âm quen thuộc chỉ riêng Iphone mới có.

Thời khắc anh ta xoay người cũng là lúc hai người họ chạm mặt nhau. Cô vẫn đứng im như không tin nổi vào mắt mình còn anh, những ngón tay vẫn kẹp điếu thuốc đang hút dở. Chiếc điện thoại trên bàn không thôi réo r ấ! Anh sững sờ!

Cả không gian chết lặng, Thanh Giang cắn chặt môi một cách đầy thống khổ, cô không sao thốt lên lời. Một cảm xúc gập lại mà ngàn lần cô chưa từng nghĩ tới! Vĩnh Khang chìm đầu lọc thuốc xuống gà tàn. Anh

điềm tĩnh đứng lên và bước về phía sofa, giọng anh trầm lạnh ngỗ như băng giá ngàn năm:

" Không lẽ anh làm em sợ đến vậy sao? Mời ng ồi!"

Anh ngả người ra phía sau sofa, hai chân bắt chéo, ánh mắt anh nhìn cô trống rỗng còn cô run rẩy trong từng bước chân, đổ người xuống phía đối diện anh. Giọng cô lạc đi:

" Anh.....sao lại là anh....!"

Những ngón tay đan vào nhau, anh thản nhiên đáp lại:

" Anh cứ ngỗ em đã quên anh r ồi cơ đấy! Cảm ơn vì em vẫn nhận ra anh."

" Vĩnh Khang! Là anh.....thật sao? "

" Xem em kìa! Mới có hai năm thời gian mà em đã quên mất cả tình cũ! Hẳn là tình mới đủ tốt. Chúc mừng em."

Khi anh mĩa mai những lời đó, cô tựa h ồ bị ngàn vết dao đang cứa. Cô nghe trái tim mình vụn vỡ! Người đàn ông đang ng ồi đây là người mà cô ngày đêm hằng mong nhớ hay sao? Mọi thứ trước mắt cô trở nên mơ h ồ, cô mơ h ồ với cả ký ức của chính mình. Làm sao tin nổi người cô ngày đêm mong nhớ giờ đã ở đây_ngay trước mặt cô nhưng còn tàn nhẫn và lạnh lùng hơn cả người dưng xa lạ. Làm sao tin nổi những giấc mơ ngọt ngào mà suốt ba năm cô tự ru ngủ chính mình giờ chỉ còn là ác mộng mà thôi? Chênh vênh, cô chống tay đứng dậy, mắt cô nhòa đi:

" Em nghĩ là....em không có lý do gì ở đây thêm nữa! Xin lỗi!"

Anh vẫn ng ồi im dỗi theo từng cử động của cô, giọng anh tr ầm lắng:

"Vậy mà anh cứ nghĩ....mục đích của em đến đây là công việc cơ đấy! "

" Anh nghĩ em có thể bình tĩnh đ ể ng ồi lại nghe anh bàn thảo công việc hay sao? Vĩnh Khang! Vì em không như anh! Em không độc ác, tàn nhẫn, máu lạnh như anh. Hoặc chẳng nếu em là anh, hẳn em sẽ thấy day dứt lắm! Đáng tiếc, mãi mãi anh không biết cảm giác đó là gì....vì anh vốn không có trái tim."

Thời khắc cô xoay người bước đi cũng là lúc anh vội vàng đứng dậy níu tay cô lại. Giữ chặt cổ tay cô, anh ép cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh sâu hun hút. Giọng anh khàn đi:

" Em nói lại coi? Em nói lại xem ai là người độc ác, tàn nhẫn, máu lạnh? Em nói ai là người không có trái tim? Phạm Thanh Giang. Khi anh tìm em giữa trời Sài Gòn thì em đã bỏ lại ký ức về anh ở đâu? Em nói anh không có trái tim. Đúng! Bởi vốn dĩ từ khi yêu em anh đã không còn là anh nữa. Bởi vốn dĩ giây phút nhìn em sánh đôi bên người đàn ông khác cũng là lúc anh biết mình mãi mãi mất nhau...."

Hơi thở cô yếu dần, muốn nói nhưng không thể. Chiếc đ ồng hồ trên cổ tay trái bị Vĩnh Khang xiết mạnh vào vết sẹo hằn sâu, cô lịm đi rồi khụy xuống. Hoảng hốt, anh bế cô lên bước về căn phòng phía sau kệ sách...

SAU TẤT CẢ.

Tan làm, chạy xe ngược đường ngược gió giữa thời tiết sang mùa nhiều ẩm ương, Tuấn Kiên mới bắt đầu có cảm giác là thực sự một năm sắp trôi qua. Bây giờ là mùa đông, rồi mùa xuân sẽ tới tự lúc nào cũng không biết nữa...Dừng xe trước cửa Pacific Tower, nhìn xuống lòng đường rợp lá bàng rơi đỏ, từng vạt hoa móng rồng cũng ướt đầm cả góc trời khiến Tuấn Kiên bất giác nhớ về những cơn mưa ngày cũ! Đó là những ngày anh chưa rời Hà Nội tới Sing_khi đó anh còn rất trẻ. Những ngày tháng tuổi trẻ đúng như người ta đã nói, chẳng khác nào những cơn mưa vội vã, tàn tạ để lại cảm giác man mác, băng khuâng tới vô cùng.Có người ốm, có người không ốm. Còn anh, mặc cho người ta nhìn vào và thấy tuổi trẻ của anh nhiều khi thật hoang đường và ngu ngốc, thì nghĩ lại anh vẫn cứ muốn đắm mình thêm lần nữa vào cơn mưa ấy, cho dù có phải sống lại trong bằng ấy tiếc nuối và dằn vặt.

"Tại sao mình lại đến đây vậy ba?"_Ngạc nhiên khi nhìn tòa nhà phía ngoài cửa xe đầy lạ lẫm, Bem không giấu được tò mò liếc hỏi ba.

Tuấn Kiên quay người về phía con trai cười hiên:

" Bem có muốn gặp cô Giang không?"

" Oh. Vậy là chúng ta sẽ ở đây chờ cô Giang phải không ba?"

" Đúng rồi. Con trai ba thông minh lắm..."

Nói rồi Tuấn Kiên gửi tin nhắn cho Thanh Giang. Anh đâu hay người nhận tin nhắn không phải cô mà là một người đàn ông khác....

Những ngón tay dài đang xoay đều chiếc Iphone trắng chậm lại rồi dừng hẳn. Tin nhắn mới và nội dung hiển thị khiến ánh mắt anh chứng lại. Đưa tay khẽ chạm vào gương mặt vẫn ngủ say của Thanh Giang rồi anh đan từng ngón tay mình vào bàn tay cô trắng muốt. Trong mơ màng Thanh Giang nhận ra một cảm giác xa cách bấy lâu đang hiện về đây quen thuộc. Thảng hoặc cô cảm nhận rất rõ hương CK thoang thoang. Giật mình khi nhớ lại những sự việc cách đây không lâu, Pacific, một căn phòng rộng và một người đàn ông quen thuộc như từng hơi thở. Cô bàng hoàng thức dậy!

Kéo bàn tay cô gần hơn về phía mình, khẽ thơm nhẹ rồi Vĩnh Khang nhìn cô dịu dàng:

" Em tỉnh rồi sao?"

Gỡ những ngón tay đang nằm lọt thỏm trong bàn tay anh ấm áp, Thanh Giang cắn chặt môi khó khăn thốt ra một tiếng " Anh..." đầy khổ sở. Vĩnh Khang trầm giọng, mỗi lời anh nói là một tiếng thở dài bất lực:

" Giang! Đừng nhìn anh như thế! Ánh mắt em sẽ khiến anh đau...."

" Vĩnh Khang, em nghĩ là..."

Dùng những dịu dàng nhất có thể cô quay mặt đi tránh ánh mắt anh rồi khẽ nói:

"...suốt những năm qua hẳn anh đã có một cuộc sống khác. Em cũng thế mà! Từ ngày anh đi, em đành xem chuyện tình cảm vốn là do duyên số. Ai rồi trong cuộc đời cũng một lần phải bỏ lỡ người từng thuộc về mình.

Vậy nên dù đã ngàn lần tiếc nuối những ngày tươi đẹp có anh thì hôm nay, khi gặp lại em vẫn tin những điều em được phép làm chỉ có thể là quên đi. Chúng ta cũng đâu có thể bước lại vào thế giới của nhau một lần nữa, hà cớ gì cứ phải tổn thương nhau rồi tự thương tổn chính mình?"

Vĩnh Khang cười nhạt. Thanh Giang thấy lòng lạnh từng cơn khi nghe những điều anh đáp lời:

" Đúng là ai cũng cần thay đổi nên chẳng thể bắt ai đó nặng lòng với mình khi bản thân họ không coi điều đó là một phần lẽ sống. Những ngày tươi đẹp giờ này cũng chẳng còn mấy may ý nghĩa. Ba năm qua anh chờ em ở đó nhưng sự thực là em đâu có hay..."

Anh vẫn chưa nói xong thì tiếng chuông điện thoại của cô vang lên xé tan không gian giá lạnh đang có của hai người. Đưa máy cho Thanh Giang, giọng anh đầy mỉa mai...

" Bởi vốn dĩ em đã có người mới. Sao em không thẳng thắn nói điều đó có phải tốt hơn không?"

Cô tắt chuông, nhìn anh đầy ai oán:

" Vĩnh Khang. Ba năm trước anh tự chấm dứt tất cả mà không cho em hay một tiếng. Anh để mặc em với chông chênh của ngày dài ngóng trông, dằn vặt, đau khổ và tiếc nuối. Anh lấy quyền gì để bắt em phải tôn thờ anh như một bậc tối cao? Em đã từng yêu anh, rất yêu anh nhưng tình yêu ấy đã khiến em quên mất việc phải yêu bản thân mình. Mà anh_không ai khác đã từng dạy em: tội lỗi lớn nhất của con người đó là không yêu bản thân và không đối xử với bản thân thật tốt. Em hoang mang lắm! Em vừa muốn

yêu mình nhưng em cũng muốn được yêu anh. Nhưng chẳng phải sự biến mất của anh đã thay lời từ chối để em được yêu anh tiếp hay sao?"

Cô bứt tấm chăn mỏng khỏi người mình rồi bước xa chiếc giường còn hơi ấm, giọng cô vẫn nghẹn ngào:

" Anh không cần phải nói gì đâu! Anh còn cả đời để quyết định có quên em hay không mà...."

Rồi cô bước ra khỏi căn phòng giám đốc UFJ đầy xa hoa tráng lệ trong khi Vĩnh Khang vẫn chưa hết thần thờ khi nghe xong những gì Thanh Giang nói, ánh mắt anh đỏ ngầu. Anh đâu hay biết cô đã phải gồng mình lên để mạnh mẽ trong từng bước chân bỏ anh lại phía sau.

Trời chiều! Thứ ánh sáng cuối ngày vẫn chưa tắt hẳn, ngậm ngùi bởi ánh sáng ấy không thể sáng rực hơn thứ ánh sáng vàng vọt của phố đã lên đèn. Mưa, miên man bám theo gót giày của người đi trên phố, mỗi bước chân là một hướng đi về Riêng chỉ có mình Thanh Giang vẫn đứng yên trước thềm tòa nhà, ánh mắt cô ngơ ngác. Ngay khi thấy bóng dáng cô nhỏ bé lọt thỏm trong dòng người vội vã, Tuấn Kiên xuống xe sỏi bước qua đường đi về phía cô. Gương mặt thất thần của cô khiến anh thấy lòng bất an. Giọng anh trầm ấm, hỏi han:

" Giang. Em.... ổn chứ?"

Cô chôn chân nhìn anh, bấy nhiêu mạnh mẽ tự tạo trước đó giờ đây đành ngã xuống. Đôi mắt cô sưng nước, nước mắt lăn dài. Xót xa, anh kéo cô vào lòng còn cô vùi mặt vào ngực anh bỏ mặc tất cả những phiền muộn....trôi đi! Trong tiếng khóc nức của cô là những lời đẩy đưa của biết bao người qua đường, ánh mắt họ nhìn hai người không giấu nổi dò hỏi rồi

ngưỡng mộ. Tuấn Kiên cẩn thận vén những sợi tóc rối của cô trước ngực mình, ghé sát tai cô anh khẽ nói:

" Mình vào trong xe khóc tiếp được không. Biết bao người đang nhìn chúng ta này...!!!"

Cô khẽ đẩy anh ra, ngẩng đầu nhìn anh và bật cười. Khóe môi anh khẽ cong lên cười mỉm, anh biết từ giây phút này anh có thể từ bỏ chinh phục thế giới chỉ để làm chỗ dựa cho người con gái này...

Đặt lại câu chuyện cổ tích còn dang dở, Thanh Giang khẽ thơm nhẹ lên gương mặt Bem đã ngủ say rồi cô tắt đèn và bước ra khỏi phòng Bem. Cánh cửa phòng Bem vừa đóng lại, Thanh Giang quay người đã thấy Tuấn Kiên đang đứng khoanh tay nhìn mình. Anh khẽ nói:

" Thăng bé ngủ rồi chứ? Để anh.....đưa em về!"

Cô cúi đầu khẽ dạ rồi bước xuống nhà và anh lặng lẽ bước theo sau. Suốt cả chặng đường về nhà cô định cất lời giải thích về chuyện lúc chiều nhưng lại chẳng biết phải nói gì và bắt đầu từ đâu. Còn Tuấn Kiên gần như nín thở chờ đợi một điếu hươu vô gì đó mà chính anh không biết nữa. Anh biết Thanh Giang còn rất nhiều khúc mắc trong lòng và cô chưa sẵn sàng để có thể bắt đầu lại dù là với anh hay bất kỳ ai...Anh có thể chờ chỉ cần cô cho anh một cơ hội! Không gian yên ắng trong xe khiến cả hai dường như nghe thấy từng hơi thở của nhau. Không ít lần anh lén nhìn sang bên cạnh nhưng cô đầu nghiêng đầu nhìn vào khoảng tối của con đường bên ngoài cửa xe. Cho đến khi dừng xe trước cửa khu chung cư cô sống, anh mới cất lời:

" Tối nơi rồi! Em....ngủ ngon nhé!"

Ánh đèn trong xe không đủ sáng để cô nhìn rõ gương mặt anh nhưng từng lời anh nói đầu mang lại cho cô biết bao ấm áp. Cô chậm rãi cởi dây an toàn, thời khắc cô định mở cửa xe bước xuống cũng là lúc cô khẽ gọi tên anh đầy da diết...

" Tuấn Kiên...!"

" Anh đây!"

Cô quay người về phía anh và nghiêng người khóa môi anh lại. Nụ hôn của cô khiến Tuấn Kiên sửng sốt và bất ngờ nhưng nhanh chóng anh giành thế chủ động, đưa tay đỡ lấy cô từ phía sau, dịu dàng hôn cô bằng toàn bộ hơi thở mà anh có. Họ xiết lấy nhau chẳng biết bao lâu cho đến khi nụ hôn chậm lại rồi dừng hẳn, Thanh Giang mới nhận ra mình đã ngửi trên môi anh tự lúc nào không biết. Cô bật cười áp hai tay vào gương mặt anh còn anh khàn giọng:

" Em đang làm anh phát điên đấy.....em biết không?"

Cô ngại ngùng cúi đầu mặc từng lọn tóc xòa xuống, trong tiếng cười lọt thỏm giữa không gian anh nghe rất rõ giọng cô rất đổi ngọt ngào:

" Kệ anh!"

Mặc anh ôm lấy mình, một lúc sau cô khẽ nói:

" Em phải lên nhà rồi. Anh về đi...."

" Ừm."

Cô gỡ tay anh ra nhưng chưa kịp xuống xe đã bị anh kéo lại. Đưa tay ra vô tình chạm phải ngực cô khiến Thanh Giang giật mình, cô vội giữ lấy tay

anh và khẽ thốt lên:

" Dừng..."

Tuấn Kiên cười mỉm, anh khàn giọng:

" Cúc áo bị tuột rồi.....! Anh không muốn trên đường em lên nhà có ai nhìn thấy!"

Mặt cô nóng ran, gò má cô đỏ ửng nhưng có lẽ anh không thể nào thấy hết được. Cài lại cúc áo cho cô rồi anh nghiêng người mở cửa xe, khẽ thơm nhẹ lên má cô, giọng anh thẳng thắn hoặc niềm vui khó nói:

" Em ngủ ngon!"

Cô xuống xe và chạy thật nhanh về phía thang máy cho tới tận khi lên nhà cô vẫn thấy trái mình đập rộn ràng vì tất cả những gì vừa mới diễn ra.

ĐƯỜNG VỀ NHÀ

Chạm nhẹ từng ngón tay lên cánh môi hồng, Thanh Giang khẽ cười bởi sự đường đột của chính mình. Cô không biết nụ hôn ấy có phải là đi đầu sáng suốt? Nhưng cô cần một bắt đầu ngày hôm nay để kết thúc những ngày hôm qua vốn tồn tại quá lâu! Tình yêu vốn dĩ là thứ khó lý giải và đầy rẫy bất ngờ, mãi mãi cô biết mình không thể hiểu nó, kiểm soát nó, chỉ nên yêu. Yêu một người cần thời gian. Yêu một người cần rất nhiều cảm thông, hy sinh và một chút dũng cảm để làm đi đầu không tưởng dù biết có thể đó lại là một sai lầm. Nếu lại sai.....! Cô nhắm nghiền đôi mắt tự hỏi mình: nếu lại sai thì sao? Chẳng sao cả. Không có sai lầm nào lặp lại tới hai lần bởi nếu lại sai thì đó không còn là lỗi lầm mà là sự lựa chọn.

Pacific Tower!

Văn phòng muộn, nhìn cái nhộn nhịp hối hả của một ngân hàng dần lịm tắt khi đêm xuống, Vĩnh Khang thấy lòng cứ nhói lên cái cảm giác ích kỷ, đố kỵ với tất cả trẻ con trên thế giới này vì tội nó chẳng phải suy nghĩ gì. May là cảm giác ấy không bị anh làm quá lên đến mức tiêu cực, nhưng mà thực sự anh nhớ về ngày thơ bé, ghen tị vô cùng. Đó là ngày mà cậu bé Vĩnh Khang sẵn sàng làm tất cả cho những gì mình thích. Cậu bé ấy bây giờ đã trở thành một người đàn ông, một người đàn ông có nhiều rào cản vô hình hơn cậu bé ngày còn ba tuổi.

Anh cảm nhận rõ cuộc đời này chẳng ai cho ai cái gì, cũng chẳng có gì từ trên trời rơi xuống và vô đi đầu kiện thuộc về người ta. Anh không đủ tự tin để nói rằng tuyệt đối không có những thứ lộc đầy ngẫu nhiên, và không

có những người may mắn hơn tất cả những người khác cộng lại. Nhưng thế giới gần 8 tỷ người, có lẽ tỉ lệ những người may mắn cũng chỉ như một ngôi sao trên bầu trời đêm vô tận, quá nhỏ bé, và hình như hạnh phúc cũng không phải một ngoại lệ. Gặp lại Thanh Giang, khiến anh thật sự muốn hạnh phúc. Một hạnh phúc an nhiên và bình dị giống bao người! Nhưng anh phải làm sao khi bên đời vẫn còn một người phụ nữ khác? Nghĩ tới Bảo Trân khiến anh quyết định rời cơ quan và về nhà...

Bảo Trân không hay Vĩnh Khang đã về còn anh đứng lặng đi trong thứ ánh sáng yếu ớt của căn phòng khách, nhìn theo tấm lưng mỏng của cô. Bảo Trân không bật đèn, chỉ có thứ ánh sáng của bộ phim cô đang xem dở không ngừng nhảy nhót_một bộ phim nào đó mà anh không biết tên...

" Sao em không bật đèn?"

Cô quay người nhìn anh rồi lại tập trung vào bộ phim đang phát, giọng cô lãnh đạm:

" Em tưởng anh không về. Anh ăn chưa?"

Anh ngẩng xuống cạnh cô rồi đáp lời:

" Anh quên mất là mình phải ăn tối!"

Thở dài, cô với chiếc đi đầu khiến dừng lại bộ phim đang xem rồi đứng dậy bước về phòng ăn. Chẳng lâu sau cô trở ra và đặt trước mặt anh một tô mì thơm nức:

" Hôm nay em và con đi ăn hàng nên không nấu cơm. Anh ăn đi không đói!"

Vĩnh Khang lười nhác dựa vào sofa, anh không ăn mà tua nhanh bộ phim lúc trước cô mới vừa xem dở, giọng anh đều đều:

" Đừng xem những thể loại phim đắm nước mắt thế này nữa! Nếu em thấy buồn hay là đến công ty anh làm đi..."

Bảo Trân khẽ cười, cô cần đưa đưa cho anh rồi dịu dàng khẽ nói:

" Vĩnh Khang, anh biết không! Đây chính là bộ phim Đường về nhà vô cùng nổi tiếng. Thực ra, em đã xem lại lần thứ 5 rồi. Hình ảnh cô gái cùng chiếc khăn đỏ chạy bằng cả trái tim trên triền đồi vắng rậm để cố đuổi theo bóng chiếc xe chở người yêu đang khuất dần phía xa cứ ám ảnh trong em. Nhiều chục năm sau, khi thời gian đã thay đổi mọi thứ, người ta vẫn nhìn thấy trái tim của chính cô gái trẻ ấy trong ánh mắt của một người phụ nữ đã già nua, kiên nhẫn đưa quan tài chồng mình với niềm tin mong manh rằng người đã mất sẽ không bao giờ quên đường về nhà..."

Bảo Trân quan sát nét mặt của Vĩnh Khang rồi nói tiếp:

" Em như bắt gặp lại hình ảnh của chính mình ba năm trước. Em của ba năm và em của bây giờ đã là hai người hoàn toàn trái ngược. Em muốn về Nhật bởi em sợ mỗi ngày ở đây là mỗi ngày anh ấy trở về trong từng giấc ngủ chập chờn, ám ảnh không dứt. Cảm giác phải gồng mình lên để đi qua những cơn đau, em sợ lắm. Anh hiểu không?"

Vĩnh Khang kéo Bảo Trân vào lòng rồi vỗ nhẹ lưng cô, giọng anh trầm ấm:

" Đừng sợ, em vẫn còn có anh và con mà....! Anh sẽ cố gắng để thu xếp công việc rồi mình về lại bên đó."

Cô dựa vào lòng anh, dang đôi cánh tay ôm lấy anh rồi nghẹn ngào:

" Anh đã luôn là chỗ dựa duy nhất cho em và con suốt bao năm qua, bây giờ cũng tới lúc anh phải nghĩ cho bản thân rồi. Vì vậy, hãy để mặc em và Su về bên đó. Còn anh ở lại và tìm cô ấy một lần nữa xem sao...."

" Không có cô gái nào cả. Em nghĩ quá nhiều rồi đấy!"

" Vĩnh Khang. Anh còn định giấu em tới bao giờ? Chẳng lẽ anh định để em cả đời cứ phải mắc nợ một người mà mình chưa từng gặp mặt hay sao? Em sẽ cố gắng để hoàn thành thủ tục ly hôn sớm nhất. Đóng vai phụ nhân của anh, em cũng thấy mệt rồi. "

Buông Bảo Trân ra, Vĩnh Khang giữ chặt vai cô nhìn thẳng vào mắt mình, giọng anh khàn đặc:

" Anh ở đâu, em và con sẽ ở đó. Chuyện ly hôn tốt nhất là em nên quên đi. Và, cứ cho rằng có cô gái nào đó như em nghĩ thì cô ấy giờ cũng đã có hạnh phúc khác rồi."

Nói rồi anh bước về phòng bỏ mặc cô lại với trăm ngổn ngang giày xéo. Ngay từ đầu lẽ ra cô không nên bước chân vào cuộc đời anh, hủy đi thứ hạnh phúc mà anh vốn có. Anh lựa chọn vứt bỏ tất cả chỉ để lo cho sự bình yên của cô và bé Su còn cô thì sao? Cô nghiêm nhiên coi đó như một sự an ủi lớn lao mà thượng đế dành tặng mà quên đi vốn dĩ anh cũng có trái tim. Bằng một thứ linh cảm lớn lao cô tin người con gái kia đang ở thành phố này.....và cô phải tìm được cô ấy bằng mọi giá!

Sáng hôm sau, khi Bảo Trân chuẩn bị đưa con đi học thì Vĩnh Khang ngỏ ý muốn cô tới công ty anh làm nhưng cô từ chối. Sự xuất hiện của cô ở đó sẽ chỉ càng làm cuộc sống thêm phiền mà phiền phức cô mang tới cho

anh vốn ít hay sao? Cô tiễn anh ra cửa rồi cũng chuẩn bị đưa Su đi nhà trẻ. Cô chỉ không ngờ ngay tại lớp học của con gặp phải người quen...

Tuấn Kiên hoàn toàn không để ý tới người phụ nữ ngay trước mặt mình chỉ khi Bem khoanh tay lễ phép: " Con chào cô!" mới khiến anh ngược lên nhìn. Bảo Trân thoáng sững sờ, cô không giấu nổi ánh mắt buồn, cúi đầu với anh rồi dịu dàng lên tiếng:

" Lâu rồi không gặp!"

Tuấn Kiên điềm tĩnh nhoẻn cười, anh không đáp lời cô ngay mà quay sang nhắc con trai:

" Con vào lớp đi không muộn!"

Rồi anh quay sang Bảo Trân:

" Dành cho anh ít phút, em không phiền chứ?"

Cô khẽ vâng rồi đi theo anh. Hà Nội, một ngày lạnh hơn những ngày trước đó! Ngày gió trở mùa.

Highlands Coffee!

Chọn một bàn trống ngay tại vị trí trung tâm, Tuấn Kiên lịch sự kéo ghế giúp Bảo Trân. Cô gượng cười ngẩng xuống rồi quay sang phía phục vụ đang đứng chờ, cô khẽ nói:

" Một tách capuchino. Cảm ơn!"

Tuấn Kiên khẽ nhún mày:

" Em dùng thêm Tiramisu nhé. Sớm ra dùng độc cafe không tốt đâu!"

Không chờ cô đồng ý anh đã cất lời với người phục vụ:

" Cho anh 1 Latte và hai phần Tiramisu."

Bảo Trân quan sát Tuấn Kiên, giọng cô đủ nhỏ chỉ để hai người nghe thấy:

" Cảm ơn anh. Ngoài chồng em ra, anh là người đàn ông tốt nhất trong thành phố này!"

Anh nheo mắt tỏ vẻ không tin, đôi môi anh cong lên cười mỉm rồi trêu cô:

" Vậy anh tốt hơn hay chồng em tốt hơn?"

Cô lắc đầu cười không nói, còn anh khẽ nói thêm:

" Cách đây vài tuần khi ra thăm mộ, anh có thấy hoa tươi. Anh cũng đoán là vợ chồng em đã về nhưng không nghĩ là hôm nay em vẫn ở Hà Nội. Cũng gần 3 năm rồi, còn gì nữa!"

" Tuấn Kiên, chuyện năm đó em rất tiếc...."

" Bảo Trân. Tất cả chỉ là một tai nạn mà em! Xét cho cùng cả hai gia đình chúng ta đều gánh một nỗi đau khổng lồ giống nhau. Hãy cố gắng nhìn nhận mọi chuyện một cách thật nhẹ nhàng, cô gái ạ. Chúng ta phải luôn dũng cảm cho một nụ cười.."

Cô không cầm được lòng, từng giọt nước mắt khẽ rơi xuống, giọng cô nghẹn lại:

" Tuấn Kiên. Anh thật tốt!"

" Anh nghĩ nếu là người khác họ cũng làm như vậy!"

Im lặng một lúc, đón lấy cafe từ người phục vụ rồi Tuấn Kiên rút khăn giấy đưa cho cô. Anh cao giọng:

" Thôi nào. Chẳng phải mọi thứ vẫn ổn đó sao? Biết đâu bạn trai em năm đó và anh chị anh đang có một cuộc sống tốt đẹp ở một thế giới khác. Chúng ta cứ ngẫm ôm lại những vết thương lòng đó tới bao giờ? Nếu không có sự ra đi của họ thì chúng ta cũng đâu thể biết nhau. Đúng không?"

" Dạ. Được gặp lại anh em bất ngờ và vui lắm! Như gặp lại người thân vậy bởi kỳ thực vợ chồng em cũng không có nhiều người thân ở thành phố này!"

" Cảm ơn em. Vợ chồng em còn ở lại Hà Nội lâu không? Anh muốn mời hai người dùng cơm. Kỳ thực, những năm qua chồng em luôn về Singapore thăm hỏi ba mẹ anh khiến anh ngại quá. Đó là điều mà anh còn chẳng thể làm thường xuyên được. Anh ấy thật là chu đáo!"

" Vĩnh Khang ạ?"

" Lẽ nào em còn ông chồng nào khác hay sao?"

" Dạ không, nhưng những chuyện đó anh ấy không hề cho em biết!"

" Xem ra chuyện em không biết còn nhiều lắm. Em cần về điều tra ngay xem còn chuyện gì mà anh ấy giấu em hay không nhé?"

Cô khẽ cười trước những gì Tuấn Kiên vừa nói, có lẽ anh cũng như bao người khác đều vẫn nghĩ cô và Vĩnh Khang vốn dĩ là một đôi vợ chồng

hạnh phúc bên nhau. Như chợt nhớ ra đi đâu gì đó, Bảo Trân gương hỏi anh:

" Ba năm qua anh vẫn luôn ở lại thành phố này sao?"

" Đúng rồi em. Anh muốn chờ Tuấn Phan lớn hơn một chút rồi mới chuyển về bên kia. Dù sao cũng phải để thằng bé có chút hãnh diện về quê hương chứ!"

" Vậy chuyện cả đời của anh thì tính sao?"

" Chuyện đó không thể vội được mà em! Anh nghĩ bạn gái mình cần thời gian và anh cũng cần phải chuẩn bị thật vững vàng để có thể trở thành người đàn ông cả đời của ai đó..."

Cô nhấp môi tách cafe rồi nhìn anh, anh cũng nhìn cô cười_nụ cười trìu mến. Nhẹ nhàng và dịu dàng, cô ngỏ lời:

" Vợ chồng em nhất định sẽ tới thăm anh. Mong rằng lúc đó được gặp cả người bạn gái may mắn mà anh vừa nhắc đến."

EM TIN RẰNG MÌNH SẼ YÊU ANH!

Am nhạc mãi là thứ thuốc chẳng biết lành hay độc. Một mình, cafe văn phòng và những câu từ tròn trịa của Hà Trần trong người câu bóng vang vọng. Thanh Tịnh thả lỏng tâm trạng nhìn về đoạn đường quen lệt thỏm sau ô kính dầy. Bầu trời qua một tầng ngăn cách chỉ còn là một màu xám xịt, vừa lạ vừa quen và Hà Nội tím lịm trong cái rét ban mai chẳng hiểu sao dấy lên lòng cô cảm giác vừa đau vừa hạnh phúc. Và như thế, đang yên đang lành cô lại thấy lòng mình buồn lại nguyên một thể những nỗi buồn xưa cũ. Đã lâu rồi cô không thích phơi ra hết tâm sự của mình với ai. Tròn 30, bắt đầu biết sợ đánh giá, bị dò hỏi và có lúc sợ nhắc lại những chuyện đã qua chỉ bởi rất có thể người ta sẽ nghĩ rằng cô còn vướng bận chuyện cũ. Kỳ thực, đã quá lâu rồi, cô chẳng còn vướng tâm...

"Chị!"

Tiếng gọi của Thanh Giang kéo cô ra xa khoảng không gian hoài niệm, cô khẽ quay người nhìn em đáp lời:

"Sao thế? Mới sớm ra mà mặt đã tiu nghỉu vậy là sao?"

Đặt tập tài liệu về bàn làm việc của chị, Thanh Giang khẽ nói:

"Em rất tiếc nhưng dự án về UFJ chắc chị phải giao cho người khác rồi."

Đẩy đưa chiếc ghế, Thanh Tịnh trầm tư, ánh mắt cô xoáy sâu về phía đối diện khiến Thanh Giang giấu không nổi những đi đầu khó nói trong hốc

mắt. Chống tay đọc những nghi ngại trong mắt em, Thanh Tịnh dịu giọng mở lời:

" Chị chưa bao giờ hết rung mình khi nghĩ về những ngày mùa đông của ba năm trước. Đó là khi anh Long ngã xuống trên đường Cát Linh và mãi mãi không còn có thể tỉnh lại dù chị đã cố để gọi bao lần. Hai tháng trước ngày anh Long mất, cách đó một con đường cắt ngang, bạn thân của chị cũng đã đăng lòng khi chứng kiến chôn cất chưa cưới của nó đi về một thế giới khác. Khi đó chị đang ở Thái Lan, thật không nghĩ những ngày tuyệt vọng ấy có lúc đến với mình...

Khi chị về nước thì người bạn thân ấy đã không còn ở Hà Nội, nghe nói đã sang Nhật. Lúc đó chị không nghĩ được nhiều chỉ nghĩ phải ở lại nơi này bởi sâu trong tâm vẫn mong thấy hình ảnh anh ấy hiện diện trong những con đường chị đi, trong từng mùi hương quen thuộc của thành phố khi mùa đổi khác, trong những bản nhạc quen của quán cafe hai đứa hay nghe... Chỉ cho gần đây, khi gặp lại người bạn xưa, cô ấy rạng ngời trong hạnh phúc khiến chị tự hỏi: " Nếu chị cũng bỏ lại nơi này cùng hoài niệm....?"

Chị biết trong em luôn có một ai đó tồn tại nhưng em phải nhớ có một số người vĩnh viễn đến cuộc đời chúng ta chỉ để trở thành người hôm qua mà không thể là ngày mai. Chị biết UFJ sẽ khơi lại trong em nhiều thứ đã ngủ chôn vùi nhưng em ơi, để đi qua ngày dài thương nhớ ta phải đương đầu cùng nó. Đương đầu để dứt hẳn với hoài niệm đã qua..."

" Chắc chẳng dứt nổi đâu chị à. Thành phố này quá nhỏ, mới hôm qua thôi em đã gặp lại người xưa. Ba năm, ngỡ như vừa quay người đã liền gặp lại. Em không mạnh mẽ như em đã tưởng....nên chị hãy để em rút khỏi dự án này."

Không giấu nổi ngạc nhiên, Thanh Tịnh khẽ thốt lên:

" Anh ta thấy em chứ?"

Gật đầu, giọng Thanh Giang bu ùn bu ùn:

" Dạ. Không những thấy mà còn thấy tường tận. Anh ấy nói đã từng lục tung Sài Gòn để tìm em và không ngờ em lại ở Hà Nội. Những lời anh ấy nói mãi mãi là viên kẹo bọc đường chỉ tiếc em đã đi qua tuổi của một đứa trẻ tin rằng người tốt không nói dối. Mạnh mẽ em có đã sống hết cho ba năm qua, giờ đây em chẳng còn có thể nắm lại bàn tay ấy một lần nữa dù rằng đó là bàn tay em ngày đêm thương nhớ. Suy cho cùng có những người trong cuộc đời ta chỉ được thương nhớ r ấ...để đấy. Bởi ngay cả việc đau khổ vì họ, mình cũng bị tước mất quyền từ rất lâu r ấ."

Ngừng một lát, thoáng nhìn chị r ấ Thanh Giang nói tiếp:

" Bởi thế em quyết định cho mình thêm một cơ hội, sẵn lòng để một người mới bước vào."

" Người mới? Dương - Tuấn - Kiên? Em yêu cậu ấy sao?"

" Em không biết!"

Thanh Tịnh ngỡ ngàng, đó chẳng phải là đi ầu cô muốn hay sao? Có sao khi nghe chính Thanh Giang nói sẽ yêu lại khiến cô bàng hoàng đến vậy?

" Giang. Em chắc là em yêu anh ta chứ? "

" Chị là người duy nhất che chở cho em trong thành phố này, cũng là người chứng kiến vết thương của em lên da non cho đến khi thành sẹo. Em nghĩ chị thừa hiểu câu trả lời là.....không. Vậy sao chị vẫn hoài nghi hỏi

lại? Kỳ thực, em không biết! Em thật sự không biết mình có yêu Tuấn Kiên không!"

" Thanh Giang. Em điên rồ, em không thể....Tình yêu đâu phải là lửa mà em có thể thử c ãn để r ồi bỏng tay. Em có biết là.... Thôi bỏ đi. Chị chỉ có thể nói chị phản đối việc em li ều mình bước vào một mối quan hệ khi chính em không biết tên gọi của nó là gì!"

" Em chỉ muốn tìm một người có thể bước cùng em để khóa lấp nỗi trống tạm thời mà bất kỳ thứ gì cũng không thể nhét vừa. Khi ấy em sẽ không còn phải nặn ra trong đầu mình muôn vàn dấu hỏi, những tham vọng vô cớ vô duyên về con người kia. Em tin và chờ đợi vào một kết thúc ý nghĩa mà Dương Tuấn Kiên có thể mang đến."

" Em đang lợi dụng cậu ấy để quên đi người cũ, em có nghĩ thế không?"

" Lợi dụng? Có phải chị sợ anh trai em nghĩ như vậy nên đã không dũng cảm để cho mình một cơ hội chạm vào hạnh phúc hay không? Chị, có phải chị đã hoang mang về bản thân quá nhiều hay không? Đó chính là rào cản lớn nhất ngăn chị bước vào một mối quan hệ mới. Chúng ta đã để lòng mình ngủ vùi quá lâu rồi, hãy để tình yêu thức dậy đi thôi...Để yêu một người cần phải để người ấy gần mình thêm chút nữa, em không lợi dụng anh ấy! Em nghĩ vậy! "

" Cậu ta có chịu nổi khi biết em luôn ôm một quá khứ to rộng và vĩ đại trong lòng không?"

" Chỉ cần anh ấy ôm chặt em là đủ, còn quá khứ đó đâu nghĩa lý gì....!!!"

Thanh Tịnh thấy mắt mình nhòe đi khi nghe em nói, trong sự xúc động khóe môi cô cong lên cười. Có gì phải hờnghi khi đó là đi đầu sáng suốt, chỉ cần Thanh Giang hạnh phúc cô cũng thấy nhẹ lòng. Muốn nói đi đầu gì đó nhưng tiếng chuông tin nhắn của Thanh Giang khẽ kêu, nụ cười trên môi em khiến cô không nỡ nhắc về người đã cũ. Hãy cứ để tình mới khiến em gái cô vui, chỉ cần vậy thôi...

Thanh Giang đưa điện thoại lên nghiêng qua nghiêng lại, cười giòn tan cùng Thanh Tịnh rồi cô sải bước về phòng làm việc của mình. Nhấp nháp miếng bánh táo thơm kem, cô không giấu được ngọt ngào trên khóe môi khi đọc tin nhắn Tuấn Kiên gửi đến.

"Ngày kia, Nick Duong đi đến một ngã ba đường và thấy chú mèo Cheshire đang ng ồi trên cây.

Nick hỏi: - "Tôi nên đi đường nào đây?"

- "Anh muốn đi đâu?" - Chesire đáp.

- "Đến trái tim của một cô gái....", Nick đáp.

P/S: Josie! Hãy dẫn lối cho anh bước đến trái tim em!"

Cô không trả lời tin nhắn của anh mà đợi tới lúc gần nghỉ trưa, cô gọi cho anh.

" Chúng ta...." _Tuấn Kiên không thể nói tiếp khi mà hình ảnh Thanh Giang bất chợt xuất hiện trong cuộc gọi đến. Cười trừ với nhân viên, Tuấn Kiên khẽ nói:

" Mình xin phép, ok?"

Cả đám người thở phào rồi hưởng ứng: " Sếp cứ tự nhiên..."

Anh vẫn ngồi lại giữa bàn họp thay vì bước ra ngoài, giọng anh dịu dàng khi nghe máy:

" Anh đang họp!"

Thanh Giang quăn lộn tóc rũ xuống trước ngực, cô khéo làm nũng:

" Oh! Muốn gặp người ta nhưng người ta bận mất rồi còn đâu! Anh họp tiếp đi, em không phiền nữa."

Như sợ cô tắt máy, anh vội hốt hoảng:

" Anh họp xong rồi. Anh sẽ đến để em có thể nhìn thấy anh, ngay lập tức..."

Thanh Giang bấm bụng cười, cô cố tình hỏi lại anh vẻ không tin:

" Thật là anh họp xong rồi?"

" Thật mà!"

Tuấn Kiên tắt máy mới hay có bao ánh mắt ngây ngốc nhìn mình. Dường như trong mắt họ anh đã trở thành người khác. Nhanh chóng, cả phòng lại ãng loạng:

" Sếp! Họp xong rồi sao? "

Không chờ anh trả lời cả đám người ù té mang tài liệu bỏ chạy còn anh bật cười rồi vội vàng tìm chìa khóa xe bước về thang máy.

Sofitel!

Tuấn Kiên cẩn thận cắt nhỏ từng miếng bít tết rồi đẩy chiếc đĩa về phía Thanh Giang. Cô cười rồi cúi đầu khẽ nói:

" Thật không tin nổi rằng vẫn còn một người đàn ông hoàn hảo như anh chưa thuộc về ai."

" Bởi vì chuỗi ngày đã qua anh vẫn luôn mong chờ em đến..."

Cô nhún vai đáp lại:

" Sến quá chàng ơi! Đừng làm như em là căn nguyên của mọi tội lỗi chứ..."

Ngả người về sau ghế, anh nhìn cô và bật cười:

" Em vẫn chưa trả lời tin nhắn của anh sáng nay!"

Ánh mắt cô trong veo hiển hiện rõ hình anh trong đó, không gian nên thơ của hai người trôi miên man trong giai điệu của Let's start from here. Anh lắc đầu ly vang trên tay còn cô nhìn anh, đắn đo những điều muốn nói...

" Tuấn Kiên. Nếu một ngày anh nhận ra em không phải là người con gái anh mong đợi xin hãy đừng ngần ngại nói ra. Em sẽ ra đi..."

" Anh không muốn em nhắc đến những điều không vui như thế...."

" Anh có biết là em...."

Khẽ nhún mày, đặt ly rượu sang một bên, anh nắm lấy bàn tay cô, giọng anh trầm lại:

" Anh biết thằng hoặc trong em vẫn có ai đó tồn tại. Anh biết đó là mối tình đầu của em hoặc có thể lắm, đó là một người em từng yêu sâu đậm. Nhưng chẳng ai có thể giữ mãi được quá khứ vẹn nguyên và lấp lánh nhất là khi anh rất có niềm tin vào chuyện đôi mình."

" Em cũng vậy..."

Vờ như không hiểu lời cô nói, anh nghiêng đầu hỏi lại:

" Em cũng gì cơ?"

Cô khẽ rút tay về nhưng anh vẫn giữ chặt không buông, ánh mắt anh tràn ngập niềm vui thích.

" Nếu em không chịu nói thì anh đành phải giữ chặt tay em để làm tin vậy..."

" Thôi mà! Em nói, em nói là được chứ gì? Em - cũng - có - niềm - tin - rất - lớn...Em tin rằng mình sẽ yêu nhau!"

THỨ NẶNG NHẤT TRÊN ĐỜI LÀ KÝ ỨC

Căn phòng nhỏ của cậu con trai 5 tuổi gợi nhớ trong ký ức người đàn ông những mảng màu sáng tối khác nhau. Còn nhớ khi mới chuyển về đây Bem chưa đầy hai tuổi và Tuấn Kiên đã quá khó khăn cho một bắt đầu mới với cuộc sống của một người làm cha. Ba năm, quãng thời gian đằng đẳng ấy hai ba con anh đã gắng đi qua, Tuấn Kiên đã luôn cố để có thể mang lại cho con tất cả - đầy đủ - vẹn tròn nhưng thực tế anh còn nợ thằng bé quá nhiều yêu thương. Bản thân anh không thể cùng lúc đóng vai cha mà cũng là vai mẹ. Mỗi lần nghĩ về sự thiệt thòi quá lớn của con lại khiến anh mệt mỏi bởi ở tuổi của Bem, anh luôn có ba mẹ và anh trai còn thằng bé cả tuổi ấu thơ chỉ có anh và chuỗi ngày dài đơn độc. Nhiều lần thằng bé gắng hỏi anh về ba mẹ đã mất nhưng anh đầu làm ngơ bởi reo vào đầu con trẻ ngày thơ những nỗi đau không phải là đi đâu sáng suốt.

Sự im lặng khó hiểu của ba khiến Bem tròn mắt, thằng bé khẽ véo von:

" Ba sao lạ vậy? Ba không khỏe ạ?"

Bước đến cạnh con, Tuấn Kiên lắc đầu cười đáp lời:

" Không. Ba đang cảm nhận Bem của ba thay đổi từng ngày."

" Hôm nay cô Trang đã hỏi cả lớp: " con mong chờ đi đâu gì ở ba mình?" Ba biết con thưa với cô sao không?"

Áp bàn tay vào má con, anh chờ đợi thằng bé nói tiếp.

" Con chỉ mong ba sẽ dạy con trở thành một người thành công giống ba vậy!"

" Oh! Vậy trong mắt bạn Phan thì ba là một người đàn ông thành công sao?"

Tỏ vẻ suy tư vài giây, thằng bé híp mắt lại và gật đầu đầy kiên quyết:

"Vâng. Ba là No1, ba giỏi nhất! "

Xoa đầu con, anh khẽ cười rồi nói cùng con những điều mà anh không chắc thằng bé đã đủ tuổi hiểu tới:

" Then chốt của thành công là thông minh và giữ chữ tín. Chỉ cần làm được điều đó thì con sẽ thành công. Điều đó có nghĩa là giả sử con có trót hứa hẹn điều gì thì dù chuyện gì xảy ra con cũng phải thực hiện. Đó là chữ tín."

" Vậy thông minh là gì hả ba?"

Khóe môi Tuấn Kiên khẽ cong lên cười mỉm, anh nhướn mày nhắc với con trai:

" Thông minh là đừng có hứa hẹn những điều như vậy!"

Nghệt mặt, Bẻm nhìn ba phụng phịu:

" Tại sao ba không dạy con những điều này từ sớm? Con đã trót...hứa nhiều nhiều rồi!"

" Oh. Con đã hứa những gì, cùng ai? Kể cho ba nghe nào..."

" Mẹ! Ba có phải là siêu nhân không mẹ?"

Bảo Trân khẽ cười, cô lùa tay theo làn tóc vừa sấy khô đưa về trước ngực rồi nhìn con âu yếm:

" Không con yêu ạ. Nhưng ba của con là một người cha vĩ đại."

Ngồi vào lòng mẹ một cách hết sức tự nhiên, Su vòng tay ôm lấy mẹ rồi nói:

" Cô giáo hỏi con mong muốn đi đâu gì từ ba. Con chỉ muốn ba là siêu nhân....hoặc là ông già Noel cũng được."

Tiếng động cơ ô tô dịch chuyển mỗi ngày một gần về phía gara khiến Su dòng tai lắng nghe, cô bé khẽ a lên rồi thoát khỏi vòng tay mẹ chạy xuống dưới nhà gọi vang:

" Ba. Ba đã về...!"

Mở cửa xe bước xuống, Vĩnh Khang ôm con vào lòng, vừa đi anh vừa âu yếm hỏi:

" Công chúa của ba có chuyện gì mà vui vậy?"

Lẽ ra cô bé phải tìm cách để diễn đạt những điều muốn nói nhưng thay vì vậy lại chỉ biết ôm chặt lấy ba rồi toét miệng cười và ánh mắt sáng long lanh hướng về phía mẹ đang ngồi. Bảo Trân cảm thấy lòng mình dậy lên một cảm xúc vô cùng ấm áp, cô đứng dậy dịu dàng lên tiếng:

" Anh về rồi. Để em đi hâm lại thức ăn cho nóng..."

Vĩnh Khang khẽ gật đầu, anh không trở lên phòng thay đồ ngay mà ôm con ngồi xuống sofa còn Su nép mình vào lòng ba lú lo:

" Ba. Ba chính là ông già Noel của con!"

" Oh. Vậy món quà con mong ước trong giáng sinh là gì nào? "

" Tại sao người lớn lại cứ tưởng ông già Noel là có thật?"

" Sao con nghĩ vậy?"

"Thì cô Trang rồi mẹ và cả ba đều nói vậy. Nhưng con biết là ông già Noel không có thật đâu. "

Bật cười, anh thơm nhẹ vào má con rồi trầm giọng:

" Chỉ những bé ngoan mới may mắn gặp được ông già Noel. Vì vậy, nếu con ngoan thì chắc chắn ông già Noel sẽ đến..."

" Không. Không phải đâu. Đó là người lớn mặc quần áo ông già Noel ba ạ. Vì người lớn thích tặng quà nên tự nghĩ ra ông già Noel đó chứ...Con đã thưa cô rằng nếu có ông già Noel thì người đó chính là ba."

Vĩnh Khang kiêu Su lên vai và cười vang:

" Trời. Con gái tôi...."

Tiếng cười giòn tan của hai ba con khiến người làm mẹ như Bảo Trân không khỏi động lòng. Thế giới của con gái cô sẽ ra sao nếu Vĩnh Khang không còn là một phần trong cuộc sống? Bất giác cô nhớ lại lá thư Su đã rất khó khăn mới có thể viết cho ba vào khoảng thời gian anh đi công tác xa nhà:

"Dear Daddy,

I miss you so much.

Please come home now.

The end. "

Bất kỳ đứa trẻ nào cũng mưu cầu một hạnh phúc có mẹ và có cha, Su không phải là ngoại lệ. Và sự kết hợp của một người đàn ông cùng một người đàn bà dưới định danh Gia Đình, là sự kết hợp dễ tìm thấy nhất trong xã hội này. Nó đông đúc và phổ quát tới mức, người ta tin rằng nó là một chuẩn mực chung. Giả sử không có Vĩnh Khang hẳn bé Su sẽ luôn reo vào đầu cô muôn ngàn câu hỏi: " Ba con là ai? Ba con ở đâu? Ba con ra sao?.." Khi ấy, mỗi câu hỏi của con đều trở thành bi kịch. Một đứa trẻ không nhận được tình thương và hơi ấm từ cha, còn gì bơ vơ và lạc lõng hơn? Thảng hoặc cô nhớ lại gương mặt đáng yêu của đứa trẻ theo chân Tuấn Kiên h ồi sáng. Xót xa!

" Em sao vậy?"

Bảo Trân khẽ giật mình, câu hỏi của Vĩnh Khang lôi cô ra khỏi muôn vàn suy nghĩ vớ vẩn. Cười hi ền, cô dịu dàng lên tiếng:

" Để con cho em, anh đi thay đ ồ r ữ xuống ăn cơm."

Anh ẳm con v ề phía phòng ăn, vừa đi vừa đáp lời cô:

" Bỏ đi. Anh muốn ăn trước."

" Tối mai anh cùng em đi gặp một người được chứ?"

Kéo ghế rồi đặt Su xuống, Vĩnh Khang ngược lên nhìn Bảo Trân với vẻ khó hiểu. Biết anh ghét nhất những câu chuyện dở chừng, cô vội nói luôn:

" Sáng nay em đã gặp Tuấn Kiên."

Đi đâu cô vừa nói mang đến cho anh sự bất ngờ không nhỏ, anh khẽ ồ lên rồi chờ cô nói tiếp. Bảo Trân ngẩng về phía đối diện với anh, vừa đơm cơm vừa khẽ nói:

" Anh không ngờ đúng không? Em cũng ngạc nhiên nhiều lắm. Một mình anh ấy nuôi dạy bé Phan chắc chẳng dễ dàng. Hơn nữa hai bác vẫn ở lại Sing thay vì về bên này sống."

Đón lấy bát cơm từ tay vợ, Vĩnh Khang tiếp lời cô:

" Chẳng trách vài lần ghé qua thăm hai bác nhưng anh không thấy thằng nhỏ đâu. Chắc cu cậu giờ lớn lắm rồi. Thực ra thằng bé sống cùng Tuấn Kiên sẽ tốt hơn là sống cùng ông bà nội. Chỉ là cậu ta có vẻ cố chấp khi khư khư ở lại nơi này..."

" Sâu trong tâm em biết ơn anh ấy nhiều lắm. Nếu em là anh ấy chắc sẽ chẳng thể bình thản ngẩng lại hỏi han..."

Nhún vai, Vĩnh Khang ngăn lại những đi đâu cô định nói tiếp:

" Em khờ quá. Mọi chuyện đầu qua rồi mà em và tai nạn đó không thể đổ lỗi cho mình Hữu Thiện được. Hãy nghĩ mọi thứ đơn giản thì mọi chuyện khắc sẽ trôi nhẹ nhàng. Những gì chúng ta có thể làm cũng đâu đã cố hết sức rồi, em đừng tự dằn vặt mình thêm nữa. So với Dương Tuấn Kiên anh thấy em mới chính là người khổ tâm hơn nhiều."

" Nhưng ít nhất em và con còn có anh là chỗ dựa còn anh ấy thì không..."

Vĩnh Khang tỏ rõ sự không vui, anh khàn giọng:

"Em cảm thấy biết ơn anh? Hay là em đang thương xót và đồng cảm với cậu ta? Không phải em muốn trở thành chỗ dựa cho cậu ấy chứ? Thích nghi là bản năng sinh tồn của mỗi người mà em. Anh không muốn em phiền lòng vì vấn đề này thêm nữa."

Nhận ra sự bất thường từ chồng mình, Bảo Trân nhíu mày hỏi lại:

" Em nói gì sai sao? Hay anh có thành kiến với Tuấn Kiên?"

" Không. Ăn cơm thôi!"

Suốt bữa ăn anh không nói bất kỳ lời nào thêm nữa còn Bảo Trân mờ mờ nhận ra có điều gì đó Vĩnh Khang cố giấu đi. Phải chi cuộc đời bớt trái ngang thì cô, Vĩnh Khang, Tuấn Kiên có thanh thản hơn nhiều ?

ĐIỀU CỐ GIẤU ĐI.

" Khuya rồi anh định đi đâu?"

Dừng bước, Vĩnh Khang xoay người về sau ngược lên nhìn Bảo Trân.
Giọng anh khàn lại:

" Sao em chưa ngủ?"

Nhìn thấu đôi phần hoảng hốt trong mắt anh, cô cười hiên khê nói:

" Vĩnh Khang. Anh có biết là.....anh rất lạ hay không?"

Anh im lặng khó hiểu nhìn cô, chưa đầy 1 phút sau anh lạnh lùng đáp lại:

" Em ngủ sớm đi. Đêm nay anh không về"

Nói rồi anh bước nhanh về phía gara, tiếng xe lăn bánh rời khỏi căn biệt thự nằm giữa khu đô thị Mỹ Trì, đánh thức màn đêm vừa chợp mắt. Qua khung kính mờ xa, Bảo Trân vẫn đứng lặng nhìn theo đèn xe khuất hẳn. Chẳng bao lâu căn nhà hoàn toàn yên ắng, chỉ có trái tim của cô đang mách bảo cô rằng: hẳn là có điều gì đó anh - đang cố -giấu đi...

Đêm về khuya như buồn hơn, Hà Nội co lại trong sương lạnh mùa đông rơi xuống. Vĩnh Khang cho xe rời khỏi khu biệt thự cao cấp rồi chạy thẳng về hướng chung cư Thanh Giang sống. Người bảo vệ thấy tiếng xe kít lại có chút giật mình, ngáp ngủ sau đó uể oải đứng lên chờ chủ nhân chiếc Audi bước xuống. Hít một hơi thật sâu, Vĩnh Khang ra khỏi xe nói

vài câu rồi dúi vào tay người bảo vệ vài tờ polime còn mới, sau đó anh bước thẳng vào thang máy đã vắng người.

Tiếng chuông cửa khiến Thanh Giang giật mình tỉnh giấc, cô mơ màng rời giường và chỉ duy nhất một ý nghĩ người đang chờ cửa không ai khác Thanh Tịnh. Chỉ cho đến khi đứng trước cô là anh mới khiến toàn bộ nơ-ron thần kinh trong người cô căng lại. Sững sốt, cô nghẹn lời:

" Sao anh lại ở đây?"

Thay vì trả lời cô anh bước vào trong nhà đảo mắt nhanh về phía gian phòng ngủ rồi tùy tiện ngã xuống phía sofa gần mình nhất. Thanh Giang vẫn ngây ngốc đứng chôn chân tự hỏi lòng đi đâu xuất hiện tiếp theo là gì? Thảng hoặc cô nghe tiếng anh rất gần:

"Anh đến đây không với công việc hay mục đích gì, chỉ đơn giản là muốn thấy em thôi. "

Quay người rồi bước thật chậm, Thanh Giang run rẩy đáp lời anh:

" Anh đã thấy em, bây giờ thì anh có thể đi được rồi."

Cả người cô được ôm trọn trong chiếc váy ngủ có hình Kitty dễ thương khiến anh chẳng thể nào rời mắt. Hai chân vắt chéo, anh ngả người về sau sofa, khóe môi anh cong lên cười duyên mặc kệ sự run rẩy đang lộ ra trong ánh mắt cô:

" Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa nhé...."

" Em đã nói rằng không thể. Anh nghe vẫn không hiểu sao?"

" Vậy thì anh sẽ không đi cho đến khi em đồng ý!"

Đáp lời anh, giọng cô bất lực:

" Vĩnh Khang. Sao anh có thể cố chấp như vậy? Anh có từng đợi chờ em không? Em đã từng đi tìm câu hỏi đó, ở thành phố này rồi em nhận ra vì sao anh phải chờ em cũng như em có cần thiết phải chờ anh? Chúng ta sẽ ra sao nếu không đợi chờ nhau? Giả sử nếu chúng ta không gặp lại nhau, sẽ thế nào? "

" Nhưng anh đã ở đây và mọi thứ vẫn không hề thay đổi."

Cô đưa tay ra dấu anh dừng lời, hãy để cô nói, cố để cảm xúc không làm vỡ òa, Thanh Giang lạc giọng:

" Trước khi anh ở đây, trước khi ta gặp lại em đã tìm ra câu trả lời của riêng mình. Em đã tìm thấy người đàn ông khác_người cho em cảm giác an toàn chứ không như anh, sẵn sàng bỏ em lại không một lời giải thích. Em nhận ra suốt những năm tháng qua em đã đánh mất bản thân, em đã để mất những giây phút đẹp nhất. Em đã rất cố gắng để học cách yêu lại cuộc sống mà em có. Xin đừng tìm em nữa...Xin hãy để tình yêu của chúng ta ở lại nơi nó đã tồn tại suốt thời gian qua!"

Lùi về phía sau rồi Thanh Giang đóng sập cửa căn phòng ngủ, cô chỉ biết ngả xuống ôm mặt nức nở khóc còn Vĩnh Khang nhìn theo rồi lần tìm bao thuốc trong túi vest ngoài. Cứ như vậy đêm quặn đau trong sự im lặng của hai cá thể. Một người cố chấp nối những đoạn tình cảm bị đứt bởi thời gian còn một người can tâm mặc kệ cố gắng của đối phương mang đến.

3h sáng!

Bảo Trân đi chân trần xuống dưới nhà tự rót cho mình một ly rượu trắng, chút men cay khiến cô thấy người ấm dần, trong đầu cô vẫn không sao gạt bỏ thái độ lạ lẫm của Vĩnh Khang ban chiều và Vĩnh Khang lúc rời nhà đi trước đây không lâu. Đặt lại ly rượu vơi nửa, Bảo Trân quyết định bước về phía phòng anh_căn phòng cô rất ít khi lui tới.

Bật công tắc điện rồi cô dựa người vào tường, ánh mắt đảo quanh từng góc cạnh trong thế giới của anh, mọi thứ đều giống như căn phòng bên kia bức tường mà cô là chủ sở hữu. Dường như ở đây sẽ không thể tìm ra điều khác lạ gì vì xét cho cùng trong căn nhà này mọi thứ đều do bàn tay cô sắp đặt. Thời khắc cô định bước ra cũng là lúc ánh mắt cô chạm tới chiếc lap trên bàn làm việc. Lấy lại sự nhạy bén một thời của người từng làm báo, cô bước tới gần với hy vọng tìm ra thế giới thật sự của anh. Lịch sử đăng nhập đưa cô tới một thư mục tải về cách đây không lâu, chính xác thì trước khi Vĩnh Khang rời nhà khoảng chừng một tiếng. Những bức ảnh load rất nhanh, mất vài giây hiện lên sáng rõ khiến ngón tay di chuột của cô dừng hẳn. Ảnh được chụp ở cự li gần, góc độ tốt, những gương mặt trong ảnh với cô đều không hề lạ lẫm gì, ngay cả Thanh Tịnh cũng xuất hiện. Bảo Trân next nhanh qua từng tấm ảnh rồi mở file word đính kèm, mọi chuyện đã rõ ràng. Thẩn thờ, cô xóa lịch sử đăng nhập sau đó tắt lap. Những gì cần biết với cô nhiều đó là đủ rồi!

Trời vẫn nhem nhuốc một màu xám xịt nhưng tiếng rao của người bán xôi xéo dưới nhà cùng tiếng bước chân người đi thể dục đánh thức giấc ngủ vừa mới tới của Thanh Giang. Mắt cay xè, cô không nhớ mình thiếp đi lúc nào không biết. Cẩn thận mở cánh cửa phòng ngủ thật nhẹ nhàng, người đàn ông nằm quay lưng lại phía cô hẳn còn đang ngủ. Chiếc áo sơ mi đã bị nhàu lại, đầu lóc thuốc vương vãi, bộ dạng thảm hại của anh khiến cô không khỏi xót xa, nó gợi ra trong cô biết bao đi đâu đã từng quen thuộc.

Thanh Giang quay người c ãm theo tấm chăn mỏng r ấ mới trở ra, cẩn thận cô kéo chăn đắp cho anh. Những ngón tay đưa ra r ấ dừng lại, muốn chạm vào mu bàn tay nổi đ ầy gân guốc của ai kia nhưng lại sợ chỉ cái chạm khẽ cũng làm thức dậy những yêu thương đang cố vùi sâu. Gần nhau đấy mà chẳng thể ôm lấy dù trong mơ đã mong mỗi đi ều đó đến vạn l ần...

Kỳ thực Vĩnh Khang không ngủ, anh chỉ muốn nhắm nghiền mắt lại chờ ngày mới sang. Quay người, anh mở mắt nhìn người đang ở g ần mình trong gang tấc. Thanh Giang giật mình hoảng hốt, cô lúng túng vội đứng dậy mong chạy thoát sự khó xử khi đối mặt cùng anh. Vĩnh Khang ngay lập tức nhõm người dậy kéo tay Thanh Giang ngã vào lòng mình, vòng tay khóa chặt cô r ấ anh dùng nụ hôn mong nhấn chìm cô trong anh mãi mãi. Cố cựa mình chống cự lại sự trói buộc của anh nhưng bởi còn thương yêu nên trái tim vốn đã trở thành tên phản bội. Bàn tay cô thay vì đánh liên h ồi vào ngực trái của anh thì chẳng bao lâu đành buông xuôi bất lực. Cả người cô mềm nhũn trong vòng ôm của anh ấm áp, nụ hôn ngọt ngào sau bao lâu xa cách khiến cả hai đều không muốn dừng. Nói lỏng vòng ôm, Vĩnh Khang đan chặt những ngón tay mình vào tay Thanh Giang r ấ đưa bàn tay cô chạm vào gương mặt anh. Anh cẩn thận hôn nhẹ lên từng ngón tay cô, mắt, môi, gò má và sau cùng gục xuống làn tóc rối. Tiếng điện thoại réo rất phát ra nơi phòng ngủ. Thanh Giang vẫn nép mình trong ngực anh, chỉ có ánh mắt nhìn v ề phía khung cửa trống. Còn Vĩnh Khang im lặng, hít thật sâu mùi hương trên tóc cô r ấ anh lại lưu luyến môi hôn không rời. Giọng anh ghé sát tai cô khàn lại:

" Bởi anh đã rất nhớ em nên đừng rời xa anh, xin em đấy...!"

Thay vì đáp lời anh cô quàng tay v ề gáy anh r ấ dịu dàng cắn nhẹ vào môi anh và bật cười, trong nụ cười ấy có giọt nước mắt khẽ rơi. Nếu anh

biết cô đã chờ anh khổ sở ra sao thì anh sẽ hiểu cô cũng đã nhớ anh nhiều đến mức nào. Cả không gian như ngưng lại chỉ có họ là duy nhất tồn tại, tiếng chuông điện thoại vẫn ngân lên rồi sau đó dừng hẳn. Thanh Giang đâu còn có thể bận tâm đến việc ở đâu đó có một người đang mong mỏi cô khôn nguôi...

Chương 22:

CHƯƠNG 22

XA.

Vùi mặt vào nước lạnh để vực dậy tinh thần sau một đêm thức trắng, Bảo Trân ngẩng lên nhìn chính mình trong gương rồi bất giác tự cười. Suy nghĩ mông lung, cô chưa có cho mình một câu trả lời chính xác chỉ biết suy cho cùng hôm nay lại là ngày mới và những điều tốt đẹp sẽ tới sớm thôi. Lắc đầu thật mạnh để gạt bỏ muộn phiền, cô với khăn bông thấm hết những giọt nước còn vương trên gò má. Trở xuống nhà và chuyên tâm làm bữa sáng bởi cô biết hạnh phúc thật sự của cô chỉ có thể là nụ cười trên gương mặt Su.

" Mẹ..."

Chống tay nhìn con gái, cô dịu dàng cất tiếng thưa:

" Sao vậy? Bánh kem mẹ làm không ngon sao?"

Su vội xua tay, ánh mắt bối rối nhìn mẹ:

" Dạ không. Ngon lắm."

" Oh. Vậy bạn Su có ý kiến gì nào?"

" Con muốn hỏi....mẹ làm có nhiều không? Con có thể mang cho anh Bẻm ăn cùng được chứ?"

Có chút ngạc nhiên, Bảo Trân khẽ thốt lên với con:

" Anh Bem? Anh Bem nào?"

Những ngón tay nhỏ bầu chặt vào chiếc thìa bạc, Su ngược nhìn mẹ, ánh mắt đen tròn:

" Anh Tuấn Phan mà hôm qua mẹ gặp rồi đó! Anh ấy thích ăn bánh kem nhưng ba anh ấy nghiêm lắm, bác ấy không cho đâu..."

Bảo Trân khẽ cười, cô cầm giấy ăn rồi thấm lớp kem dính trên khóe miệng của con, giọng cô mang theo ý đùa:

" Vậy nên Su cho anh cu ăn bánh kem, bác Kiên biết được sẽ mắng Su đó."

" Nhưng bánh kem mẹ Su làm ngon nhất, sẽ không thể gây bệnh được mà. Hơn nữa mẹ anh ấy ở trời nên chẳng ai làm bánh kem cho anh ấy ăn cả..."

Nghe con nói mà Bảo Trân thấy lòng xót xa, thằng hoặc cô nghĩ tới ánh mắt chất dờn cô đơn của thằng bé, trái tim làm mẹ của cô như muốn vỡ ra...

Bởi những chiếc bánh mặt cười của mẹ mà Su tới lớp muộn, cô bé đỏ mặt khi mình mắc lỗi nên cả sáng chỉ biết ngồi im cúi đầu trong khi Bem títt mắt cười giòn tan chơi nặn đất cùng các bạn. Giờ ra chơi, lũ trẻ như đàn gà con ù té chạy ra sân tắm nắng chỉ riêng Su vẫn ngồi lại chờ các bạn ra hết mới cẩn thận lôi hộp bánh trong bao lô nhỏ xinh mang về phía bàn Bem vẫn ngồi. Nhìn lại những chiếc bánh mẹ làm, cô bé mỉm cười rồi gấp hộp lại cẩn thận và đặt vào trong ngăn cặp của Bem. Quỳnh Trang bước lên từ phía cửa sau ôm lấy Su, giọng cô thủ thỉ:

" Sao con không ra chơi cùng các bạn mà lại ở đây làm gì thế?"

Như sợ cô trách lỗi, cô bé run rẩy không nói lên lời:

" Con....con....!"

" Cho dì Trang xem bí mật của Su nào?"

Tròn mắt nhìn cô, Su gật đầu thỏ thẻ:

" Dì phải giữ bí mật cho con nhé....!"

Bật cười xoa đầu đứa cháu nhỏ, Trang móc tay mình vào ngón út nhỏ xíu của Su thay cho lời hứa. Trẻ con thật quá dễ dàng yêu!

Bước ra khỏi taxi, Bảo Trân thông dong thả bộ về phía tòa nhà Keang Nam. Vừa đi cô vừa lần tìm điện thoại trong túi xách gọi vào số Tuấn Kiên. Chỉ vài giây sau khi gọi đi, anh đã nhanh chóng nghe máy:

" Anh nghe."

" Em đang ở dưới tầng 1 Keang Nam. Không biết anh có bận không? Em muốn gặp anh vài phút, được chứ?"

Tuấn Kiên nhìn về phía cấp dưới đang chờ thương thảo phương án thiết kế của dự án mới, anh khéo léo đáp lời cô:

" Em có thể lên phòng anh chờ một lát được không? Anh đang bận câu chuyện chắc 20 phút nữa mới xong."

Bảo Trân khẽ dạ rồi bước về thang máy. Tuấn Kiên nhanh chóng nối điện với thư ký dặn dò đón khách giúp anh sau đó anh ngẩng xuống cùng

Quốc Phong thảo luận tiếp vấn đề còn dang dở lúc trước.

Không khó để tìm ra phòng giám đốc đi đầu hành, đón Bảo Trân là thư ký của Tuấn Kiên_một cô gái có gương mặt rất quen, tóc ngắn nhìn cá tính. Nhoẻn cười thật tươi, Ngọc Minh khẽ nói:

" Anh Kiên đang bận câu chuyện nên có dặn em đón chị. Không biết chị dùng trà hay cafe ạ?"

Bảo Trân khẽ gật đầu thay cho lời đáp lễ, giọng cô dịu dàng chỉ đủ để hai người nghe thấy mà thôi:

" Cảm ơn bạn. Vậy phiền bạn cho mình xin một ly Dilmah bạc hà."

Cho đến khi Ngọc Minh mang trà ra ngồi cạnh, Bảo Trân mới thấy rõ thẻ tên. Cô cười buồn:

" Trái đất tròn quá. Không ngờ bạn Minh lại làm việc ở đây..."

Ngọc Minh nhìn Bảo Trân mong gợi lại chút quen, giọng cô có chút không tự nhiên hỏi lại:

" Dạ không biết chị nói gì....em không hiểu!"

" Chắc bạn không nhận ra mình. Cũng phải bởi mấy năm rồi hướng hồ chúng ta trước đây chỉ chạm mặt một lần trong đám tang anh Thiện."

Ngọc Minh không giấu nổi ngạc nhiên, cô khẽ thốt lên:

" Ôi. Em xin lỗi vì đã không nhận ra chị. Chị giờ đẹp quá..."

Khóe môi Bảo Trân khẽ cong lên cười mỉm, cô hỏi lại như muốn xác minh đi đâu Ngọc Minh vừa nói là thực:

" Thật sao? Mình chỉ thấy mấy năm nay mình già đi nhiều quá..."

" Dạ không ạ. Em nghe nói sau khi anh Thiện mất chị cũng di cư qua nước ngoài sống luôn ạ. Cháu bé..."

Không chờ Ngọc Minh nói hết, Bảo Trân khẽ đáp lời:

" Uh. Mình mới về nước không lâu. Su giờ đã 3 tuổi rồi, con bé đáng yêu và giống anh ấy như hai giọt nước."

" Chị đã vất vả quá rồi! Chỉ cần chị và cháu bình an, ở nơi đó anh ấy cũng yên lòng."

Bảo Trân cười buồn, cô gái trước mặt cô năm nào nay cũng thay đổi nhiều quá. Nếu cô đoán không nhầm thì đây chính là mối tình đầu mà Hữu Thiện từng ấp ôm khi còn trẻ. Sau Ngọc Minh là một cô gái khác có gương mặt hao tựa giống nhau. Có lẽ họ khác, cô khác. Kiếp trước anh mắc nợ họ còn cô nợ anh mối ân tình quá lớn nên kiếp này cô phải dốc lòng trả anh ngay cả khi anh không còn. Mọi chuyện đã là dĩ vãng cứ nghĩ lại lại thêm rầu.

Quốc Phong gấp lại bản vẽ rồi khéo đùa Tuấn Kiên:

" Em xin phép. Anh nhanh lên không người đẹp lại đợi lâu..."

Tuấn Kiên bật cười:

" Đúng là người đẹp thật, tiếc là không phải của mình. Chuyện cô giáo của Bem chú nhớ phải tấn công thật mạnh vào đấy. Chúc may mắn."

Nói rồi hai người đầu đầu loạt bước ra, Quốc Phong đi thẳng về thang máy còn Tuấn Kiên bước sang phòng chờ, giọng anh thiết tha trìu mến:

" Anh xin lỗi vì đã khiến em chờ..."

Ngọc Minh biết ý vội đứng dậy cáo lui còn Tuấn Kiên ngời xuống lắng nghe Bảo Trân đáp lời:

" Em rất tiếc vì lời hẹn tối qua chắc không thành rồi. Em đến đây để chào anh, chắc em sẽ về bên kia sớm hơn dự định."

Tuấn Kiên cúi người châm trà cho cô rồi tự rót một chén khác cho mình, lời cô nói khiến tay anh khựng lại:

" Sao vậy? Anh còn tưởng Vĩnh Khang sẽ về bên này..."

Nâng niu chén trà trong tay, Bảo Trân nhấp môi rồi đáp lời Tuấn Kiên, giọng cô man mác buồn khó nói:

" Kỳ thực mẹ con em đã là gánh nặng của anh ấy suốt ba năm rồi. Không thể mãi như vậy được nên em quyết định rời đi. Anh ấy hy sinh vậy quá đủ rồi."

" Anh tưởng..."

Hiểu đi đâu Tuấn Kiên đang nghĩ, Bảo Trân mỉm cười lắc đầu:

" Dạ không. Chúng em chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa mà thôi. Kỳ thực Vĩnh Khang đã thay Hữu Thiện chăm sóc Su suốt ba năm qua. Giờ con bé đã bắt đầu biết nhận thức, em không thể giấu mãi chuyện năm đó

được. Cũng phải để con bé biết ba mình là ai, và nuôi dưỡng những h ồi ức cho con."

Tuấn Kiên trầm tư xoay chén trà trong tay, giọng anh hết sức chân tình không hềgiống đang đùa:

" Trân này. Anh nói thật, em biến giả thành thật luôn đi. Dù sao hai người cũng quá hiểu nhau hơn nữa anh tin Vĩnh Khang luôn coi Su là con mình. Người đàn ông như vậy khó tìm lắm đấy!"

Bảo Trân bật cười, cô đáp lời anh:

" Anh có tin vào tình bạn trong sáng không Tuấn Kiên?"

" Chuyện này...."

" Vậy là anh không tin r ồi. Còn em thì không thể nói tin hay không mà chỉ có thể nói với anh rằng em và Vĩnh Khang cả đời cũng chỉ có thể coi nhau như bạn."

Ánh mắt Tuấn Kiên đậm ý cười, anh nheo mắt đáp lại cô:

" Thì vợ chồng cũng là bạn đời mà em..."

" Thật tâm em mong Su có một người ba hết mực yêu thương nhưng duyên phận của mẹ con em và Vĩnh Khang chỉ nên dừng lại ở đây thôi. Anh ấy đến lúc phải sống thật với tình yêu của bản thân r ồi."

" Tức là Vĩnh Khang có bạn gái? Ôi. Không phải em đang ghen chứ Trân?"

" Dạ không. Điều đó không đời nào xảy đến được. Trước khi Hữu Thiện mất, Vĩnh Khang từng yêu một cô gái và giữa họ đã có hẹn ước với nhau. Rồi biến cố xảy ra, em lúc đó chẳng thể vực dậy tinh thần mà Su thì sắp chào đời cũng cần chỗ dựa. Suốt ba năm, em chưa từng hỏi về chuyện riêng của Vĩnh Khang lấy nửa lời. Nhưng em biết, anh ấy đã trở về và đã tìm thấy người mà anh ấy nguyện gắn bó. Anh nói xem, nếu anh là em...."

Lời Bảo Trân nói đã giúp Tuấn Kiên hiểu ra nhiều điều, anh nhìn cô, giọng anh trầm xuống:

" Anh rất tiếc! Nếu anh là em chắc cũng sẽ ra đi....vì anh tin có một người đang chờ em ở một nơi hạnh phúc."

Cô không dùng cơm trưa với anh như anh mong muốn. Thay vì đó cô bắt taxi tới thẳng công ty của Thanh Tịnh. Kỳ thực, cô đã rất đắn đo việc có nên nói cho Tuấn Kiên biết cô gái mà Vĩnh Khang yêu sâu nặng là Thanh Giang hay không. Nhưng cuối cùng cô lại thôi vì đó là việc riêng của ba người họ. Cô đến đây chỉ bởi muốn chào anh lần cuối người gia đình cô đã mang nợ rất nhiều. Mong rằng, sẽ thật sự tồn tại ai đó mang lại hạnh phúc cho cô cũng như ngoài Thanh Giang sẽ có người mang lại cho Tuấn Kiên một gia đình hoàn mỹ.

TAI NẠN KHI YÊU.

Thanh Tịnh rít thuốc rồi búng nhẹ tàn rơi xuống chiếc gà tàn được làm thủ công bằng thạch anh tinh xảo. Ánh mắt cô vẫn nhìn về phía con đường mùa đông rải đầy mưa bụi, giọng cô thoảng hương Marlboro Light, đắng ngắt và buồn:

" Nếu có thể, cậu đừng đi được không?"

Bảo Trân nghiêng đầu gạt mái tóc buông dài về sau, cô nhìn theo thứ ánh sáng yếu ớt phản lại qua khung cửa sổ Thanh Tịnh đang đứng. Dịu dàng, cô đáp lời:

" Tôi nghĩ rằng....đó là sự lựa chọn tốt nhất!"

Thanh Tịnh quay người, gằn giọng:

" Tốt! Tốt cho ai mới được?"

" Tịnh à. Chỉ cần nơi nào có Su thì với tôi nơi đó đều có thể là nhà. Gặp lại cậu tôi rất vui và tôi tin chúng mình sẽ gặp lại nhau. Cậu có thể sang Nhật công tác hoặc tôi có thể cùng con về Việt Nam chơi...Chỉ cần có duyên và có lòng chúng ta có thể thấy nhau bất kỳ khi nào chúng ta muốn. Tôi mong cậu sẽ biết trân trọng bản thân và cũng trân trọng những điều tốt đẹp mà người khác mang đến..."

" Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi không trân trọng bản thân?"

" Tịnh. Cậu biết ý tớ không phải vậy mà? Đúng không nào? Chúng ta đâu còn trẻ để có thể đắn đo lựa chọn. Tình yêu gõ cửa thì đừng từ chối nhé, nếu không cậu sẽ phải hối hận cho xem!"

Thanh Tịnh cười khẩy, giọng cô có phần chua xót:

" Tình yêu ấy mà, nó có khác gì con chó đâu. Mình cho nó ăn, âu yếm nó rồi nó quay ra cắn mình lúc nào không biết. Mà bị chó cắn chẳng vui vẻ gì, có khi còn mắc bệnh dại cũng nên. Tớ lại càng không có duyên với động vật. Cậu biết đấy!"

Bảo Trân lắc đầu, khéo môi cô khẽ cong lên mỉm cười đáp lời Thanh Tịnh:

" Thịt chó ngon như vậy mà phải dùng kèm với mắm tôm_loại thức chấm toàn mùi cặn bã. Nhưng cậu thấy đấy, nó vẫn ngon đó thôi. Vì vậy, cậu cũng nên học cách dung hòa cái tôi của mình với người khác. Tự khắc cậu cũng sẽ hiểu đó là loại cực phẩm."

Bước về phía bạn, Thanh Tịnh ngẩng xuống và nắm lấy bàn tay Bảo Trân giá lạnh, giọng cô vẫn không thôi buồn:

" Cậu định cứ như vậy hay sao? Chỉ cần cậu nói cho tớ biết bạn gái cũ của chồng cậu là ai, tớ sẽ cho đàn em. À không, đích thân tớ sẽ đến nói chuyện..."

" Nếu không thể khiến ai đó hạnh phúc cũng không nên reo rất nổi khổ tâm cho người ta. Tớ đã mượn yêu thương của cô gái ấy ba năm qua, đến lúc trả lại mọi thứ về đúng chỗ rồi."

Buổi trưa Bảo Trân ăn nhẹ cùng Thanh Tịnh rồi bắt taxi về nơi Hữu Thiện đang ngủ. Nơi đây mãi ảm đạm và thê lương đến lạ, ngời xuống cạnh anh, những ngón tay cô chạm khẽ vào cánh hoa đã úa tàn. Những nỗi đau của cô, liệu ở nơi đó anh có hiểu thấu? Tiếng chuông điện thoại đúng lúc ngân vang, cô đắn đo nhìn tên hiển thị rồi nghe máy:

" Dạ. Con nghe!"

" Ta nghe nói con đã về nước."

" Dạ."

" Ta biết mình không có quyền đưa ra yêu cầu gì với con. Nhưng ta và ba thằng Thiện đều mong được nhìn thấy đứa nhỏ."

" Con mong bác có thể cho con và Su thời gian. Con bé....vẫn chưa biết sự thật."

Tắt máy, cô nhìn nụ cười của anh trên bia đá mà thấy lòng nặng trĩu. Cô vẫn nhớ ngày anh mất, mẹ anh đã hoài nghi về giọt máu cô mang. Thời gian có thể làm nỗi đau phai nhạt, cô không than trách ba mẹ anh nhưng đi đâu đó chưa bao giờ có nghĩa là cô đã quên vĩnh viễn.

Thời tiết mỗi lúc một xấu đi, mưa vẫn rơi đều bên khung cửa, thứ ánh sáng mùa đông vương nơi ánh mắt cũng chỉ là một màu xám tro phẳng lặng. Thanh Giang nheo mắt nhìn người đàn ông đang thở đầu đặn cạnh mình, cô sợ làm anh tỉnh giấc nên đã cố để cẩn thận gỡ cánh tay anh đang đè nặng trên ngực mình. Vĩnh Khang ôm cô chặt hơn, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, lười nhác anh khàn giọng:

" Gây ra hậu quả mà còn hòng chạy thoát sao? Em không được đi đâu cả."

Cô khúc khích cười, quàng tay ôm chặt lấy anh, giọng cô thủ thỉ:

" Nhưng em đói..."

Véo má cô, anh khẽ cắn nhẹ vào tai cô rồi đáp lời:

" Nhưng anh muốn ôm em."

Nói rồi anh cúi xuống nhẹ nhàng mơn trớn cánh môi hồng của cô còn Thanh Giang ngay từ ba năm trước đã bị nụ hôn ấy làm mê hoặc. Lưu luyến buông lơi những ngọt ngào vừa có, Vĩnh Khang vuốt nhẹ lên chiếc sọc nơi cổ tay trái của cô, giọng anh xót xa:

" Anh xin lỗi. Chỉ suýt chút nữa anh đã để mất em mãi mãi..."

" Ngốc ạ. Anh còn cả đời để trả nợ cho em mà."

Nói rồi cô thoát khỏi vòng ôm của anh và bước xuống giường đưa tay làm mặt xấu trên anh, sự đáng yêu của cô khiến anh chẳng thể nào rời mắt.

Hương cafe thơm khắp căn phòng ngủ, Thanh Giang không tốn quá nhiều thời gian cho việc làm ra hai phần ăn theo đúng kiểu Tây. Ngay lúc cô bước vào thì Vĩnh Khang cũng từ phòng tắm bước ra. Thắt đai chiếc áo tắm không vừa cỡ, anh nhú mày nhìn cô cất lời:

" Em đừng hành hạ sơ mi của anh thêm nữa. Lát anh sẽ ra ngoài bằng cách nào đây?"

Cô chu môi về phía anh:

" Anh nghĩ mình có thể ra khỏi đây sao?"

Bước về phía cô, anh đón lấy tách cafe vẫn nóng, giọng anh mang theo ý cười:

" Anh thay đổi rồi. Đuổi cũng không đi!"

" Xì. Chỉ khéo nói không à."

Cô đặt phần đồ ăn lên kệ gỗ cạnh giường rồi vòng tay ôm anh, hít hà mùi bạc hà thoang thoảng. Giọng cô dịu dàng như rót mật vào tai:

" Đừng uống riêng cafe, sẽ không tốt cho dạ dày! Em sẽ đi tắm rồi trả lại sơ mi cho anh. Anh phải ăn hết đồ ăn em làm trước khi em bước ra. Nghe chưa?"

Nói rồi cô bước về phòng tắm bỏ lại Vĩnh Khang chỉ biết đứng chôn chân nói với theo:

" Anh sẽ ăn hết đồ ăn em làm. Ăn luôn cả em nữa!"

Chút nước mưa dính vào làm Tuấn Kiên thấy đầu ngâm ngấm đau. Gần nửa buổi chiều dành thời gian ngoài công trình khiến toàn thân anh rã rời. Ngay khi vừa về văn phòng, việc đầu tiên là anh kiểm tra điện thoại nhưng vẫn không thấy tin báo cũng như cuộc gọi của Thanh Giang. Thở dài rồi anh gọi ngay cho cô bởi ai đó từng nói với anh rằng: " Khi một cô gái bỏ rơi bạn đi đâu đó có nghĩa là bạn đang mắc lỗi."

Nhấp môi tách Espresso, Vĩnh Khang đang định bước về phòng khách tìm bao thuốc dở thì điện thoại đổ chuông. Dường như Thanh Giang không

hề nghe thấy anh gọi còn anh đã nhìn rất lâu vào cái tên nhấp nháy không thôi. Nhấn vào nút nghe, anh lặng im nghe người bên kia thưa máy:

" Anh mệt quá, chỉ muốn được nghe giọng nói của em..."

" Xin lỗi!"

Giọng nói không phải của cô mà là một ai đó_một người đàn ông khiến Tuấn Kiên sững sờ. Cố lấy lại sự bình tĩnh, anh lịch sự:

" Vâng. Liệu tôi có thể biết mình đang nói chuyện với ai và chuyện gì đã xảy ra với chủ nhân của số máy này không ạ?"

Vĩnh Khang im lặng vài giây rồi trầm giọng:

" Đây là số máy vị hôn thê của tôi. Cô ấy đang tắm. Có gì anh hãy liên lạc lại sau."

Tắt máy, Vĩnh Khang cần theo tách cafe bước về phía cửa sổ ngắm mưa và trầm tư còn Tuấn Kiên vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy đến. Điện thoại vẫn nắm chặt trong tay, Tuấn Kiên cố để hình dung ra vẻ mặt của người vừa tiếp chuyện. Liệu có phải Thanh Giang nhờ ai đó dựng chuyện để thử lòng anh? Nhưng biết đâu những gì anh ta nói hoàn toàn đáng tin? Và nếu đó là sự thật thì anh chẳng khác nào một thằng hề thể thân gặp tai nạn trong vở diễn mang tên tình cảm? Đầu anh căng như dây đàn, con số thời gian nhắc anh vẫn chưa tới lúc tan làm. Đột nhiên anh nghĩ ra đi đâu mình nên làm đó là gọi cho một người khác...

" Vâng. Xin nghe!"

Tuấn Kiên cố tạo ra sự thoải mái bằng tiếng cười nhẹ với người đang nghe máy:

" Đây có phải số của tổng giám đốc Ngô Thanh Tịnh xinh đẹp không nhỉ?"

" Ôi, Tuấn Kiên. Anh thật là đáng yêu quá đi thôi! Không phải Tịnh thì còn có thể là ai được nữa?"

" Bởi thiện cảm em dành cho anh không biết anh có thể qua đón em cùng.....Giang dùng cơm tối được không?"

" Vậy mà em cứ nghĩ anh bắt cóc con bé khiến em ôm cả núi việc từ sáng tới giờ đấy? Thế nó không ở chỗ anh à? "

" Ôi. Thế em ấy hôm nay không tới công ty sao? Anh vô tâm quá, mãi mê từ sáng tới giờ mới rảnh."

" Thôi đi ông. Ông cứ nói thẳng là ông gọi cho nó không được rồi mới chuyển sang gọi cho tôi. Tôi gọi cho nó từ sáng mà có ma nào nghe máy đâu, đang tính tan làm ghé qua thử xem có nhà không. Nếu có lòng thì đến đó trước đi, coi như bữa cơm hôm nay của ông tôi ghi nợ. "

Bị Thanh Tịnh thuộc bài khiến Tuấn Kiên không khỏi ái ngại nhưng điều quan trọng là anh dần nhận ra. Hình như mình đã sai, sai ngay từ lúc bắt đầu. Có lẽ, người đàn ông kia đã không hề nói dối....

KHÔNG CÒN EM LÀ ĐIỀU ANH CHƯA TỪNG NGHĨ TỚI!

Căn phòng ngủ vẫn vút bởi mùi khói thuốc, Thanh Giang vòng tay ôm Vĩnh Khang từ sau rồi nhẹ nhàng rút điếu thuốc cháy dở rời khỏi tay anh. Giọng cô đầy nũng nịu, không vui:

" Em không muốn anh hút thuốc. Anh biết mà..."

Nắm lấy đôi bàn tay bé nhỏ của cô, anh quay người lại rồi trầm giọng:

" Tuấn Kiên vừa gọi cho em và anh đã nghe máy..."

Nhìn sâu vào đôi mắt cô, anh mong chờ một lời xác thực của cô về mối quan hệ mà anh vốn nghi ngờ. Đáp lại anh, Thanh Giang dịu dàng lên tiếng:

" Em sẽ tìm cơ hội thích hợp để nói chuyện với anh ấy. Nhưng mà....anh biết Tuấn Kiên?"

Vĩnh Khang ôm cô vào lòng, hít hà mùi hương trên tóc cô, giọng anh dịu xuống:

" Nếu có thể anh thực sự mong cả đời này không biết cậu ấy là ai."

Cô ngược nhìn anh, ánh mắt cô chất chứa muôn điều dò hỏi. Đáp lại cô anh khẽ cười rồi dịu cô về phía giường, những ngón tay vẫn đan chặt vào nhau, anh thở dài và kể lại một câu chuyện dường như đã cũ...

Vĩnh Khang trở về nhà khi trời đã đổi màu chiều, hoàng hôn lịm dần trong sương đêm ướt sũng. Anh gục đầu xuống tay lái, đầu anh căng tựa dây đàn, làm sao để anh có thể mờ đi những điếu vắn giấu với Bảo Trân đây? Hít một hơi thật sâu rồi anh xuống xe bước lên phòng khách. Cô vẫn ngồi lặng yên ở đó như mọi buổi tối chờ anh. Có chút xót xa xen lẫn tâm trạng xấu hổ tựa hồ vừa làm chuyện xấu, giọng anh ngượng nghịu:

" Em ăn chưa? Con ngủ rồi sao?"

Bảo Trân đứng dậy nhìn về phía Vĩnh Khang, nụ cười hiện sáng trên gương mặt cô, dịu dàng cô đáp lại lời anh:

" Em muốn chờ anh về cùng ăn."

" Vậy, mình đi ăn thôi."

Anh cảm thấy hoảng hốt khi nhìn thấy bóng mình trong đáy mắt Bảo Trân, cố bước nhanh về phòng ăn mong chạy trốn cảm giác tội lỗi đang dâng đầy lồng ngực. Anh biết, chỉ cần anh nói ra sự hiện diện của Thanh Giang trong cuộc đời anh đồng nghĩa Bảo Trân sẽ rời xa anh, rời xa mãi mãi. Kéo ghế ngồi xuống, anh để lại những mâu thuẫn trong lòng và thần thờ nhìn về bàn ăn trước mặt. Giọng anh khàn đặc:

" Sao em làm nhiều đồ ăn vậy? Hôm nay..."

Bảo Trân ngồi về phía đối diện anh, giọng cô thản nhiên phảng phất ý cười:

" Hôm nay không phải sinh nhật em cũng không phải sinh nhật anh. Chỉ đơn giản bởi có thể đây là lần cuối cùng em vì anh mà vào bếp..."

Hoảng hốt, anh nhìn về phía cô. Lúc này anh mới nhận ra cô trang điểm và vận chiếc váy xanh do anh tặng cô trong chuyến đi công tác châu Âu cách đây không lâu. Thực ra, cô rất đẹp chỉ có đi đầu bao năm qua anh chưa từng để cô trong mắt. Những gì cô vừa nói nghe ra rất bình thường nhưng anh dường như nhận ra vô vàn ý vị xót xa. Ấp úng, anh hỏi cô như sợ mình nghe không rõ:

" Em nói lại một lần nữa được không?"

Bảo Trân với tay cầm chai vang đỏ rồi đứng lên, cô nghiêng người chất rượu vào chiếc ly trước mặt anh sau đó tự rót cho mình. Đáp lại sự dò hỏi của anh, giọng cô hồ hởi :

" Vĩnh Khang. Anh hiểu em nói gì mà, đúng không nào?"

" Bảo Trân!"

" Em và con sẽ vào Sài Gòn ít ngày. Ông bà nội của Su muốn gặp con bé....Sau đó có thể mẹ con em sẽ về Nhật luôn. Anh không cần bận tâm đâu!"

" Anh không cần bận tâm? Em nói gì vậy?"

Lắc đầu ly vang trong tay, Bảo Trân nhấp môi rồi nghiêng đầu cười:

" Sao anh lại cáu với em chứ? Vĩnh Khang. Em là ai nào? Em đã từng tự hỏi một cô gái thế nào mới khiến anh yêu quên đi chính bản thân mình? Em cũng từng tự hỏi liệu cô ấy có hiểu rõ anh bằng em_một người đã ở cạnh anh từ tấm bé tới giờ? Rồi em nghĩ về em, về Hữu Thiện. Yêu là yêu thôi cần chi phải hiểu."

Vĩnh Khang nhắm nghiền mắt lại, anh bóp vỡ ly rượu trong tay còn Bảo Trân vẫn điềm nhiên nhìn bàn tay anh đang rỏ máu, giọng cô không nhanh không chậm:

" Nếu em đoán không nhầm hôm nay anh muốn nói với em về sự t ần tại của cô ấy. Em biết anh đang khó xử. Vĩnh Khang! Anh đã sống vì em và con suốt bao năm qua, vậy là đủ r ồi. Hãy chăm sóc cô ấy thật tốt, em sẽ tự biết chăm sóc mình."

Nói r ồi cô đứng dậy và bước lên phòng bỏ lại Vĩnh Khang thần thờ ng ồi một mình trước những mảnh vụn loang lổ màu vang hòa vào màu máu.

Tuấn Kiên nhìn Bem say ngủ r ồi lặng lẽ quay người bước ra. Bước chân anh dừng lại khi nhìn thấy hộp bánh kem trên bàn học của con trai, những ngón tay anh khẽ c ần lấy chiếc bánh trà xanh đưa lên miệng cắn. Anh cười r ồi mang theo cảm giác ngọt ngào bước về phòng mình. Điêu anh c ần là một giấc ngủ dài bỏ quên hết những muộn phiền của ngày đã qua!

Buổi sáng khi vừa đỗ xe trước trường học của con, Tuấn Kiên không rời đi ngay như mọi l ần mà bước xuống nắm tay Bem bước vào trong. Quỳnh Trang thấy anh li ền mỉm cười, trái tim cô không còn lạc nhịp như trước nữa. Có lẽ cô đã thành công để xem anh như một người bình thường hoặc bởi cô đã hiểu rằng anh không phải là người đàn ông dành cho cô mà là dành cho một người con gái khác. Đã không phải của mình thì quên đi khi chưa quá muộn, đàn ông tốt còn nhi ều!

Nhìn cô, anh gật đầu chào, giọng anh ấm áp:

" Cảm ơn em đã quan tâm tới Bem nhiều như vậy."

" Anh đặc biệt vào tận lớp chỉ để nói với em những điều này thôi sao? Trước giờ em vẫn quan tâm tới các con như vậy mà!"

Đứng trước nụ cười dịu dàng của cô, Tuấn Kiên cũng bất giác mỉm cười. Anh nhìn theo bóng con trai trong đám đông rồi lại nhìn về phía người trước mặt, giọng anh hết sức chân tình:

" Cảm ơn những chiếc bánh mặt cười của em. Thằng bé chắc rất vui, anh cũng vậy. Em không biết nó có ý nghĩa với ba con anh như thế nào đâu... "

Quỳnh Trang như hiểu ra điều gì đó, cô khẽ ò lên rồi phân trần cùng anh:

" Ôi! Ba Tuấn Phan hiểu lầm rồi. Đó là của một phụ huynh khác làm cho Phan chứ không phải cô Trang. Cô Trang không khéo tay như vậy!"

Tuấn Kiên sống người, anh tròn mắt nhìn Trang hỏi lại:

" Của một phụ huynh khác?"

" Vâng. Đúng rồi! Đó là chị họ của em. Mẹ bé Su thấy hai đứa nhỏ hay chơi cùng nhau nên đã đặc biệt làm cho bạn Phan hộp bánh mặt cười đó. Thằng bé rất đáng yêu, ai cũng thích mà anh."

" Mẹ Su? Chị họ của em? Bảo Trân?"

Quỳnh Trang không giấu được ngạc nhiên, cô hỏi lại Tuấn Kiên:

" Vậy là anh cũng biết chị em sao?"

Bảo Trân không đưa Su tới trường như mọi ngày, cô mặc đồ cho con rồi bắt taxi tới một nơi mà mới ghé tới không lâu. Trước khi cô ra khỏi nhà có nhìn về căn phòng đóng kín nhưng cô đoán Vĩnh Khang đã đi rồi, đi trước khi cô thức giấc.

Nghĩa trang vắng ngắt, sương sớm vẫn phủ đầy từng cành cây ngọn cỏ, tiếng chim véo von nhưng vẫn không làm không gian nơi đây bớt cô liêu. Khẽ run lên, Su bầu vào áo mẹ, giọng con bé sợ hãi:

" Sao mình lại đến đây vậy mẹ? Ba đâu? Con muốn về nhà..."

Bảo Trân xoa đầu con rồi đưa con tới trước mộ Hữu Thiện, lòng cô trùng xuống:

" Su ngoan, con có nhìn thấy tấm ảnh trên bia đá kia không?"

Con bé bước lại gần hơn rồi lễ phép khoanh tay:

" Con chào chú. Chú ở đây có lạnh lắm không?"

Giọt nước mắt lăn khỏi hốc mắt tự lúc nào không biết, Bảo Trân bước gần hơn cạnh con rồi ôm Su vào lòng, giọng cô nghẹn ngào:

" Con yêu. Đây chính là ba của con đấy! Con chào lại ba đi."

" Không. Ba con đang ở công ty làm việc mà..."

" Ngoan ngoan mẹ thương. Ba con tên là Lê Minh Hữu Thiện, là người đang nằm ở đây còn ba Vĩnh Khang chỉ là người nuôi con lớn....Con nhớ chưa?"

Ánh mắt con bé mơ hồ trước những gì mẹ nói. Sự thật này với một đứa trẻ ba tuổi dường như quá lớn lao...

Sớm ra cả văn phòng UFJ đầu tháng thất bởi bàn tay bị băng trắng của Vĩnh Khang còn anh vẫn đi đều đặn hành công họp. Ngay sau khi công họp kết thúc anh rời công ty về nhà. Căn nhà vắng lặng, mọi thứ tựa hồ vẫn không có gì thay đổi nhưng anh biết Bảo Trân đã rời đi. Lòng anh trống rỗng tới khó chịu vô cùng, bước về phía phòng con gái mọi thứ vẫn vẹn nguyên chỉ có tủ quần áo của Su đã trống trơn. Trở sang phòng Bảo Trân, nếu anh không nhầm thì đây là lần đầu tiên anh bước vào phòng cô. Hương nước hoa quen thuộc, những cánh phăng-sê vẫn tím ngắt trên bàn trang điểm. Tờ đơn ly hôn được đặt ngay ngắn trên kệ giường, chưa bao giờ anh thấy khó chịu như lúc này. Anh không hiểu nổi mình, đây chẳng phải là điều anh muốn hay sao? Không phải. Không thấy cô trong cuộc sống của anh, đó là điều anh chưa bao giờ nghĩ tới.

Chuông điện thoại không ngừng vang, Vĩnh Khang thấy bóng mình trong chiếc gương phản lại, hốt mất anh sững sờ. Quay người, anh ngẩng xuống chiếc giường lớn giữa phòng, rút điện thoại rồi anh nghe máy:

" Uh. Anh đây, đang ở nhà..."

Thanh Giang tựa lưng vào bàn làm việc, cô nghe rõ giọng Vĩnh Khang có gì không ổn nhưng cô không suy nghĩ gì vì chỉ ít phút nữa thôi anh sẽ tới đón cô. Tắt máy, cô mới hay có người đang lặng im nhìn mình, từ rất lâu rồi.

Thanh Tịnh chau mày lên tiếng phá tan không gian im lặng:

" Không phải Tuấn Kiên, đúng không? Là anh ta?"

Thanh Giang gật đầu, cô chưa kịp giải thích gì thì Thanh Tịnh đã cướp lời:

" Ngựa tốt không ăn lại cỏ. Lúc em một mình chơi vơi trong sống chết thì anh ta ở đâu? Anh ta đã bỏ em suốt ba năm mà em giờ vẫn có thể chìm đắm đến mức này hay sao? Nào em hồng r ồi."

" Chị. Anh ấy.....có nỗi khó xử mà chị. Chẳng phải giờ em sẽ bắt anh ấy bù lại hạnh phúc suốt cuộc đời còn lại cho em là được hay sao?"

" Còn Dương Tuấn Kiên?"

" Em và Tuấn Kiên vẫn chưa thực sự có gì mà. Hơn nữa, người ấy....chị cũng biết!"

" Người ấy?"

" Đừng nói với em chị không biết Nguyễn Vĩnh Khang là ai?"

Thanh Tịnh đứng người r ồi bước nhanh về phòng riêng, cô nhanh chóng gọi tới số máy của Bảo Trân nhưng đáp lại sự chờ đợi của cô là tiếng nhân viên tổng đài khô khốc. Thanh Giang cảm thấy chị không ổn liền vội đi theo, nhưng ngay khi vừa đặt chân vào phòng chị thì Thanh Tịnh như nổi khùng với cô, giọng chị xót xa xen lẫn trách cứ:

" Giang. Em có biết đó là ai không? Anh ta đã có vợ. Em biết không?"

" Chị. Chị sao thế? Em biết là anh ấy có vợ nhưng đó không phải sự thật, đó chỉ là hôn nhân giả mà thôi..."

" Em có thể yêu và hạnh phúc với bất kỳ người đàn ông ưu tú nào trong đời này. Vì sao phải yêu lại người đó? Vì sao chứ? Em có biết là....người

phụ nữ ấy sẽ tuyệt vọng đến thế nào không?"

"Chị. Chị nói gì, em không hiểu?"

Thanh Tịnh òa khóc, cô nhớ lại những giọt nước mắt lặng rơi của Bảo Trân, nhớ lại những bất hạnh đeo bám cuộc đời hai người suốt bao năm ròng. Phải chăng đã là định mệnh?